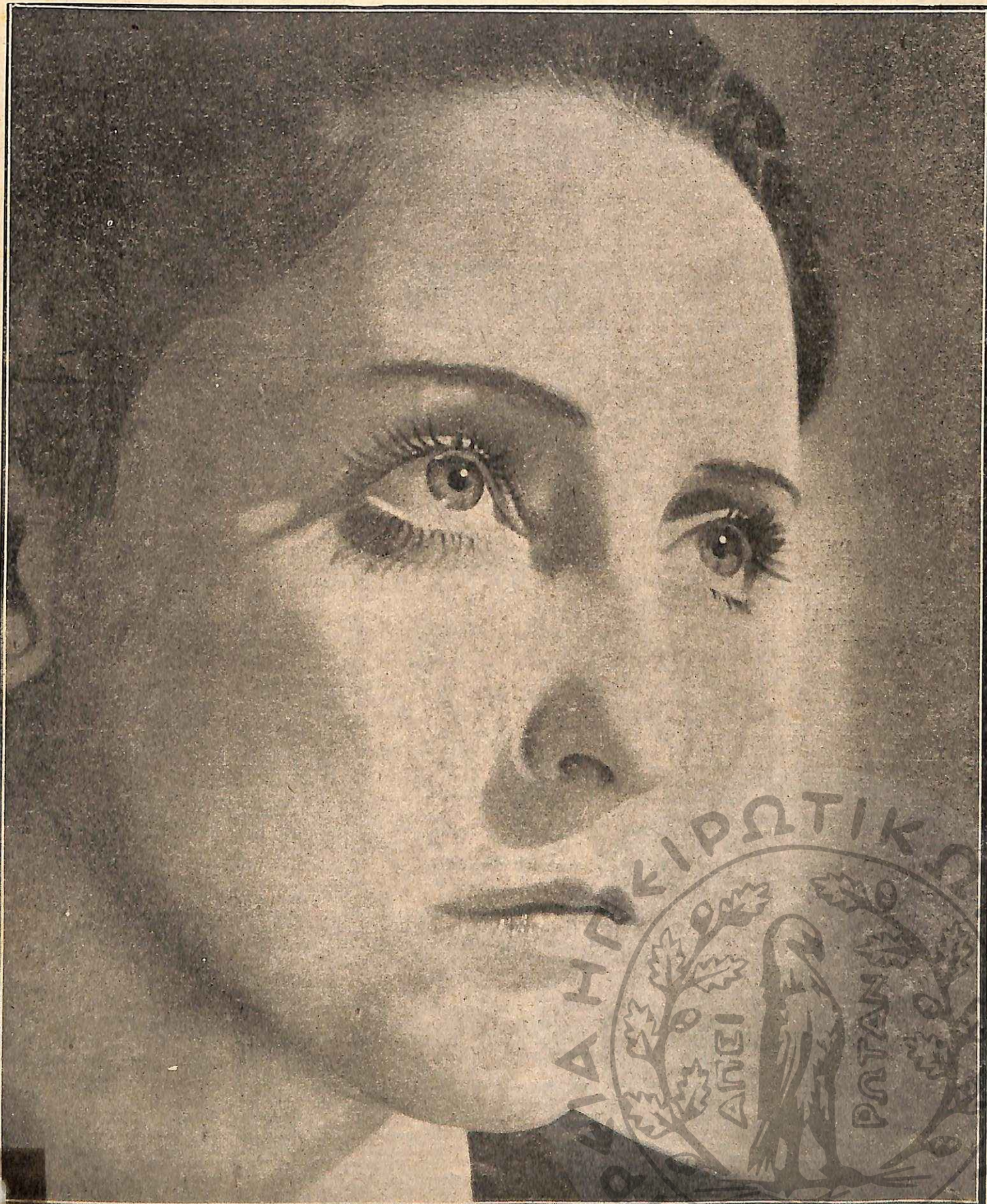

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ Δωροθέα Βήη, ἡ ἀσύγκριτη Γερμανὶς πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου

Ο ΓΕΡΟ-ΞΕΚΟΥΤΗΣ

ΣΦΑΛΩΣ λίγοι άνθρωποι υπόφεραν και κακοτέραςαν τόσο στη συζυγική τους ζωή όσο την γυναίκα τους, όσον ο Κάισαρ Κανιό απ' τη δική του.

Η κυρία Κανιό ήταν γυναίκα αυταρχική, πεισματάρη, αμειλικτη κι' ε-ξαιρετικά ευέξαπτη. Όταν βλέπει κανείς παρόμοια ανδρογόνα, άπορη πώς διάβολο παντρεύτηκαν αυτοί οι άνθρωποι... Ο γάμος προϋποθέτει κάποια συμπαθεία, κάποια συμφωνία χαρακτήρων. Δεν μπορεί λοιπόν να το χωρέσει το μυαλό μου πως η Φεδρωνία, που έλεγε ερχώ σ' εμένα κι' απ' της έλεγαν, απάντησε «ναί», όταν στην ιεροτελεστία του γάμου ο παπας την ρώτησε αν ήθελε να πάρει σύζυγο τον Κάισαρα Κανιό.

Αυτός ο Κάισαρ Κανιό, ένας μικροπαύλιος, χωρίς φιλοδοξίες και χωρίς μέλλον, φειγορραβίσε στη ζωή του για καλός ανθρωπάκος, λίγο ντροπαλός, λίγο αδέξιος, λίγο φοβισμένος, κοιτούτσικος και γελοῖος. Απ' την έλλειψη χαρακτήρου του την εκπαύονταν η γυναίκα του καθημερινώς, όσα χρόνια έζησαν μαζί.

Δεν έχεις ούτε μιὰς πεντάρας θέληση! το φώναζε κατάμουτρα... Ούτε δόξαμ' ένεργητικότητα! Είσαι ένας λαπας και τίποτ' άλλο! Δεν είσαι άξιος γι' τίποτε!...

Και, γι' να λέμε του Θεού το δίκιο, ο Κανιό ήταν λαπας ποταμιατικός. Γιατί ένας άνδρας με λιγυλάλα θέληση και ανδρισμό, θα έσταζε τα πλευρά της γυναίκας του, αν ήταν γουσουόκα σαν την κυρία Κανιό, θα την τσάκιζε στο έργο ή θα την πετούσε, μια και καλή, απ' το παράθυρο, γι' να ησυχάσει κι' αυτός κι' ο άλλος κόσμος... Μά, τί λέω τώρα; Μπρός σε τέτοιους άνδρες κι' η πό στρίγγλες γυναίκες γίνονται ανόητα... Μά έλα που ο Κανιό δεν είχε καθόλου χαρακτήρα; Έτσι ήταν από φυσικό του ο άνθρωπος... Κάισαρ ήταν αυτός, μωρέ μάτια μου, ή... Δα-ρεῖος;

Κόμια στ' όνομα!... Λογότερα, όταν ο Κάισαρ Κανιό έπηρε τη σύνταξή του κι' αποτραβήχτηκε απ' την υπηρεσία, έδωσε στη γυναίκα του νέα άφορη για γκρίνια και γι' αβροί. Το μπήκε στο κεφάλι να γίνη και καλή ζωγράφος! Απ' τη ιδέα του κατέβηκε ξαφνικά. Απ' έχουν η κακὴ συναναστροφή... Γιατί ο Κανιό έκανε παρὰ με νέους ζωγράφους, που είχαν τα άετιά τους στη σούτα του σπιτιού που καθότανε. Έβόλθιζε λοιπόν κι' ο ίδιος να ζωγραφίζει κι' έμενε με το στόμα ανοιχτό μπρός στα έργα των χειρῶν του... Τὸν είχε πάσει ένα πάθος, μια μαγία με τη ζωγραφική, απάνταστη. Έτσι ξεφανερώνονταν, βλέπεις, όλα τα... έλαττώματα! Έχει πού δεν το περμάνει κανείς...

Πόδες φορές η κυρία Κανιό δεν του έσπασε στο κεφάλι τα πινέλλα, δεν επέταξε στη φωτιά τα τελλάρα και τους μοναμάδες και δεν έριξε στα σκουπίδια τα σωληνάρια με τις παλαιοποιές! Δεν βαριέσαι, όμως! Του κάκον! Είπε να μην πάρη τον κακό δρόμο ο άνθρωπος!... Έν' ξεγλυτορήσει, βλαστήμα τα!... Ο Κάισαρ Κανιό, που τον έν-θάρρυναν οι καινούριοι του φίλοι, οι νέοι ζωγράφοι, γλεντώντας με την γκρίνια της συνιδίας του, ειρ-σκει τρόπο ν' αγοράσει άλλα πινέλλα κι' άλλες μπογιές. Άλλωστε, η τέχνη του ήταν πολύ βολική και ο-λιγαρκής. Έξωγράφισε όπου τύχαινε κι' όπου λάχανε. Άπάνω σε ξύλα, σε χαρτί, σε χαρτόνια, σε γυαλιά, δεν άφηνε κοντι της κυρίας Κανιό, κορδέλλια, δίσκους, κι' έ-περτε στα χέρια του, το γέμιζε πράσινα δέντρα, γαλάζιους ούρα-νούς, λουλούδια, πουλιά, χωρίς να λογαριάζη καθόλου τη φούρα της γυναίκας του. Και να πῆς πως αν δεν είχε χρώματα, θα ήσυχάζε...

Μπα!... Άν δεν είχε πράσινο χρώμα, έκανε τα δένδρα καφέ, αν του έλειπε άσπρο, ζωγραφίσε το κι-όνι μολυβι και τα άλλα μπλε... Δέ χαλούσε τη ζαχα-ρένια του!... Η κυρία Κανιό —είπε να λέ-γεται; — ευρι-σκε όλα τα έργα του άνδρός της μοντενιου-γραφίσε, φοβε-ρές, άνοητες, φριχτές και άπαι-σιες!...

—Αυτός ο γέ-ρο - ξεκούτης, έ-λεγε η κυρία Κανιό στις φιλενά-δες και τις γει-τονισσές της, πάλ-τα τέτοιους ήταν στη ζωή του, δεν αξιωνόταν να κά-νῃ ένα πράμα της προκοπής!...

Έτσι η μαγία του μπαρμπα Κανιό με τη ζωγρα-φική έγινε πασί-γνωστη σ' όλη τη γειτονιά. Όταν ξεκινούσε να βγῇ στο βιτρίνο να ζωγραφίση, φορ-τωμένος το κα-βαλέτο, τις παλέττες, τα πινέλλα και τα χρώματά του, οι καταστη-ματάρχαι της γειτονιάς έβγαζαν στις πόρτες και τὸν έπειράζαν, κλείνοντας ο ένας στὸν άλλο το μάτι.

—Λοιπόν, κύριε Κανιό, πῶς πάει η καλλιτεχνία; Όραιοι καιρός σή-μερα γι' ζωγραφική. Τὸ βράδυ θα γυρίσεις βέβαια με άριστοτεχνί-α!...

Και πραγματικά, τὸ βράδυ ο μπαρμπα Κανιό έγύριζε φορτω-μένος πίνακες πράσινους, γαλάζιους, κόκκινους, πιστολοπαρδαλούς, που-τούς μοιάζε ανοιχτόχρωμοι στους... θάνασις του. Κι' αυτοί τους 'ξε-διδαν στις βιτρίνες, ανάμεσα από τις ρέγγες και τα κορμύδια, από τα καρότα και τα φραντζολάκια, κι' όλη η γειτονιά έμενε με το στό-μα ανοιχτό... —Αυτός ο γέρο-ήλιθιος, ο ξε-

κούτης, με ντροπιάζει στὸν κόσμο! Έχει καταντήσει ποιητή του κόσμου, ο άντροκόπος! Έλεγε η κυρία Κανιό, κατακόκκινη σαν πιπεριά απ' τη ντροπή και τὸ θυμό της, δ-ταν έβλεπε τα... έργατα του άν-δρός της κρεμασμένα στα μπακά-λικά, τα φρονιάρικα, τα μανάβια και τα χασάκια της γειτονιάς, δ-ταν έπήγαινε να ψωνίση.

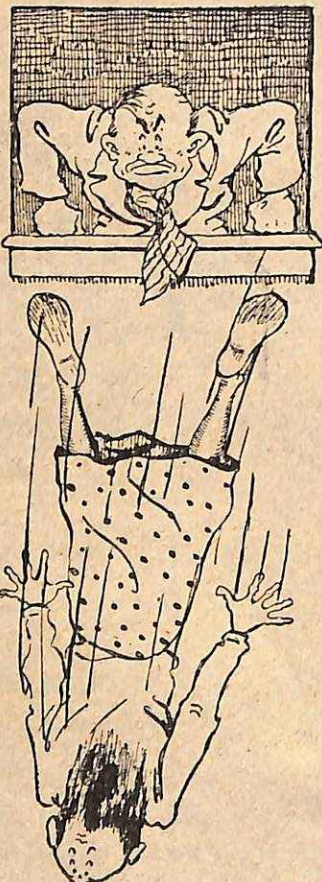
—Θά με πεθάνῃ με τα καμώμα-τά του, ο γέρο-ξεκούτης, ο αχάι-ρεφτος!... Όμως ήταν γραφτό να πεθάνῃ πρώτα ο μπαρμπα Κανιό. Τὸν έ-στειλε πρόωγα γι' την τέχνη του στὸν τάφο μὴ ανειμνία, που άρ-παζε κάποια μέρα που παιδεύτανε έξω στα χωράφια να ζωγραφίση τὸ γιόνι που έπεφτε...

Ύστερα πέθαναν δυό χρόνια και ξαφνικά η δόξα του Κάισαρος Κανιό ξεπετάχτηκε μεγαλόφωνα, πλύνοντας τις φτε-ροῦγες της σ' ό-λο τὸν κόσμο. Μο-νομάς είκοσι - τρι-άντα μελέτες, σε πολυτέλεις χαρτί, εκδόθηκαν γι' να εξηγήσουν πῶς ο ταπεινός εκείνος ανθρωπάκος, ο Κά-ισαρ Κανιό, χωρίς να ξέρη γού από τέχνη, χωρίς να διδάχθῃ από κανέ-να, μάργεσε να φτιάσῃ τόσα άρι-στοτεχνήματα ζω-γραφική, με μόνη τη μεγαλοφυΐα του και την αγάπη πρὸς την καλλιτε-χνία!... Ο μπαρ-μπα Κανιό άναη-ρόντηκε, να πῇ, μέ-γιστος της ζωγρα-φικής, «άσποδα-χτος» πρωταπό-στολος της Νέας Τέχνης. Όλοι οι νέοι ζωγράφοι, δο-κιζόντουσαν στ' ό-νομά του και τὸ κράτος έγύρευε να βρῇ και ν' αγορά-σῃ έργα του, γι' να τα κρεμάσῃ στο Μουσείο του Λού-βρου.

Μια μικρή αχτί-δα αυτής της δόξας εφώτισε και την κυρία Κανιό, εἴην θαυμασία— όπως έγραφαν — την ανεκτίμητη σύντροφό του εκλιπόντος μεγάλου ζωγράφου, που τὸν ένέπνευσε, που τὸν ένίσχυσε και τὸν ένεδάρρυνε στὸν άγώνα της Τέχνης, που ήταν η Μούσα του!...

Η κυρία Κανιό δεχότανε τις έ-πισκέψεις τῶν θαυμαστῶν της τέ-χνης τὸν άνδρό της, με μεγάλη άξιοπρέπεια, στὰ πένθιμα ντυμένη, μέσα στη φτωχική τραπέζα της σπιτιού της, μπρός σ' ένα χρυσο-μένο κάδρο, όπου ήταν τοποθετη-μένη μια μεγέθυνσις της φωτογρα-φίας του Κάισαρος Κανιό... Έκεῖ δεχότανε και τὸς έμπόρους καλλι-τεχνικῶν εἰκόνων, που γύριζαν σ' όλες τις τούπες της γειτονιάς, γυ-ρεύοντας έργα με υπογραφή «Κά-ισαρ Κανιό».

Μά άλλομνο! Η κυρία Κανιό

...Θά την έπετούσε, μια και κα-λή, από τὸ παράθυρο...

δεν είχε τίποτε σχεδόν γι' αὐτήν.

—Πάρε άποδῶ αυτές τις βρω-μίες, να μην τις βλέπω! έφώναζεν άλλοτε στὸν άνδρα της, όταν εκεί-νος εφύλαγε στὸ σπίτι τίποτε έρ-γα του. Συνηρίζοντας τὸ σπίτι είχε βρεῖ πέντ' ἑξη εσποιδές, μα κι' αυτές τις πούλησε σ' έναν παλια-τζή, πρὶν σκάσει σαν μπόμπα η δό-ξα του Κάισαρος Κανιό. Και τώρα παραστεκότανε με λύσσα στὸ πλού-σιον των γειτόνων της από τα έργα του μακαρίτη. Ο χασά-της, ο μπακάλης, ο μανάβης — και ποῖς; — έμισχοπού-λησαν όσες εἰκόνες είχαν τοῦ μπαρ-μπα Κανιό, είκοσι χιλιάδες φράγκα, τριάντα, πενήντα χιλιάδες τὸ κοι-μάτι!...

Η κυρία Κανιό έσκαψε από τὸ κακό της. Άνεσκάλεψε όλο της τὸ σπίτι, μῆς και βοή τίποτε φου-τούρες τὸν μακαρίτη, γι' να τις πουλήσῃ και να πάρῃ κι' αὐτὴ κα-νέναν παρὰ... Στὸ βάθος ενός κελ-λαριού βρῆκε τέλος πάντων ένα έρ-γο... Και θυμήθηκε τότε ένα μακρυ-νὸ έπεισοδιό...

Ήταν ένα καλοκαιριάτικο πρωί Κυριακής, λίγα χρόνια πρὶν χηρέ-ψῃ, κι' είχαν πάει με τὸν άνδρα της μαζί στὴν ἐξοχή. Ο Κάισαρ Κανιό είχε κουβαλήσει μαζί όλα τα σύνεργα της τέχνης του κι' έβόλ-θιζε να ζωγραφίση ένα λιβάδι γε-μάτο λουλούδια, όπου έδοσαν άνε-λάδες. Η κυρία Κανιό εγκρίναιζε και στὸ τέλος άρπαξε τὸν πίνακα και τὸν κλώτσησε, τόσο, που, κα-θὼς τα χρώματα ήσαν φρέσκα, λουλούδια, χόρτα, γελάδες, πράσι-να, λιλίνα, κόκκινα, γαλάζια... όλα έγιναν ένα πράγμα!...

Κι' αὐτὴς τὸν έργο εκείνο η κυρία Κανιό και βλαστήμονε τὸν μακαρίτη — ποῖον άλλον; — πού-όλο-όλο αὐτὸ τὸ μοντενιουμά της είχε αφήσει γι' αὐτήν!... Μά μια μέρα έπῃγε στὸ σπίτι της ένας κύριος κι' ένα νέο ζωγάφο και τὴν ρώτησαν μήπως της βρισκόταν κανένα έργο του μακαρίτη. «Ήθε-λε να τὸ αγοράσῃ ο φίλος τέχνης κύ-ριος σὲ καλή τιμή. Η κυρία Κανιό πούχε βρῇ στὸ κελλάρι, μα πά-λι εντόραζε να τὴν παρουσιάσῃ... Οἱ δυό έπισκέπτες, παίρνοντας τὸν διατάγη αὐτὸν γι' αὐτὸ, τὴν έ-πέσαν, λέγοντάς της πῶς ο φίλος τέχνης κύριος πλήρωνε δσα-δσα, άρκει ν' αποχτούσε ένα έργο του Κάισαρος Κανιό... Η Φεδρωνία έ-βγαλε τότε από τὸ κελλάρι τὸ τα-λαπατημένο κάδρο. Μόλις τὸ αντί-κρισε ο ζωγράφος, έβαλε τις φω-νές:

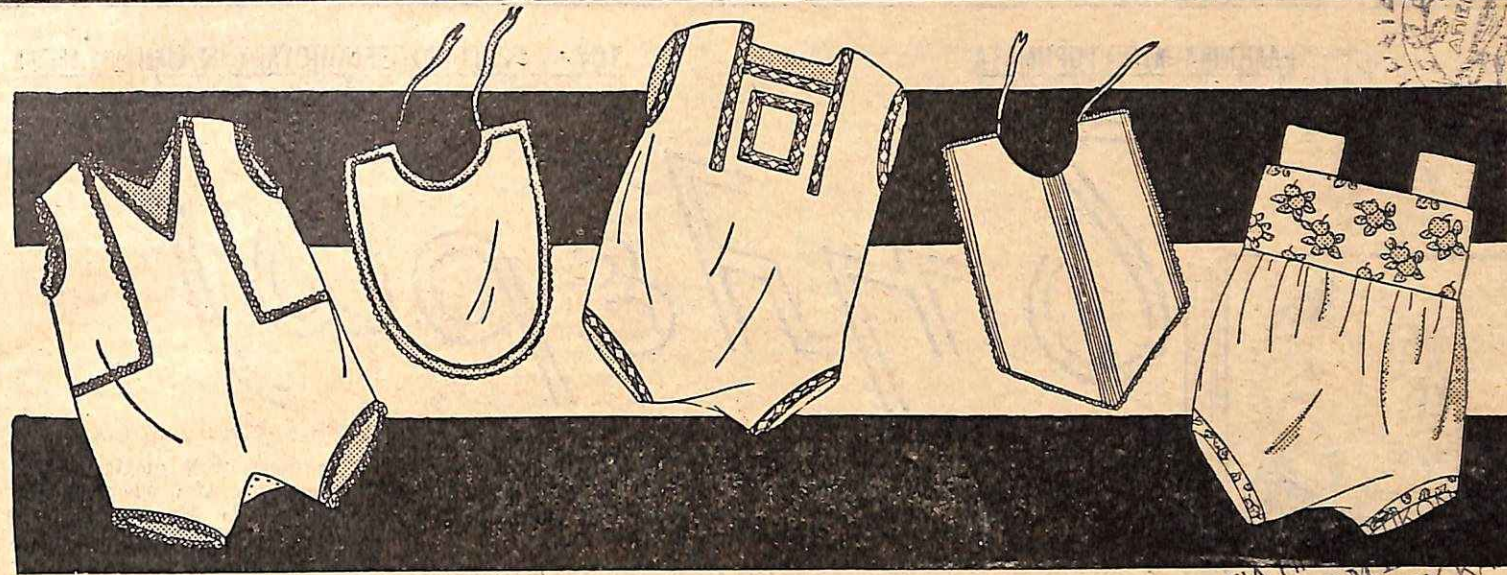
—Υπέροχο! Θεο! Τὸ καλύτε-ρο έργο του Κανιό! Ένα άνοιξι-νικό τοπίο μέσα στὴν μπόρα του χαλαζιού! Κυτάχτε πῶς ο καλλι-τέχνης άνακάτεψε όλα τα χρώμα-τα, γι' να δώσῃ τὴν έντύπωσιν της μπόρας! Θαυμάσιο!...

—Υπέροχο! Θεο! Τὸ καλύτε-ρο έργο του Κανιό! Ένα άνοιξι-νικό τοπίο μέσα στὴν μπόρα του χαλαζιού! Κυτάχτε πῶς ο καλλι-τέχνης άνακάτεψε όλα τα χρώμα-τα, γι' να δώσῃ τὴν έντύπωσιν της μπόρας! Θαυμάσιο!...

—Τί με κυτῶς έτσι, γέρο-κου-τένι; Δεν μὴ γυρίσεις τὸ κεφά-λι, έμμενα. Γνώμη δεν άλλαζω ἐγώ. Ήσουν, σου τῶλεγα πάντα και στὸ ξανάμνη και τώρα, ένα χαζοπαρ-δατο... Μόνον πού δεν φανταζόμυνα πῶς μπορούσε να υπάρχουνε στὸν κόσμο τόσος, πῶς χαζὸς απ' σένα! Οὐστ, να μὴ γαῖς, σοφάτζη!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΖΒΑΙΖ

Η κυρία Κανιό έμενε άπ' αὐτὴν τὴν σασισιμάρα της. Πενήντα χι-λιάδες φράγκα κι' αὐτὴ τὴν μου-λάδες φράγκα κι' αὐτὴ τὴν μου-λάδες φράγκα!... Τί καλάει και παρὰ-άλογα τσαμπουνούσε αὐτὸς ο ξε-νός!

Μερικά χαριτωμένα άπορρόρυχα γι' την γκαρνταρόμπα του μωρού σας

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, η μόδα, το σπῆτι, η κουζίνα κλπ.]

Η ΜΟΔΑ

Στὴ φετεινὴ χειμωνιάτικη μό-δα κυριαρχοῦν τα σκούρα χρώματα γι' αὐτὰ φορέματα της ημεῶς και ιδίως γι' αὐτὰ άπογευματινὰ. Ο τό-νος πού επικρατεῖ εἶνε τὸ μαρρόν σε διάφορες άποχρώσεις. Συνήθι-ζεται π. χ. πολὺ ἕνα μαρρόν πού κλίνει πρὸς τὸ λιλὰ, ἐπίσης ἕνα μαρρόν κοκκινωπὸ πρὸς τὸ χρώμα τῆς σκουριάς, τὸ μαρρόν και τὸ γκρι σὲ όλες τις άποχρώσεις και τὸ πράσινο σὲ σκούρες και ξε-στοῦς τόνους. Τὸ ἀπλὲ εἶνε, ὅπως

στικωμένος ζωγράφος; Δεν ἤξερε αὐτὴ πῶς είχε ζωγραφίσει ἐκεῖνο τὸ... άριστοτεχνίον;... Ψ, σὺν να μὴ τὸ έσταλαπάτησε με τὰ πόδια της αὐτὴ ἡ ἴδια!...

Κάτι πῆγε να πῇ... Μά ο φιλό-τεχνος κύριος δεν τὸν άφισε... —Σὰς δῖνω ἐκατὸ χιλιάδες φρά-γκα, κυρία μου!...

Κι' άφηνοντας ἕνα μάτσο χαρτο-νομίσματα στὸ τραπέζι, ἔπῃρε τὴν εἰκόνα — ο Θεός να τὴν κἀνῃ εἰ-κόνα — κι' έφυγε με τὸν ζωγάφο.

Η κυρία Κανιό έτοιμοῦσε τὸ μπαρτάσι της γι' να βεβαιωθῇ μή-πως κι' όνειρευότανε... Και βλέπον-τας τις ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα στὸ τραπέζι, μουρμούριζε ἡ αδιόρωτη γυναίκα:

—Η ἐγὼ όνειρευόμυ, ἡ ο κό-σμος δεν εἶνε στὰ καλά του! Έ-γὼ βέβαια από καλλιτεχνία δεν ξέ-ρω... Ήξερα όμως τὸν Κανιό, τὸν προκομμένο! Ήταν ἕνας λαπας, ἕνας γέρο - ξεκούτης, ἕνας ἡλίθιος, ἕνα χαζοπαρδατο... Αὐτὸ δεν μὴ τὸν βγάξει κανείς από τὸ νοῦ μου... Μ' αὐτὰ πού βλέπω όμως, πᾶει να μὴ φύγῃ τὸ μυαλό!...

Και οἰχόντας μιὰ ματιά στὴ φωτογραφία τοῦ μακαρίτη, τοῦπε με λύσσα κατάμουτρα:

—Τί με κυτῶς έτσι, γέρο-κου-τένι; Δεν μὴ γυρίσεις τὸ κεφά-λι, έμμενα. Γνώμη δεν άλλαζω ἐγώ. Ήσουν, σου τῶλεγα πάντα και στὸ ξανάμνη και τώρα, ένα χαζοπαρ-δατο... Μόνον πού δεν φανταζόμυνα πῶς μπορούσε να υπάρχουνε στὸν κόσμο τόσος, πῶς χαζὸς απ' σένα! Οὐστ, να μὴ γαῖς, σοφάτζη!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΖΒΑΙΖ

πάντοτε, πολὺ της μόδας και ἕνα από τὰ πρακτικότερα χρώματα, όταν δεν πρόκειται να κἀνῃ κανείς πολλά φορέματα.

Όλα τὰ φετεινὰ ὑφάσματα εἶ-νε ιδιαιτέρως μαλακά και ἁπαλά, με άκανόνιστη ὕφανσιν ἡ γυαλίστε-σά σαν βελούδο, ἡ γνουδωτὰ ἡ κα-τσαρά σαν κρεπὸν. Γι' αὐτὴν γαρι-νιούρα συνήθιζονται πολὺ ἡ τσέπες και μάλιστα ἡ κορτές ἐπάνω στὸ φόρεμα, τὰ μανίκια σαγκλάν, ἰδιαι-τέρως φαρδεῖα στους ώμους και τὰ κουμπιά, ἀλλὰ με ἁλθινές κουμ-πότρυπες.

Τὸ φόρεμα σὲ σχῆμα πρεσέδες, δηλαδή μονοκόμματο, ἀλλὰ με ε-φαρμοστὴ μέση και χωρίς ζώνη, εἶνε τὸ πῶς εὐνοούμενο σχῆμα της φετεινῆς μόδας. Καὶ στὰ φορέμα-τα αὐτὰ δεν λείπουν ἡ τσέπες, οἱ γιανκάδες ὅμως άπαγορεύονται. Ἀντιθέτως στὰ μεσάτα φορέμα-τα τὰ μανίκια εἶνε στὸ κανονικό σχῆμα, με μικρὴς φουσκίτσες στους ώμους ἡ σούρες ἡ πῆτες και οἱ γιανκάδες εἶνε ἁπλῶν ὄ-λοι και κλειστοὶ στὸν λαϊκό.

Ἄν θέλετε να ράψετε ἕνα φο-ρεμα χωρίς γιανκά, θά προτιμήσετε ἕνα ντεκολτέ καρεῖ ή μυτερό, α-ναλόγως τὸ τί σας πηγαίνει κα-λύτερα. Σὲ τέτοια φορέματα ἀντί

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΡΧΟΜΕΙΝΑ

Τραπεζομανδηλάκι από λινό, με χρωματιστὸ κέντημα και με πολὺ λεπτή σταυροβελονά

για τσέπες εἶνε καλύτερο να θά-λετε μιὰ μικρὴ πᾶτ στὴ θέσιν της τσέπης ἡ μιὰ ὀποιόδήποτε ἄλλη γαρινιούρα. Ὡς γαρινιούρα στὰ πρωινὰ φορέματα συνήθιζονται πολ-λὸ οἱ πέτσινοι γιανκάδες και τὰ πέτσινα κουμπιά.

Τὰ φετεινὰ μᾶλλινα φορέματα πού ἔχουν βγῇ στὴν μόδα, όταν εἶνε ραμμένα σ' ἕνα ὡραῖο σχῆμα και ἔχουν καλὴ εφαρμογή, μπο-ροῦν να φορεθοῦν και τὸ άπόγευμα. Φθάσει τὸ σχῆμά τους να μὴ εἶνε πολὺ σπορ και τὸ ὑφαντὸ τους να μὴ ἔχῃ σχέδια και να μὴ εἶνε ανοικτοῦ χρώματος.

Φέτος ἐπανῆλθε ἡ μόδα τῆς κα-ζάκας, ἰδίως στὰ βραδυνὰ φορέ-ματα. Καὶ γι' αὐτὸ πρῶτον φόρε-μα συνήθιζεται πολὺ ἡ καζάκα, ἰδίως όταν συνοδεύεται από ἕνα ζακεττάκι, καμωμένο από τὸ ἴδιο ὑφάσμα με τὸ φόρεμα. Με τὰ ζα-κεττάκια αὐτὰ φοροῦνται πέτσινες ζώνες στὸ ἴδιο χρώμα τοῦ φορέ-ματος, ἀλλὰ σὲ ἀνοικτότερον ἀπό-χρωμα.

Τὰ βελούδινα φορέματα εἶνε πε-ρισσότερο παρὰ ποτὲ στὴ μόδα. Ένα βελούδινο φόρεμα κολακεύει πάντοτε, δεν εἶνε χτυπητὸ, κου-φεύει και τὸ πῶς δύσκολο σώμα.

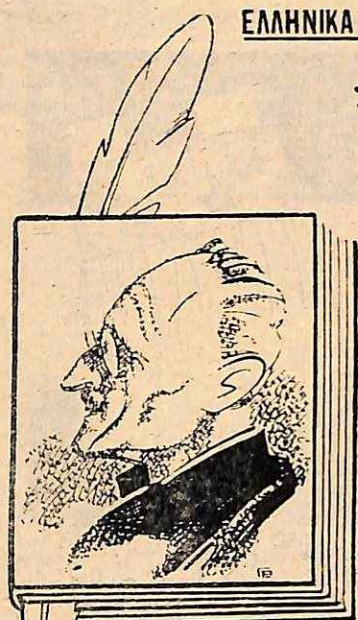
Ὡς προληπτικὸ γι' αὐτὸ τί πού μπορεί να βλάψῃ τὴν καλλονὴ τοῦ λαμοῦ, συνιστοῦμε στίς νεαρώτε-ρες από τις ἀναγνώστρίδες μας να κάνουν στὸ λαμό τους δυό και πρὶς φορές τὴν ἑβδομάδα μιὰ λο-σιὸν από πρὸς δυατὸ σάπ.

Πρέπει ἐπίσης να προσοχάστε τὸν λαμό σας από τὴν ὕγρασι-α κι' από τὸ κρύο. Μὴν νομῖστε πῶς ἕνας ποσάλλισος δεν βλάπτει κι' ἐξωτερικῶς τὸ σχῆμα τοῦ λα-μοῦ. Ὡστόσο ἡ ἐξωτερικὴ προσφ-λάξις κάνουν τὸν λαμό ἐξίστη-το και ἀπορροβῆτο στὴ κυκλοτή-ματα. Ἄν προσβάλλεσθῃ συχνὰ από κρυολογήματα τοῦ λαμοῦ, ὁ μόνος τρόπος γι' αὐτὸ γλυτώσετε ἀπ' αὐτὰ εἶνε να κάνετε στὸ λαμό σας καθημερινὴς ψυχρολουσίες, τις ὁ-ποῖες ὀ' αρχίσετε τὸ καλοκαίρι και θά συνεχίσετε τὸ χειμῶνα.

Η ΔΙΣ ΔΙΑΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ζηλέρω

(ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

χαρτί που έγραφε και βγήκε. 'Ο Χαρτίδης κάθησε μπροστά στη μηχανή. Κι' από πάνω του, όρθιος, ο Δήμος του υπαγόρευε :

«Δεσποινίς,
«Εύχαριστώς άποκρινόμενος εις την υπό χθεσινήν ήμερομηνίαν επιστολήν σας, σάς πληροφορώ ότι έγω, ο δικηγόρος Δ. Κυριαζίδης, έχω πράγματι μίαν άνηψήν δεκαοκταετίδα, άποφοιτον του Γυμνασίου. Υποθέτω ότι τό άληθές αότης όνομα δέν σάς ενδιαφέρει. Μετά πάσης έμπιστοσύνης δύνασθε να γράψετε πρός έμέ διά την Δανάην. Αί έπιστολάι σας θα παραδίδονται άσφαλώς και άμελητέι.

«Μετά πάσης ύπολήψεως — όλως πρόθυμος».

«Ορίστε, όρίστε τί ώραία γλώσσα πού ξέρετε, έκανε καθός έγραφε ο Χαρτίδης. Και νά μιλάς τόσο χυδαία, καίμενε ;... Έπιστήμων, δικηγόρος, από οικογένεια... φοβερό !

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
'Ο Δήμος, νεαρός δικηγόρος, ό οποίος έργάζεται στο γραφείο του θείου του κ. Κυριαζίδη, διαβάζει μιά μέρα τυχαίως σε κάποιο περιοδικό την ακόλουθη έγγελία : «Ζητώ άλληλογραφία με άνεπτυγμένα κορίτσια της ηλικίας μου. Είμαι δεκαοκτώ έτών κ. Δεσποινίδα Κάμεν Σύλβα, Σύρον». Με την νεανική φαντασία του ο Δήμος σχηματίζει άμέσως μιά ιδανική εικόνα της νέας αότης κι' άποφασίζει να της γράψω. Της στέλνει λοιπόν ένα γράμμα, στο όποιο γράφει πώς είνε κορίτσι και ύπογράφεται «Δανάη». Μά ή «Κάμεν Σύλβα» αντίλαμβάνεται την πονηρία του και αντί να στείλη τό γράμμα της, όπως της ύποδεικνύει ο ίδιος, στη διευθυνσία του θείου του, με τον όποιο έχει τό ίδιο όνομα, με την ύποσημείωση «Διά Δανάην», τό στέλνει στον ίδιο... Ζητώντας του πληροφορίες για τη δθεν άνηψή του Δανάη. 'Ο Δήμος παίρνει φυσικά τό γράμμα και δέν ξέρει πεία τί ν' άπαντήσει...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Γιατί ; Σου πονεί τό χέρι σου;

—'Οχι... αλλά... δέν θέλω νά γνωρίσουν τό γράμμα μου...

—Μά... θα είνε άνόνημο ;

—'Οχι, με τ' όνομά μου... ή πάραυτα όμως κάποιος λόγος νά μήν τό γράψω και με τό χέρι μου.

—Καλά. Και δέν έχεις γραφομηχανή ;

—Έχω, μά δέν ξέρω. Θάπρεπε νά ύπαγορεύω στη δακτυλογράφισσα και...δέν κάνει νά μάθη τό μυστικό...

—'Οψ ! τί γλώσσα είνε ατή ; Μαλλιαρός έγινες κι' εσύ ; Άκούς έχει τη δακτυλογράφο νά την λές δακτυλογράφισσα ! Μή χειρότερα ! Καλά, γραφομηχανή ξέρω έγώ. Πάμε μέσα νά μου ύπαγορεύεις, ό,τι θές, νά σου τό γράψω.

Νά μά καλή ιδέα πού είχε ο ήλιθιος ! Τό γράμμα πού διηγήθουν Κυριαζίδη μπόρουν έξαίρετα — έπρεπε μάλιστα — νάνα γραμμένο με μηχανή. Κι' από κάτω μιά ύπογραφή, μιά τέλεια...

—Έλα, γεία σου !

'Ο Δήμος πήρε μιά κόλλα χαρτί κι' ένα φάκελλο με την ένέκτατα του και πέρασαν κι' δυό στο γραφείο, όπου εργαζόταν ή δακτυλογράφισσα.

—Παρενόν, δεσποινίς... μάς άφίγετε μιά στιγμή μόνους ; ... 'Αδειάστε μας και τη μηχανή. Κάτι θα γράψουμε.

'Η δακτυλογράφισσα σήκωσε τό

'Ο Δήμος έβαλε πάλι τ'ά γέλια

—Πολύ φοβερό ! Γράψε μου τώρα και στο φάκελλο : «Δεσποινίδα Κάμεν Σύλβα, Πόστ-Ρεσάντ, Σύρον»... Τόγραψες ;... Εύχαριστώ ! Πάμε !... Έλάτε, δεσποινίς. Τελειώσαμε.

Γύρισαν στο γραφείο του Δήμου. Αύτός έβαλε τότε την ύπογραφή — μιά τέλεια — κι' έκλεισε τό γράμμα στο φάκελλο.

Περίμενε νά τον ρωτήση ο Χαρτίδης, άμα έβγαινε ένας πελάτης και έμειναν πάλι οι δυό τους, τί εσήμαιναν όλ' αττά. 'Αλλά τίποτα ! 'Ο ήλιθιος άρχισε πάλι νά τού λέη για την άγόρευσι «τοί άρχοντάτου, τοί άστυκιστάτου βουλευτάτου»... Μιά στιγμή ο Δήμος σκέφτηκε νά τον άφήση έτσι. 'Αφού δέν είχε την περιέργεια, ήταν άνάγκη νά τού πη ; Άξαινα όμως, εκεί πού άνασσεύαζε την άγόρευσι, ο ήλιθιος κόπηκε και ρώτησε :

—Μά πού είνε ατή ή Κάμεν Σύλβα ;

Τώρα τό θυμήθηκε ; 'Ο Δήμος έβαλε τ'ά γέλια :

—'Οχι βέβαια ή πρώην βασίλισσα της Ρουμανίας !... Ένα κορίτσι στη Σύρα... Είνε τό 'ψευδώνυμό του...

—'Α, έτσι ;... 'Αμ' ή Δανάη ;... Έγώ δέν ξέρω νάχης καμιά άνηψή δεκαοκταετίδα...

—Ψευδώνυμο κι' αυτό...

—'Α, έτσι ;... Μά ψευδώνυμο ποιάς ;...

'Ο Δήμος δέν μπόρεσε νά βασιτάξη :

—Δικό μου !

—'Α ! Έκαμε ο Χαρτίδης, κι' έμεινε ν' άνοιχτό στόμα.

—Μάλιστα ! Έγώ είμαι ή άνηψή του... έαυτού μου. 'Η άνηψή άνόνησσε, ο έαυτός μου όμως... ύπαρκτός. Έννόησες τώρα ;

Ποτέ ο Χαρτίδης δέν έλεγε πώς δέν έννόησε κάτι :

—Έννόησα, έννόησα... 'Αλλά, πρός τί ατή ή...πλαστοπροσωπεία ;

—Επιμένεις νά μάθης ;

—Φυσικά. 'Αφού έγραφα τό

και μεσίτετε στους γονείς της για νά την πάω. Αττή όμως έδήλωσε ρητώς ότι δέν θα παντρευτή, άν δέν αγαπήση. Κι' άκριβώς για νά την κάμω νά τον γνωρίση πνευματικά, ψυχικά, και νά τον αγαπήση, ο Δήμος σκέφτηκε ν' άνοήξη μαζί της άλληλογραφία. Σ' ένα περιοδικό είχε ιδεί πως κάποια Κάμεν Σύλβα άλληλογραφούσε με κορίτσια της ηλικίας της. Τού είχαν πει πως ήταν ή ίδια, ή κόρη του έφοπλιστή. Κι' έωφελήθηκε...

'Η ιστορία ατήν ίκανοποίησε τον Χαρτίδη στην έντέλεια.

—Λοιπόν, καλή έντιμότητα, εύχθήτω στο Δήμο. Κι' άν με χρειαστής πάλι, είμαι όλοπρόθυμος.

—'Οχι, ο Δήμος δέν πίστευε πως θα παρουσιαζόταν άνάγκη νά ξαναγράψη στην Κάμεν Σύλβα με μηχανή και με τό άληθινό του όνομα.

—'Εν από τό δυό : ή θα πειδιόταν στη διαβεβαίωσι του θείου και θ' άπαύσσε οτό γράμμα της Δανάης, ή θα δυσπιστούσε πάλι και δέν θα της έγραφε ποτέ. 'Ο Δήμος ώστόσο έλπιζε περισσότερο τό πρώτο...

Β'.

Τρεις μόνο ήμέρες πέρασαν άφότου έρουσε στο Ταχυδρομείο, με τό χέρι του πάλι, τό γράμμα πού θείου, όταν έλαβε από τη Σύρα και δεύτερο, με τον ίδιο φάκελλο και με τό ίδιο γράμμα. Μόνο πού αυτό σημείωνε άλ' έξω : «Γιά την δεσποινίδα Δανάην».

Τί περίεργο πράγμα ! 'Ο Δήμος τό άνοιξε με παλμό, σαν νάταν γράμμα από κορίτσι πού τό γνώριζε και τ' αγαπούσε. Και τόσο γρήγορα, τόσο άπόσκοπα τό διάβασε — τό ρούφηξε — σαν νάχε συνθημένο από χρόνια τό ίδιόκορμητο εκείνο γράμμα, με τό στενόμακρο γονιώδη γράμματα και με τις τέφρες.

'Η Κάμεν Σύλβα έγραφε :

«Δεσποινίς,

«Τό γράμμα σας μου προξένισε χαρά έξωριστή. Σας εύχαριστώ πολύ, πού θελήσατε ν' ανταποκριθήτε, άμα είδατε την έγγελία μου. 'Αλλά σε πού τάχα περιοδικό ; Τη δημοσίευσαν σε δυό-τρία, κι' έτσι δέν ξέρω τώρα πού είνε τό άγαπημένο σάς, καθώς τό λέτε. Έγώ, νά σάς πω την άλήθεια, δέν αγαπώ, ός περιεχόμενο, κανέν' άπ' αττά τ'ά περιοδικά με τ'ά ρομαντικά διηγήματα και τις βιογραφίες και τ' άνεκδοτά των άθλητών και των στ'όρ. Δέν με τραβά ο ρομαντισμός, με ούτε ο άθλητισμός κι' ο κνηματογράφος. Δέν είμαι πολύ τ'ής εποχής κορίτσι. Τά παίρνω όμως για νά παρακολονθώ την κίνησι της πνευματικής μας νεολαίας και τ'ά χρησιμοποιοώ πότε για νά προτείνω ένα διαγωνισμό, πότε για νά ύποβάλω στους άναγνώστες μιά ερώτηση και πότε για νά ζητή-

σω από τις άναγνώστριες άλληλογραφία. Μ' αττό τον τρόπο έχω κάμει μιά ώραία συλλογή από κάρτες με τοπεία άπ' όλα τ'ά μέρη της 'Ελλάδος (έδράβεσα κάποιον, άγνωστό μου, πού μου έστειλε Κερκυραϊκά, τ'ά θωριότερ' άπ' όλα !) κι' έχω σήμερα άλληλογραφία με δεκά σχεδόν κορίτσια της ηλικίας μου, από τας 'Αθήνας, τας Πάτρας, τη Θεσσαλονίκη, την Πόλη, την 'Αλεξάνδρεια και τό Βόλο. Μου έγραψαν πολύ περισσότερα (έικοσι, τριάντα) — μά δέν απάντησα σ' όλα. Πολλά δέν μου κίνησαν έξ άρχης κανένα ενδιαφέρον (μάλλον κοινοχόριστα) ! Άλλα μου φάνηκαν μετρημεμένα άγόρια (έξερτε, πολλοί τό συνθίζουν αττό, χάριν...δοκιμής) — και σ' άλλα απάντησα, μά δέν έξακολούθησα, γιατί ή γνωριμία, ύστερ' από δυό-τρία γράμματα, δέν με ίκανοποίησε. Άλλά κι' από τ'ά κορίτσια, σ'ά όποια έξακολούθω νά γράφω, μερικά, νά σάς πω την άλήθεια, άρχισα νά βαριέμαι. Είνε δυό φοιτήτριες από τη Θεσσαλονίκη, πού θέλουν καλά και σώνει νά με κάμουν...κομμουνίστρια ! Είνε δυό άλλες, κορίτσια του κόσμου, από τας 'Αθήνας, πού δέν μου γράφουν παρά κοσμικά, διασκεδάσεις, σκανδαλάκια (και δέν ξέρετε πως τ'ά συχαίνονται !) — μά άλλη μου διηγείται αλωνίως έρωτικές της περιπέτειες, άνούσιες κι' άσημαντες κτλ.

«Θά ήπτε : Τί έ'ω ; τί ν' ρεϊω ; Όποτε κι' έγώ δέν θα μπορώσα νά τό προσδιορ. Μου φάνηκε όμως πως θα τό ρωθ σε σάς, άμα διάβασα τό πρώτο σας γράμμα. Μου είπατε τόσα πολλά, τόσα ώραία, άνάμεσα άπ' τις γραμμές του ! Μου άρεσε και τό γράμμα σας κι' ή σκέψις σας, πού έχουν κάτι τό γερό, τό δυνατό, τό άρεσνωπό. Μιά στιγμή, μάλιστα... Άλλά όχι, δέν είνε άνάγκη νά σάς τό πω. 'Η ύποψία μου αττή διαλύθηκε, σάς γράφω με κάθε έμπιστοσύνη κι' έχω μεγάλες έλπίδες πως θα γίνουμε δυό φίλες άληθινές. Γιατί μου φαίνεται πως οι χαρακτήρες μας ταιριάζουν. Σιγά-σιγά, ή και γρήγορα, θ' άφρήσω όλες τις άλλες και θ' άφοσιωθώ σε σάς. Γιατί αττός είνε ο σκοπός της άλληλογραφίας πού ζήτησα : ν' άποκτήσω μιά καλή, μιά άληθινή φίλη. Κι' όχι πολλές γνωριμίες. Πηγαίνω τώρα κατά τη συμβουλή του 'Αποστόλου : Τά πάντα δοκιμάζετε, τό καλό ν' αγαπώτε. Κι' έχω την ιδέα πως όπως σ'όταν έρωτα, έτσι και στη φίλα, ύτάραχη κατ' άνάγκην άποκλειστική κι' ε. 'Όπως ένα κορίτσι δέν μπορεί ν' αγαπά πολλούς, παρά μόνον ένα — όταν αγαπά πολλούς, δέν αγαπά κανένα — έτσι δέν μπορεί νάχη και πολλές φίλες. Άπ' όσες θα γνωρίση, μιά μόνον θα κινή φίλη άληθινή. 'Η άλλες θα μέινουν άπλές γνώριμες. Δέν συμφωνείτε ;

«Με ρωτάτε τί διαβάω κατά προτίμησι, σε τί άσχολούμαι, τί κλίσεις έχω. Ναί, θα σάς μιλήσω για δλ' αττά. Θα σάς διηγηθώ και τη μικρή μου βιογραφία. Άλλά όχι σήμερα. 'Οχι τόσο γιατί δέν έχω καιρό (ο καιρός σήμερα είνε άθλιος και με κρατεί στο σπίτι), παρά γιατί προδοίμαι μη σάς έγραφα πολλά και μη σάς έάλισα. Θα τελειώσω λοιπόν με μιά ερώτηση κι' έγώ (έχω τό λόγο μου) : Είσθε έρωτευμένη ; Μήπως κι' άρραβωνισμένη ; 'Η, τουλάχιστον, σκέπτεσθε νά παντρευθήτε γρήγορα ;

«Τέλος, με συγχωρείτε πού άρ-

ησα τόσο νά σάς απαντήσω. Δέν μπορώ νά σάς πω την άληθινή αία και δέν θέλω νά μεταχειρισθώ μιά από τις συνθηματικές προσφάσεις. Έλπίζω όμως νά μη με μνησθήτε και σεις και περιμένο γρήγορα ένα μεγάλο σας γράμμα.

«Μ' εγκαρδίωνς χαρετισμούς.

Κάμεν Σύλβα

'Εκείνο τό βράδυ ο Δήμος ήταν καλεσμένος σ' ένα τσάι. Θάβρισκε

έκει πολλά ώραία κορίτσια και νεαρές κυρίες και θα χόρευε, θα φλεοτάριζε, θα περνούσε ώραία...

Προτίμησε όμως νά μείνη στο σπίτι του, για νά γράψη της Κάμεν Σύλβα. Και ιδού τό γράμμα, πού της έκαμε πρώτα σε σχέδιο, με μο-

υφος μου και στο γραφικό μου χαρακτήρα. 'Όταν ήμουν μικρή, μ' έλεγαν άγοροκόριτσο. 'Η φίλες μου, ή γνώριμές μου δηλαδή, μου λένε ακόμα : «Δέν σου λείπει, παρά τό μουστάκι». Είμαι όμως γυναίκα, πολύ γυναίκα μάλιστα !... Κι' αττό θα συμπεράνατε και σεις, άμα ψυχολογήσατε τό γράμμα μου βαθύτερα. Άλλοαίτια δέν θα μου δινάτε τη σημερινή μεγάλη χαρά...

«Δέν ξέρω σε πού περιοδικό είδα την έγγελία σας. Γιατί τέτοια περιοδικά ούτε τά πάνω στο χέρι μου (δέν παρακολονθώ, βλέπετε, την κίνησι της πνευματικής νεολαίας μας, ούτε κάνω συλλογή από κάρτες). Μιά μέρα, καθώς ξετύλιγα ένα πακέτο από έμπορικό, πήρε

κάτωτο προσωπάκι κι' ένα πλαστικό κάτο σόμα. Και δέν ξέρω γιατί — μή γελάσετε ! — συνόδασα την εικόνα με την έγγελία σας κι' έδωσα στην Κάμεν Σύλβα τη μορφή της Φάνης Χάρολδ ! Πιστεύω σ'ό μοιραίο κατί τέτοιον συμβαίσειον και στοιχηματίζω πως θα της μοιάσετε. 'Ω, ναί ! πολύ ή λίγο, θα της μοιάσετε. Κι' όταν θα γίνουμε τόσο φίλες — έλπίζω — ώστε νά κρίνετε πως μπορώτε νά μου στείλετε και μιά φωτογραφία σας, είμαι περίεργη νά τό ιδώ (είμαι βέβαιη, θέλω νά πω).

«Έγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέους και ήλικιωμένους, νά με προσέχουν και νά με κοιτίζονται...

«'Εγώ, δυστυχώς, δέν είμαι καθόλου όμορφη. Μου λένε όλοι πως έχω έναν τ'ίπο έ'χω οριστό, πού έλκειν έμολογώ όμως πως ο καθρέφτης μου δέν με ίκανοποιεί καθόλου. Έσχών μόνον και παρηγορέα όταν πηγαίνω στον κόσμο και βλέπω τούς άνδρες, νέ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΠΑΛΗ Μ' ΕΝΑ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ

ΑΔΑ ΒΕΡΟΚΕ

ΚΥΝΗΓΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

[Άρθρο του Μωρίς Ντεκομπρά και του Μισέλ Ντελιν]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αντάρτες Κόβιας, κορυμμένοι ανάμεσα στα δέντρα ενός λόφου, πάνω από την απέναντι όχθη του ποταμού, τους πυροβολούσαν με όμαδικά πυρά.

Ο Χώγουελ δεν έδειλανε. Αποφάσεις να περάσει με τους άντρες του το ποτάμι και να καταδιώξει τους αντάρτες. Αλλά με μεγάλη του λύπη είδε πως η πυρόβολος βρήκε στην όχθη, ήταν όλες τρυπημένες από τους επαναστάτες. Να υποχωρήσει δεν ήθελε. Αλλά πως να περάσει στην αντικρινή όχθη να κυνηγήσουν τους αντάρτες και να σώσουν την κυρία Κάμα, που είχαν πληρώσει πως κάπου εκεί εκρυβόταν;

Ένα μέσον υπήρχε. Να περάσει κάποιος κολυμπώντας το ποτάμι, να φτάσει στην άλλη όχθη, να πάρει μια από τις πυρόβολους που ήταν εκεί άρραγμένες, να γυρίσει και να περάσει ύστερα ολόκληρο το απόσπασμα με την πυρόβολο. Μα το περάσμα του ποταμού δεν ήταν εύκολο. Εκτός από τις σφαίρες των Κόβιας, επικινδύνευαν, ύπνου το αποτολμούσαν, να παρασυρθεί από τις δίνες του ποταμού που ήταν πολλές στο στενό εκείνο μέρος.

Ο λοχαγός Χώγουελ επόναζε τους άντρες του και τους ρώτησε ποιος θ' αποφάσιζε να περάσει κολυμπώντας το ποτάμι.

Κανείς δεν απάντησε. Γ'ότε πεσμένοι, έγκοιτο κι' έπεσαν ίδιος στο ποτάμι. Μάταια οι αξιωματικοί του θέλησαν να τον συγκρατήσουν.

Κολυμπώντας γρήγορα άκουα κρότησε από την όχθη, ενώ τουφεκίζονταν οι Κόβιας από την απέναντι όχθη εδυνάμωναν.

Πέντ-έξι άντρες του είχαν πέσει κιόλας νεκροί και τραυματίαι.

Οι άλλοι έβριγχαν πυρά όμαδόν για ν' άπαρχολήσουν τους Κόβιας. Έγινε μετ'αυτά ο Χώγουελ προχωρούσε κολυμπώντας άρραβη.

Θάχε περάσει τα δυο τρίτα σχεδόν του πλάτους του ποταμού και οι στρατιώτες του, ένθουσιαιμένοι από την γενναϊότητα του αρχηγού των άρχισαν να ζητωκραυγάζουν, όταν άφρανα, ένας από τους αξιωματικούς, που παρακολουθούσε τα γινόμενα με τα κιάλια, άφρασε μια κραυγή φοβήσε.

Λίγα μέτρα πίσω από το Χώγουελ επρόβαλε το πέλωρο στόμα ενός μεγάλου κροκοδείλου. Ο κολυμπητής ήταν χαμένος!

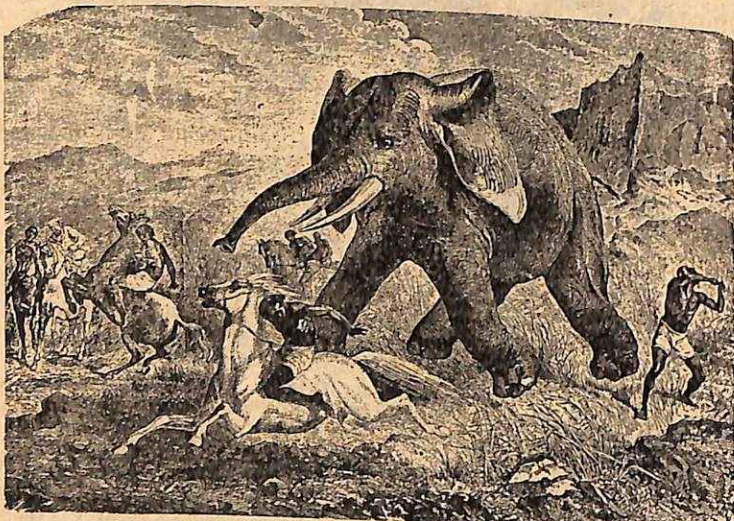
Ο αξιωματικός μη μπορώντας

να βοηθήσει με κανέναν τρόπο το λοχαγό του, έμπεψε μια δυνατή φωνή.

—Λοχαγέ μου, πρόσεχε!... Ο Χώγουελ έγριψε πίσω το κεφάλι, να ιδεί τι έσημειωνε, φωνή εκείνη κι' είδε τον κροκόδειλο.

Ότε άρχισε να βουτά στο νερό, να κολυπάει μακροβούτι, όσο βασιτούσαν ή άναπνοή του και πάλι να βγαίνει στην επιφάνεια. Μα ο κροκόδειλος παρακολουθούσε τα κινήματά του, χτυπώντας μανιά σμένα με την ούρά του το νερό.

Ο αξιωματικός με τα κιάλια παρακολουθούσε με αγωνία το κολυμπητή αυτό. Οι στρατιώτες, γωρίς να διακρίνουν καλά-καλά τί συνέβαινε από την ταραχή των

Κυνήγι ελεφάντος

νερών κατάλαβαν πως κάποιος κινδύνος απειλούσε το λοχαγό τους κι' είχαν παγώσει από τον τρόμο.

Ο αξιωματικός είδε σε κάποια στιγμή τον Χώγουελ να βυθίζεται και κοντά του να βουτάει και ο κροκόδειλος.

Ο αξιωματικός άρχισε να ξαναβγή στην επιφάνεια. Τον άρραβη, άρραβη ο κροκόδειλος. Η καρδιά του αξιωματικού είχε σταματήσει. Άξαφνα το κεφάλι του Χώγουελ επρόβαλε επάνω από τα νερά, τα όποια ήταν κοκκινισμένα. Με τρόπο επείγουσαν πλέω, να ιδούν να προβάλλει και το κεφάλι του κροκοδείλου, και το έσπετο βεν ξαναβγήκε πεία.

Τί είχε συμβεί; Οι Κόβιας, βλέποντας τον αξιωματικό μας να κολυπάει προς το μέρος τους, άρχισαν να τον πυ-

ροβολούν.

Εδυνάως όμως, μια από τις σφαίρες του, επέτυχε τυχαιώς, όχι τον Χώγουελ, μα τον κροκόδειλο στο μάτι. Το θηρίο, πληγωμένο θανάσιμα έδούτηξε για να μην ξαναβγή στην επιφάνεια. Έπρόφτασε όμως ν' άρπάξει το Χώγουελ από το πόδι, τον έσυρε μαζύ του προς το δυό και τα δόντια του άνοιξαν μια φοβερή πληγή στο πόδι.

Με υπεράνθρωπη προσπάθεια ο λοχαγός κατόρθωσε να βγάλει το πόδι του από τα δόντια του θηρίου και ν' άνεβη στην επιφάνεια, ενώ το αίμα της πληγής του έκοκκινιζε γύρω τα νερά.

Κολυμπώντας κατόπι, έφτασε τέλος στην απέναντι όχθη. Μα,

του αλματος. Έφοβούντο οι γιγάντρες μήπως χρειαστεί να του κόψουν το πόδι.

Μα ευτυχώς δεν παρουσιάστηκε καμιά επιπλοκή κι' ο λοχαγός Χώγουελ βγήκε σώος και άκέραιος απ' αυτή την περιπέτεια.

Η κυρία Κάμα, όμως, ή γυναικα του άρχηγού της αμερικανικής αποστολής, μ' όλες τις κατοπινές έρευνες, δεν βρέθηκε πουθενά. Την κατασπαράξαν τα θηρία μέσα στη ζούγκλα. Την έσφαξαν οι Κόβιας, ανακαλύπτοντάς την; Ποιος ξέρει...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΚΥΝΗΓΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ

(Άρθρον του ΜΙΣΕΛ ΝΤΕΛΙΝ)

Ο Ρώσος ύπολοχαγός Μπουλάτοβιτς με την ορδινάντζα του, έναν άφοσιωμένο Κόβια, ζελούνοντιν ονόματι, ακολουθούμενος κι' από καμιά είκοσιάρη ίθαγενή από τα μέρη της Άδισσινίας, άνευόρησε το καλοκαίρι για την χώρα της Κάφας, για να κυνηγήσει ελεφάντας. Όταν έπροχώρησαν αρκετά μέσα στη ζούγκλα, ένα πρωί, από το ύψος ενός λόφου, στον οποίο είχαν κατασκηνώσει το βράδυ, είδαν μέσα στο δάσος που απλωνόταν πυκνό κι' άπέραντο εμπρός τους, μια πολυάριθμη άγέλη παχυδέρμων.

Απ' όλα τα θηρία ο ελέφας είναι το τρομερότερο. Συνήθως επιτίθεται, αλλ' όταν προσβληθεί και δεν μπορεί να σωθεί με τη φυγή, είναι εξαιρετικά επικίνδυνος. Άνθρωποι, ζώα, ότι βρει μπροστά του όα το σαλαπατήρη με τα θωρείά του πόδια, όα το χέμη λυώμα! Έκείνο που καλοστά, ιδίως τον ελεφάντα, πιό επικίνδυνος, είναι η άγέλη των ελεφάντων. Η άγέλη των ελεφάντων, με οί κυνηγοί θά ξεμονάχιαζαν μερικούς μόνον ελεφάντας και θά τους παρέλυαν κόβοντάς τους τους τένοντες των πισινών ποδιών.

Τό δάσος ήταν τόσο πυκνό, όστε με δυσκολία προχωρούσαν οι ίθαγενείς, ακολουθώντας τα μονοπάτια που είχαν άνοιξει οι ελεφάντες. Άνάμεσα στα δέντρα και τους θάμνους, Μπροστά-μπροστά επήγαιναν ο άρχηγός τους Μπιταράσας, έχοντας, για κάθε ένδεχόμενο, έτοιμο το δόρυ του.

Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο ακολουθούσαν, με τα τουφεκία γεμάτα. Πίσω έρχόντουσαν οι άλλοι.

Προχωρούσαν με προφυλάξεις, άποφύγοντας να κάνουν θόρυβο. Μα όταν έφτασαν στο μέρος που είχαν δει τους ελεφάντες, δεν τους

ση με την πρώτη βολή ένας έλεφας, όταν δέ πληρωθεί, άγριεύει και είναι τρομερός στη λύσσα της άμύνης του. Ο άφρικανός ελέφας είναι και μεγαλύτερος και άγριώτερος του άσιατικού.

Για τους ίθαγενείς ο όνος ενός ελεφάντος είναι ύπόθεση πολύ σπουδαία. Δεν είναι μόνον οι πολύτιμοι χαλιδόδοντες του. Το έμποριο του ελεφαντοστό, τον περασμένο μόνον αιώνα, άρχισε μεταξύ των ίθαγενών. Το κρέας του ελεφάντος, τους ενδιαφέρει πιό πολύ.

Ένας σκοτωμένος ελέφας προμηθεύει κρέας για πολλούς ανθρώπους και για πολλές ήμέρες. Το δέρμα του επίσης χρειάζεται για την κατασκευή διαφόρων αντικειμένων, το δέ λίπος του το χρησιμοποιούν για τα φαγητά τους.

Οι ίθαγενείς κυνηγούν τους ελεφάντας, τους πιάνουν συνήθως σε παγίδες. Η παγίδες αυτές είναι μεγάλοι λάκκοι που σκάβουν στα μονοπάτια απ' τα όποια περνούν οι ελεφάντες και τους σκεπάζουν ύστερα με χλωρία και χόρτα. Όταν ένας ελέφας πέσει σε μια τέτοια παγίδα, τον σκοτώνουν ύστερα εκ του άσφαλου με άκόντια και βέλη.

Άλλοι κυνηγούν τους ελεφάντες είτε παζοί, καθάλλα σε γρήγορα άλογα. Τους επιτίθενται εκ των ύπισθεν και κόβουν με μία σπαθιά τον τένοντα των πισινών ποδιών, το ζώο, το όποιο πέφτει άμέσως σχεδόν, μην μπορώντας ούτε να τρέξει, ούτε να σταθεί στα πόδια του.

Αυτό είναι το πιό πληλκαρίσιο κυνήγι ελεφάντος, μα λίγοι μεταξό των ίθαγενών είναι οι τολμηρότεροι και επιτίθεται που το αποφασίζουν.

Οι ίθαγενείς, που είχαν ο ύπολοχαγός Μπουλάτοβιτς μαζί του, ήσαν διαλεγμένοι μεταξό των καλύτερων κυνηγών. Έξέκριναν λοιπόν και προχωρώντας αντίθετα από τον άνεμο, όστε να μην τους πάρουν μυρουδιά οι ελεφάντες, πλησίασαν την άγέλη με τον σκοπό να της επιτεθούν. Επικίνδυνος βέβαια παίγνιο. Γιατί η άγέλη ήταν πολυάριθμη. Μα οι κυνηγοί θά ξεμονάχιαζαν μερικούς μόνον ελεφάντας και θά τους παρέλυαν κόβοντάς τους τους τένοντες των πισινών ποδιών.

Τό δάσος ήταν τόσο πυκνό, όστε με δυσκολία προχωρούσαν οι ίθαγενείς, ακολουθώντας τα μονοπάτια που είχαν άνοιξει οι ελεφάντες. Άνάμεσα στα δέντρα και τους θάμνους, Μπροστά-μπροστά επήγαιναν ο άρχηγός τους Μπιταράσας, έχοντας, για κάθε ένδεχόμενο, έτοιμο το δόρυ του.

Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο ακολουθούσαν, με τα τουφεκία γεμάτα. Πίσω έρχόντουσαν οι άλλοι.

Προχωρούσαν με προφυλάξεις, άποφύγοντας να κάνουν θόρυβο. Μα όταν έφτασαν στο μέρος που είχαν δει τους ελεφάντες, δεν τους

βρήκαν πεία εκεί. Είχαν φύγει και είχαν εξαφανισθεί. Η συνοδεία ακολουθώντας τα ίχνη τους, βαδίζοντας με προσοχή.

Άξαφνα ένας ίθαγενής επάφθηκε κι' έδειξε με το δάχτυλο, εκεί, πολύ κοντά, ένα σκούρον όγκο που τους έκοβε τον δρόμο σαν τούχο. Ήταν ένας ελέφας.

Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο του, άν και δεν τους άρχότανε βολικά να σκοπεύσουν το θηρίο σε καίριο σημείο του σώματος του, επυροβόλησαν όστόσο άμέσως.

Τό δάσος άντήχησε από τους πυροβολισμούς. Η άγέλη των ελεφάντων που βρισκόταν εκεί κοντά, κατελήφθη από πανικό κι' έστράφη εις φυγήν, με φοβερό θόρυβο, άνάμεσα στα πυκνά δέντρα.

Ο Μπουλάτοβιτς είχε πληρώσει τον ελεφάντα, μα όχι θανάσιμα. Τό παχύδερμο βγάζοντας φοβέρες κραυγές πόνου ακολουθούσε τα άλλα κι' εξαφανίστηκε μέσα στο δάσος.

Ο Μπουλάτοβιτς με τους ίθα-

γενών του στον άέρα, και ώρμησαν έναντιον τους.

Ο Μπουλάτοβιτς έφερε γρήγορα το όπλο στον ώμο του, έσκόπευσε κι' επυροβόλησε. Τό παχύδερμο έπεσε κάτω σαν κεραυνόπληκτη.

Για περισσότερη ασφάλεια ο Μπουλάτοβιτς τούριζε μια σφαίρα ακόμα πίσω στ' αυτό καθώς ήταν έαπλωμένο και κατόπιν, σύμφωνα με τη συνήθεια των ίθαγενών έκοψε τα τρόπικα, δηλαδή την άκρη της προσοκίδας του, τ' αυτά και την ούρά του. Ο ελέφας αυτός ήταν θηλυκός κι' είχε φάνεσαι νεογνήνητο μικρό, γιατί από τους μαστούς του έτρεχε γάλα.

Ο Μπουλάτοβιτς, θέλοντας να φωτογραφήσει το σκοτωμένο παχύδερμο πάλιν έλθουν οι άλλοι κυνηγοί και το γάδρουν, έστειλε στον ίθαγενή που τον ακολουθούσε στον καταυλισμό να φέρη τη φωτογραφική μηχανή του.

Δεν έπεράσει όμως πολλή ώρα, όταν άξαφνα άκουσε τουφεκίες μέσα στο δάσος και κραυγές των ίθαγενών, που του εφώναζαν

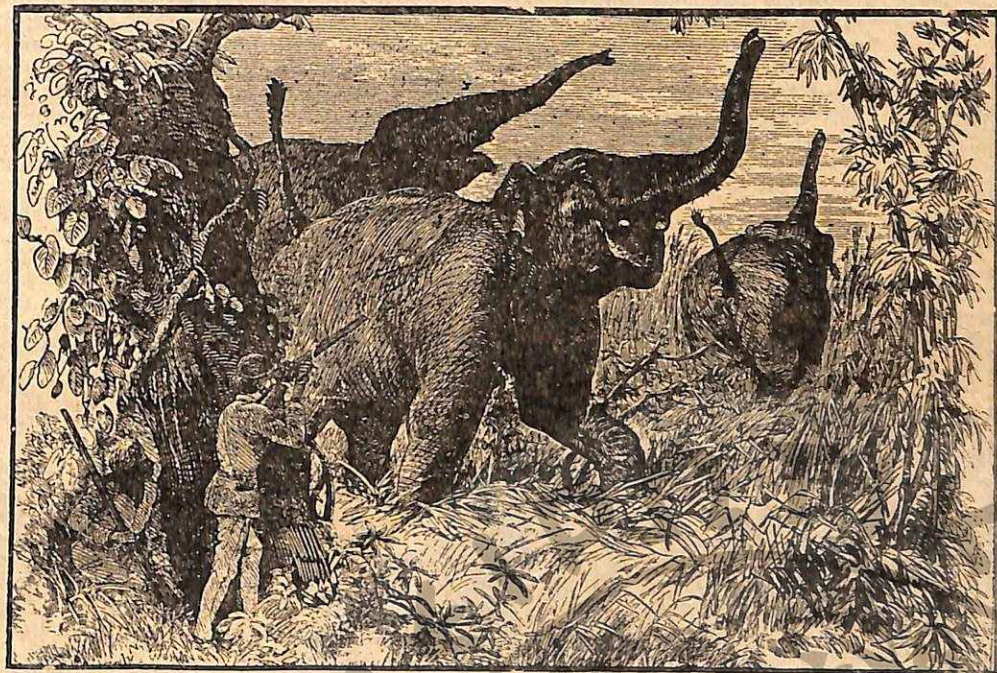
πο με τα μικρά γυαλιστερά μάτια του κι' είχε σηκώσει ψηλά την ούρα και την προσοκίδα του, της όποιας την άκρη έδίπλωνε, σαν να έτοιμαζότανε να την εξαπολύσει έναντιον του. Λίγο ακόμα κι' ήταν χαμένος ο Μπουλάτοβιτς.

Μα α' ένα κίνημα ταχύ σαν αστραπή, με ασφάλεια και σταθερότητα, που μόνο ή συνίσταται το έσχάτου κινδύνου μπορεί να δώση στον άνθρωπο, έσκόπευσε τον ελεφάντα στο μέτωπο κι' επυροβόλησε. Τό παχύδερμο έπεσαν άμέσως νεκρό με βαρύ γόδυπο...

Μα δεν επρόλαβε ν' άναστή η Μπουλάτοβιτς. Γιατί από τό μονοπάτι άριστερά του επρόβαλε άλλος ελέφας και πίσω απ' αυτόν άλλος, κι' άλλος, ολόκληρη ή άγέλη τρέχοντας με φρενασμένο καλπασμό κατεπάνω του. Ήσαν πεία χαμένοι!

Ο φόβος τού παρέλυσε τα χέρια και τα γόνατα. Να πυροβολήσει; Δεν θά επρόφτανε να σκοτώσει παρά ένα μόνο ζωο και στη στιγμή τ' άλλα θά τον έκαναν λυώμα...

Μα τη στιγμή εκείνη, έφάνηκεν ο ίθαγενής, που έσείει να φέρη τη φωτογραφική μηχανή. Είχε άκούσει τις τουφεκίες, μα δεν επρόλαβε ν' αντιληφθεί από ποιο μέρος ήταν ο κίνδυνος και πριν προλάβει να κρυφτεί, τον είδαν οι ελεφάντες και νομίζοντας ίσως πως αυτός ήταν ο πιό επικίνδυνος έχιρός, άλλαξαν κατεύθυνση και ώρμησαν έναντιον του. Ο δυστυχισμένος ίθαγενής, βλέποντας τον κίνδυνο, θέλησε να παρμερίσει και να κρυφθεί, μα οι θάμνοι ήταν πυκνοί και πριν προφθάσει ν' άνοιξη δρόμο προς τα πλάγια, άνάμεσα στους θάμνους, ολόκληρη ή άγέλη επέρασε με φοβερό θόρυβο και τρυμμές κραυγές από πάνω του. Ο Μπουλάτο-

Η άγέλη των ελεφάντων κατελήφθη από πανικό και έστράφη εις φυγήν...

γενείς ώρμησαν τότε τρέχοντας άνάμεσα στους θάμνους και τα δέντρα. Κι' όταν έφτασαν στο ύψος ενός λόφου, είδαν στην απέναντι όχθη ενός μικρού ποταμού, μέσα σ' ένα ξεφωτό του δάσους, την άγέλη των ελεφάντων. Η απόστασι δεν ήταν μεγάλη. Ο Μπουλάτοβιτς έγονάτισε και άρχισε να πυροβολεί. Οι ελεφάντες, σαστισμένοι από τους πυροβολισμούς, έμειναν μερικές στιγμές ακίνητοι.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο. Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο, έπαιξαν μερικές στιγμές ακίνητοι. Έγινε μερικές στιγμές ακίνητοι. Έγινε μερικές στιγμές ακίνητοι.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο. Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο, έπαιξαν μερικές στιγμές ακίνητοι. Έγινε μερικές στιγμές ακίνητοι.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο. Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο, έπαιξαν μερικές στιγμές ακίνητοι. Έγινε μερικές στιγμές ακίνητοι.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο. Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο, έπαιξαν μερικές στιγμές ακίνητοι. Έγινε μερικές στιγμές ακίνητοι.

Ένας μόνον ελέφας έμεινε πλαγισμένος, κάτω από το δέντρο. Ο Μπουλάτοβιτς με τον Κοζάκο, έπαιξαν μερικές στιγμές ακίνητοι. Έγινε μερικές στιγμές ακίνητοι.

να φύγη γιατί όλη ή άγέλη των ελεφάντων έπαιξαν κατεπάνω του. Κοντά στον σκοτωμένο ελέφанта υπήρχεν ένα πέλωρο δέντρο, στο όποιο ή ρίζα έξέχονταν σχηματίζον ένα κοίλωμα σαν φωλιά. Τό μονοπάτι των ελεφάντων ήταν άριστερό του Μπουλάτοβιτς, μα από τό μέρος αυτό ο δρόμος ήταν σχεδόν φραγμένος από θάμνους, ενώ δεξιά ή βλάστησι ήταν άραιότερη. Ο Μπουλάτοβιτς κατέφυγε τότε άνάμεσα στις ρίζες, άγωνιώντας γιατί δεν ήξερε από ποιο μέρος θά ξεπρόβαλε ή άγέλη των ελεφάντων.

Άξαφνα ο Μπουλάτοβιτς είδε δεξιά του και πολύ κοντά ένα πέλωρο κεφάλι με πλατεία μέγανλα αυτιά να προβάλλει και άμέσως φανερώθηκε μπροστά του ο γιγάντιος όγκος ενός ελεφάντος. Τό παχύδερμο τον είχε προσπαθήσει χωρίς να τον ιδεί στην άρχη, μα άποσπώος έλαμσε μεταβολή, έβγαλε πίσω κι' έστράφηκε, σε μικρή άπ' αυτόν απόστασι, άγριωμένο. Έκείναι τον άνθρω-

πο με τα μικρά γυαλιστερά μάτια του κι' είχε σηκώσει ψηλά την ούρα και την προσοκίδα του, της όποιας την άκρη έδίπλωνε, σαν να έτοιμαζότανε να την εξαπολύσει έναντιον του. Λίγο ακόμα κι' ήταν χαμένος ο Μπουλάτοβιτς.

Μα α' ένα κίνημα ταχύ σαν αστραπή, με ασφάλεια και σταθερότητα, που μόνο ή συνίσταται το έσχάτου κινδύνου μπορεί να δώση στον άνθρωπο, έσκόπευσε τον ελεφάντα στο μέτωπο κι' επυροβόλησε. Τό παχύδερμο έπεσαν άμέσως νεκρό με βαρύ γόδυπο...

Μα δεν επρόλαβε ν' άναστή η Μπουλάτοβιτς. Γιατί από τό μονοπάτι άριστερά του επρόβαλε άλλος ελέφας και πίσω απ' αυτόν άλλος, κι' άλλος, ολόκληρη ή άγέλη τρέχοντας με φρενασμένο καλπασμό κατεπάνω του. Ήσαν πεία χαμένοι!

Ο φόβος τού παρέλυσε τα χέρια και τα γόνατα. Να πυροβολήσει; Δεν θά επρόφτανε να σκοτώσει παρά ένα μόνο ζωο και στη στιγμή τ' άλλα θά τον έκαναν λυώμα...

Μα τη στιγμή εκείνη, έφάνηκεν ο ίθαγενής, που έσείει να φέρη τη φωτογραφική μηχανή. Είχε άκούσει τις τουφεκίες, μα δεν επρόλαβε ν' αντιληφθεί από ποιο μέρος ήταν ο κίνδυνος και πριν προλάβει να κρυφτεί, τον είδαν οι ελεφάντες και νομίζοντας ίσως πως αυτός ήταν ο πιό επικίνδυνος έχιρός, άλλαξαν κατεύθυνση και ώρμησαν έναντιον του. Ο δυστυχισμένος ίθαγενής, βλέποντας τον κίνδυνο, θέλησε να παρμερίσει και να κρυφθεί, μα οι θάμνοι ήταν πυκνοί και πριν προφθάσει ν' άνοιξη δρόμο προς τα πλάγια, άνάμεσα στους θάμνους, ολόκληρη ή άγέλη επέρασε με φοβερό θόρυβο και τρυμμές κραυγές από πάνω του. Ο Μπουλάτο-

βιτς, θέλοντας να φωτογραφήσει το σκοτωμένο παχύδερμο πάλιν έλθουν οι άλλοι κυνηγοί και το γάδρουν, έστειλε στον ίθαγενή που τον ακολουθούσε στον καταυλισμό να φέρη τη φωτογραφική μηχανή του.

Δεν έπεράσει όμως πολλή ώρα, όταν άξαφνα άκουσε τουφεκίες μέσα στο δάσος και κραυγές των ίθαγενών, που του εφώναζαν

πο με τα μικρά γυαλιστερά μάτια του κι' είχε σηκώσει ψηλά την ούρα και την προσοκίδα του, της όποιας την άκρη έδίπλωνε, σαν να έτοιμαζότανε να την εξαπολύσει έναντιον του. Λίγο ακόμα κι' ήταν χαμένος ο Μπουλάτοβιτς.

Μα α' ένα κίνημα ταχύ σαν αστραπή, με ασφάλεια και σταθερότητα, που μόνο ή συνίσταται το έσχάτου κινδύνου μπορεί να δώση στον άνθρωπο, έσκόπευσε τον ελεφάντα στο μέτωπο κι' επυροβόλησε. Τό παχύδερμο έπεσαν άμέσως νεκρό με βαρύ γόδυπο...

Μα δεν επρόλαβε ν' άναστή η Μπουλάτοβιτς. Γιατί από τό μονοπάτι άριστερά του επρόβαλε άλλος ελέφας και πίσω απ' αυτόν άλλος, κι' άλλος, ολόκληρη ή άγέλη τρέχοντας με φρενασμένο καλπασμό κατεπάνω του. Ήσαν πεία χαμένοι!

Ο φόβος τού παρέλυσε τα χέρια και τα γόνατα. Να πυροβολήσει; Δεν θά επρόφτανε να σκοτώσει παρά ένα μόνο ζωο και στη στιγμή τ' άλλα θά τον έκαναν λυώμα...

Μα τη στιγμή εκείνη, έφάνηκεν ο ίθαγενής, που έσείει να φέρη τη φωτογραφική μηχανή. Είχε άκούσει τις τουφεκίες, μα δεν επρόλαβε ν' αντιληφθεί από ποιο μέρος ήταν ο κίνδυνος και πριν προλάβει να κρυφτεί, τον είδαν οι ελεφάντες και νομίζοντας ίσως πως αυτός ήταν ο πιό επικίνδυνος έχιρός, άλλαξαν κατεύθυνση και ώρμησαν έναντιον του. Ο δυστυχισμένος ίθαγενής, βλέποντας τον κίνδυνο, θέλησε να παρμερίσει και να κρυφθεί, μα οι θάμνοι ήταν πυκνοί και πριν προφθάσει ν' άνοιξη δρόμο προς τα πλάγια, άνάμεσα στους θάμνους, ολόκληρη ή άγέλη επέρασε με φοβερό θόρυβο και τρυμμές κραυγές από πάνω του. Ο Μπουλάτο-

βιτς, θέλοντας να φωτογραφήσει το σκοτωμένο παχύδερμο πάλιν έλθουν οι άλλοι κυνηγοί και το γάδρουν, έστειλε στον ίθαγενή που τον ακολουθούσε στον καταυλισμό να φέρη τη φωτογραφική μηχανή του.

Δεν έπεράσει όμως πολλή ώρα, όταν άξαφνα άκουσε τουφεκίες μέσα στο δάσος και κραυγές των ίθαγενών, που του εφώναζαν

ΜΙΣΕΛ ΝΤΕΛΙΝ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΗΣ ΔΥΚ ΒΑΛΤΙ

Έλιάννα έφριξε μ' άγωνία μια γοήγορη ματιά στο ρολόι του τοίχου. Ήταν άκόμια πολύ νωρίς. Είχε άκόμια λίγο καιρό να κυτταχτεί, για τελευταία φορά, στον καθρέφτη της. Τί άμορφη, τί έπιθυμητή πού ήταν ή Έλιάννα, μ' έκεινο το μπλέ φόρεμα — ένα γλυκό μπλέ σαν τό χρύμα των ματιών της — μέ τά σγουρά και χρυσόξανθα μαλλιά της, μέ τά δροσικά και κοραλλένια χείλη της. Ήταν σωστή κοίτλα, ... Μιά πεντάμορφη κοίτλα, για τό βασιλόπουλο του παρμηθιού...

Ή άρα ήταν πέντε και δέκα. Μέσα σέ είκοσι λεπτά της ώρας ή Έλιάννα έφριξε μ' άγωνία τό δρόμο της. Στίς πεντέμισι είχε τό πρώτο της έρωτικό ραντεβού, ύστερ άπό τό γάμο της. Τί τρελή περίπτωση !...

Ή Έλιάννα ός τότε ήταν μια φρόνη γυναίκα, πιστή στον άνδρα της, τόν καλό Φερνάνδο, πού δεν κατάφερε ποτέ να ντυθεί κομψά και πού άρχισε να γίνεται στρουμπουλός σαν μπέμπης. Μά ήταν τόσο τρυφερός, την άγαπούσε τόσο πολύ και την είχε κάνει τόσο ευτυχισμένη...

Ήλιάννα έφριξε μ' άγωνία μια γοήγορη ματιά στο ρολόι του τοίχου. Ήταν άκόμια πολύ νωρίς. Είχε άκόμια λίγο καιρό να κυτταχτεί, για τελευταία φορά, στον καθρέφτη της. Τί άμορφη, τί έπιθυμητή πού ήταν ή Έλιάννα, μ' έκεινο το μπλέ φόρεμα — ένα γλυκό μπλέ σαν τό χρύμα των ματιών της — μέ τά σγουρά και χρυσόξανθα μαλλιά της, μέ τά δροσικά και κοραλλένια χείλη της. Ήταν σωστή κοίτλα, ... Μιά πεντάμορφη κοίτλα, για τό βασιλόπουλο του παρμηθιού...

Μέ τό πρόσωπο κοντά στο τζάμι του αυτοκινήτου, ή Έλιάννα περίμενε μ' άγωνία τόν Ζάν. Έκανε κρύο, ένα τσουχτερό κρύο, κι ό κόσμος περνούσε γοήγορα μπρός άπό τό ταξί, πού είχε σταθεί στην άρχή της μικρής πλατείας, άπάντησι άπό την έκκλησία της Παναγίας. Μά γιατί άργούσε; Είχαν περάσει πέντε λεπτά, κι όμως δεν είχε φανεί άκόμια !...

Μήπως έπαθε καμμία βλάβη τ' αυτοκινήτου; συλλογίστηκε, σαν ή ήθελε να τόν συγχωρήσει ή αλήτη την άργοπορία του. Άς τού χαρίσω ένα τέταρτο. Είπε τόσο δύσκολη ή συγκοινωνία στο Παρίσι !

Κι έπως τόν περιμενε, ξαναθυότανε τί νύχτα τού χορού. Δεν ήξερε τίποτα γι' αυτόν, παρά τό δνομά του και τί διενθύνει του. Όταν

δυστυχισμένο; Άδωσε μου λοιπόν ένα ραντεβού... Ξέρω την ψυχή σου, Ξέρω την καρδιά σου και δεν έχω λή άκόμια τό πρόσωπό σου ! Έλα, φτάνει πιά αυτό τό μαρτυρικό μυστήριο... Είμαι τόσο δυστυχισμένος, Έλιάννα !...

Όρίστε τώρα ! Τού είχε δώσει τό ραντεβού πού της ζητούσε. Κι όμως, ήταν έξη ή άρα κι ό Ζάν δεν είχε τρέξει άκόμια κοντά της... Τό σταματισμένο έκεινο ταξί είχε άρπάξει να σκανδαλίσει τόν κόσμο. Κάθε φορά πού περνούσε κάποιος άπό κοντά του, ή Έλιάννα έσκυβε και κύτταζε άπό τό τζάμι της πορτίερας. Μά ό Ζάν δεν φαινότανε. Μιά στιγμή στάθηκε κάποιος άδίστακτος μπροστά της, κύτταζε την γκαρντένια πού είχε στο στήθος της — τό διακριτικό σημάδι για να την άναγνωρίσει ό Ζάν — κι έπειτα χάθηκε σαν άστραχή στο βάθος τού πρώτου δρόμου...

Στίς έξήμισι ή Έλιάννα, μέ αιτωμένη την καρδιά, ταπεινωμένη, είχε τό σωφρέ να γυρίσει πίσω στο ξενοδοχείο. Είχε τελειώσει τό άμωρο άνδρικό. Είχε σπάσει έκείνη ή ιριδωτή σαπουνόφουσα. Ό Ζάν ήταν ένας ψεύτης, ένας έπιπόλαιος, ένας Παρισινός !

Γιά να παρηγορηθεί λοιπόν, έλεγε αυτό τό «ένας Παρισινός» ή τόση περιφρόνησι, σαν να ήταν ή

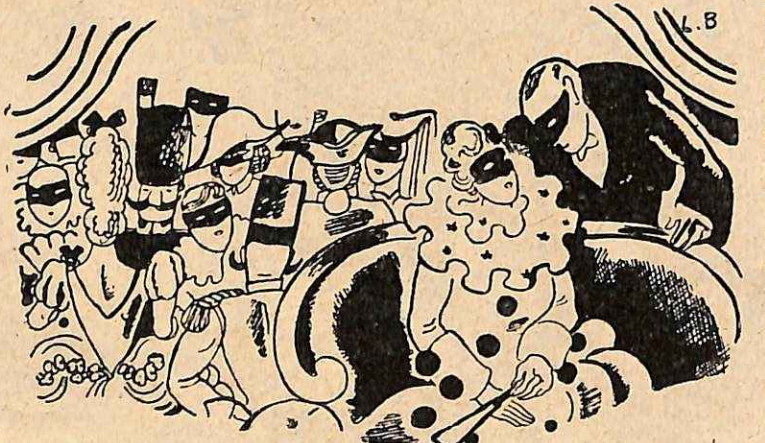
—Άλήθεια, μια και κάνεις λόγο για χορούς, δεν σου είπα ότι είχα μια πολύ δυσάρεστη περιπέτεια... Έκανε ό Ζάν. Ξέρεις ότι είχαν δύο-σε ένα χορό μεταμφιεσμένων οι Έρμερ ;

—Πώς δεν τό ξέρω ; Άφού πήγα κι' εγώ !... Έσύ έλειπες την ήμέρα εκείνη. Είχες πάει μου φαίνεται στην Όρλεάνη... —Ναι... Κι' είχα γυρίσει τά μεσάνυχτα κατάκοπος... Άστε λοιπόν έσύ πήγες ! Μπαρό ! Βλέπω ότι γίνεσαι κοσμικός, άδελφέ μου ! —Ήταν μια έξαιρεσις... —Και φαντάζομαι πόσο θα έζηληξες !... —Ω, όχι και τόσο... τού άπάντησε ό άδελφός του, ό Ζάν Βερλέ, μέ κάποιο μελαγχολικό τόνο στη φωνή. Έτυχε να γνωρίσω έκείπέρα μια ύπεροχη γυναίκα, μεταμφιεσμένη σε περσόνα... Ό Ζάν σηκώθηκε άπότομα άπό τί θέσι του : —...πού σου ύποσέθηκε να σου γράψει την άλλη μέρα, χωρίς να σου πη τόνόμά της ; τόν ρώτησε κατάπληκτος. —Ό Ζάν, γλωμός, τόν κύτταξε στά μάτια. —Την ξέρεις ; έκανε μέ πινυμένη φωνή. —Ε, λοιπόν ! Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω... Διάβω ! Γιά σένα ήσαν τά ρομαντικά γράμματα πού λάβαινα, για σένα ήταν έκείνο τό μυστηριοματικό ραντεβού μπροστά στην έκκλησία της Παναγίας. Ή έρωτευμένη κυρία είχε κάνει λάθος στ' όνομα. Έγραφε Ζάν, αντί Ζάν ! —Έγραφε ! στέναξε ό Ζάν άπό τί λύπη του. —Και τί γράμματα ! Έκανε ό Ζάν. Εγώ νόμιζα ότι μου είχαν σκαρώσει κάποια φάρσα κι' άπάντησα, διασκεδάζοντας έτσι την πλίζη μου. Έλεγα λοιπόν ή αυτήν την κυρία ότι έλιωνα άπό έρωτα ! —Κι' ήθελε στο ραντεβού ; ψιθύρισε ό Ζάν. Την είδες ; —Όπως σέ βλέπω ! Ήταν μια ξανθεία κοίτλα, μέ κάτι μεγάλα μάτια, έτοιμα να κλάψουν ! Ήταν ό τόπος της γυναίκας πού δεν μ' άρέσει. Μιά ξανθεία κοίτλα ! Έγώ λατρεύω τις μελαχρινές, τις φλογερές και μοιραίες γυναίκες ! Μόλις την άντικρύσα, λοιπόν, πίσω άπό τό τζάμι τού αυτοκινήτου, χάθηκα σαν άστραχή άπό μπροστά της. —Είχε γράψει ! Ό Ζάν τώρα είχε μπροστά του όλα τά έρωτικά γράμμάτα της. Όλη έκείνη ή άμορφη περιπέτεια στο χορό μεταμφιεσμένων των Έρμερ, είχε σβύσει σαν ένα γλυκό άνδρικό...

—Μά γιατί μέ λείει Ζάν ; άναρωτιότανε. Ουμμία πολύ καλά ότι της είπα ότι μέ λένε Ζάν !

Ό άδελφός τού Ζάν δεν έμαθε ποτέ ότι ή Έλιάννα άπό την ταραχή της είχε ξεχάσει τ' όνομά του κι' ότι, όταν ρώτησε τόν άνδρα της για να βεβαιωθεί, ό Φερνάνδος δεν ήξερε ότι ό παλιός σημάθηττις του είχε έναν άδελφό Ζάν, έγκαταστημένο άπό χρόνια στην Άφρική, πού είχε έθελει έκείνες τις μέρες στο Παρίσι.

Κι' έτσι τά γράμματά της, πού είχαν ένα τόσο άμορφο άρωμα, κάηκαν ένα-ένα στη χεμωνιάτικη φωτιά τού σαλονιού, άφού διαβάστηκαν άμέτρητες φορές άπό τό Ζάν, τόν άτυχο στον έρωτα...

Τό μαύρο ντόμινο κι' ό κουκλιτικός πιερρότος είχαν δώσει ραντεβού

δυστόσο γύριζε τά έξιμερώματα στο ξενοδοχείο, ρώτησε γι' αυτόν τόν Φερνάνδο, μέ μια άδιαφορία, πού έκανε έντύπωση στο ίδιο : —Ό Βερλέ, είπες ; έκανε ό άνδρας της άνύπακτος. Ά ! είνε ένας θανμάσιος τύπος ! Είχαστε μαζί συμπαθητά στο Λύκειο. Ήταν λοιπόν κι' αυτός στο χορό ; Δεν τόν είδα. Ήταν τόσος κόσμος !... —Μου φαίνεται ότι τόν λένε Ζάν ; τόν ρώτησε τότε ή Έλιάννα, τάχα για να πη κάτι. —Όχι ! Ζάν... την διόρθωσε ό Φερνάνδος. —Και κάθεται στην όδό Κουρσέλ ; —Άκριβώς, άγάπη μου. Την τελευταία φορά πού ήρθα στο Παρίσι, άφάγαμε μαζί. Ή Έλιάννα δεν θέλησε να μάθει τίποτ' άλλο. Αυτό τό παγγινά ήταν επικίνδυνο. Μπορούσε να προδοθή... Την άλλη μέρα όμως τού έγραψε κι' έξακολούθησε να τού γράφει επί ένα μήνα τώρα και να παίρνει τις άπαντήσεις του. Ό Ζάν στο τελευταίο γράμμα του την παρακάλεσε : «Άγάπη μου, γιατί μέ κάνεις τόσο

χειρότερη βριαιά πού μπορούσε να έχει μια γυναίκα σ' έναν άνδρα. Κι' ύστερ άπό τρεις μέρες, άφού περίμενε μάταια μια δικαιολογία του, ένα γράμμα του, είπε τέλος στον Φερνάνδο, πνίγοντας τό κλάμμα της : —Βαρέθηκα πιά τό Παρίσι και τούς ανθρώπους του. Είπε τόσο έπιπόλαιο ! Άς γυρίσουμε στην ήσυχη επαρχία μας. Άρκετα τούς είδαμε αυτούς τούς περιφνημούς Παρισινούς !

Τό βράδυ της ίδιας μέρας πού έφυγε για την επαρχία της ή Έλιάννα, ό Ζάν Βερλέ, τί στιγμή πού καθόντουσαν στο τραπέζι, ρώτησε μέ κάποια ειρωνεία στη φωνή τόν άδελφό του : —Τί έχεις, λοιπόν, «άγριόανθρωπε» ; Νostalgieς άκόμια τού ζούγκλα και τούς μαύρους ;

Ό «άγριόανθρωπος», πού φορούσε τις πιτζάμες του, έφριξε μια περφόνη ματιά στο άμωρο φρά- τέρ Ζάν και τού άπάντησε : —Σέ πού χορό θα πιάς άπόψε, Κασανόβα ;

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟΥ DE BOIS-ARNAULT

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΩΝ

[Πώς ζούν, πώς τρέφονται, πώς νεκροκρατούνται και πώς...μαγειρεύονται !]

ΙΣ τελευταίες αυτές ήμέρες, περνώοντας έξω άπό κάποιο έδωκιόμω- λείο, είδα στη βιτρίνα ένα πιάτο ζωντανά σαλιγκάρια κι' άπόμεινα έκθαμβος κυριολεκτικά.

Τό γιγαντιαίο μέγεθος των μού- κανε έξαιρετική έντύπωση, καθώς και μια μικρή καρτέλλα πλάι τους, ή όποια έλεγε τά έξης : «Σαλιγκάρια μεγαλωμένα μέ τό μπιμπερό» !...

Παραξενωμένος, μτήκα μέσα και ζήτησα τόν παντοπώλη. Έκείνος, νομίζοντας με γιά πελάτη, έτρεξε προθυμάτως «στis διαταγές μου», μά δσο προχωρούσα στις παραλή- σεις μου για μιά έξήγησι της παράξενης έκείνης έπιγραφής, τόσο και τό πρόσωπό του σκοτεινιόσε άπό τί διάφνηση της έλπίδος του.

Στά τελευταία έξακόμια μονά- χα άπ' τή χείλη του αυτή την άο- ριστη λιγάκι πληροφορία : —Έχω, κύριέ μου, στην πατρίδα μου ένα είδικό σαλιγκαροτροφείο, στο όποιο τά σαλιγκάρια πού πούλω- τρέονταν μονάχα μέ γάλα και φω- μιά και μεγαλώνουν ύπερβολικά... Άλλά δεν μπορώ να σάς πω τίπο- τα άλλο σχετικά, γιατί όλ' αυτά είνε μυστικά επαγγελματικά !...

Βγήκα έξω συγχισμένος. Άνα- ρωτώμουν μήπως ό μασκαράς αυτός παντοπώλης κορόιδευε κι' έμέ- να και την πελατεία του. Σκαλί- ζοντας όμως στο σπίτι μου άγό- τερα κάτι παλαιά βιβλία, άνακά- λυψα ότι ή τέχνη τού να παχαί- μωνα τά σαλιγκάρια δεν είνε κάτι τό χιμαρικό, αλλά πρωτοσφενερέθη- κε άπό έναν περιφημο καλοφραγ- ή της Ρώμης : Τόν Φούλβιο Λουπ- νο, σύγχρονο και φίλο τού Λουκούλ- λου !...

Τά σαλιγκάρια στην άρχαία Έλ- λάδα και στη Ρώμη ήσαν μια δια- λεχτή τροφή, άπαιτητή στα συμ- πόσια, και μαγειρευόντουσαν συνή- θως μέ κρασί της Άχαιάς ή τού Φιλέρονος. Επίσης τά θεωρούσαν —κι' ή σύγχρονος Ιατρική τά πα- ραδέχεται—ός πολύ δυναμωτικά κα- ραδενικά—άπό στήθια νοσήματα.

Είπε άλλο τόσο ζωό τό σαλιγκαρί- κι' άξίζει λίγα λόγια για τις άγνω- στες και πολύ ένδιαφέρουσες ιδιό- τητές του. Ένας φημισμένος φυσιο- διφης, ό κ. Φουλμέρ Ντιμοντέν, ή όποιος άσχολήθηκε μέ πάθος στη μελέτη τους, γράφει τά έξης : «Είπε άδείο τό σαλιγκαρί μου. Εί- νε δύσπιστο, δειλό κι' δόλετα ίσως κουφό. Μά πόση λεπτότητα, πόσο εν- στικτό και πόση φινέτσα κρύβει ή α- φή του !

Μακρύνει, κονταίνει, τρυπώνει στο καθούκι του ή ξετρυπώνει άπ' αυτό και στην ελάχιστη άκόμη έντύπωση φόβου ή ήρεμίας, κινδύνου ή άσφαλείας. Άσ- τόσο, ή βλάβος πού προξενεί στους κή- πους καθώς κι' ή νοστιμεία της τρυ- φής του σάρκας, τού έχουν δημιουρ- γήσει έχθρους φανατικούς.

»Αδίκαια ό καυμένος ό σαλιγκαρός χάνει τά κερατάκια του στο κεφάλι. τό κεφάλι τού στο λαμό, τόν λαμό τού στο κορμί τού και τό κορμί τού στο καθούκι τού ! Παρ' όλα αυτά, δεν τί

γλυτώνει άπό τόν έχθρό του, κι' ό τέν- τερης τόν περιμένει μέ άμείλικτη σι- γουριά !... »Όστόσο, αυτό τό όντάριο είνε άπό τά πιο προνομιούχα, πού κρύβει στο- δς κόλπους της ή φύσις. Κόψτε του ένα κομμάτι άπό τό κορμί του. Θά παρα- τήρσετε κατάπληκτος σε λίγες μέρες ότι τό κομμένο κομμάτι ξανασχημά- τισκε στην έντέλεια, δίχως καθόλου να φανή τό ίχνος της πληγής !

»Επίσης, κόψτε του και τό κεφάλι. Μέσα σε δεκαπέντε ήμέρες θά όητε να φυτρώνη ένα άλλο κεφάλι, τέλειο, στη θέσι τού παλαιού, μέ θαυμαστή εύκο- λία : Μέ άλλα λόγια, τό σαλιγκαρί- μας, άν ήταν έγκληματίας, άλλοίμονο σε μας, γιατί θά περιφρονόσε τή λα- ιμητόσο σαν ένα παιχνιδάκι δόλετα ά- κίνδυνος !

Μά κι' ό Βολταίρος άκόμη έγρα- φε στον φίλο του κ. ντ' Αρζανσόν, για τά σαλιγκάρια : «Επίσης έκοφα και τά κεφάλια μερικών σαλιγκα- ριών και τά πέταξα στο ποτάμι, άπό μια ύπερβολι- κή, ίσως κι' άόνητη, προ- φολαία. Έκθαμβος όμως παρατήρησα ότι σε δύο έ- δομάδες βγήκαν στη θέσι των παλαιών κεφαλιών άλλα έπίσης τέλεια, κι' ότι σε έ- να μήνα τά πρώην άκέφαλα αυτά σαλιγκάρια έτρωγαν τρυφερά λαχανόφυλλα μέ την ίδια λαίμαργία !...»

Τά σαλιγκάρια ζούν πε- ρίπου δύο χρόνια. Κατά τά τέλη Σεπτεμβρίου ζα- ρώνουν στο κελυφός τους, κοιμούνται όλον τόν χει- μώνα και ξυπνούν κατά την άνοιξη, μόλις ζεστα- νεί ό καιρός.

Ή είσοδος τού κελύ- φους των κλείνει μέ ένα είδικό σάλιο, τό όποιο σκληραίνει μόλις έλθει σε έπαφή μέ τόν αέρα. Την άνοιξη ή σχετική ζέστη ραγίζει την άσπίδα αυτή τού σάλιου, ή όποια κλεί- νει τό στόμιο τού κελύ- φους, και τό σαλιγκαρί, ξυπνώντας χαρούμενο στα πρώτα χάδια της καλοκαιρίας, τρέ- χει στους κορμούς των κλημάτων των άμπελιών.

Έχει άφήνει τά μικροσκοπικά αυγά του, τά όποια σιγά-σιγά με- γαλώνουν, σκληραίνουν κι' ύστερα, σπάζοντας, άφήνουν ελεύθερη την έξοδο στα πεταχτά σαλιγκαρόπουλα.

Τά τελευταία χρόνια σ' έμάς—στη Γαλλία, δηλαδή—γίνεται έξαι- ρετική κατανάλωση άπό τό νοστι- μώτατο αυτό τροφή. Κάσσεε δλο- θερμεία της άτονίας τού όργανο- σμού, τού προώρου μαρμαριού και των στήθιακων νοσημάτων.

Μυριάδες άσθενών έχουν επιτύ- χει θαυματουργά αποτελέσματα και γι' αυτό δεν διστάζουμε καθόλου να εκλαϊκεύουμε αυτό τό φάρμακο, τό παραμεινένο δυστυχώς κι' άπό γι-

αφήνουν τά σαλιγκάρια ελεύθερα, φροντίζοντας μόνον να κλείσουν προφυλακτικά τις πόρτες και να φράξουν μέ δυνατό δικτυωτό σύρ- μα τους φρεγγίτες και τά παράθυρα. Καί όμως βγαίνουν άνώφελες ό- λες αυτές ή προφυλάξεις. Είνε τό- σο πονηρά ζωά ό σαλιγκαροί, τόσο δυσκολοδιάκριτοι μέ τό καφέχρωμο κελυφός τους και τόσο δύσκολα φυ- λάγονται, ώστε συχνά και κατά τρέφο άληθινά μυστηριώδη, ξεφεύ- γουν κατά κατάδια όλόκληρα άπ' τη φυλακή τους και γεμίζουν τις στέ- γες και τούς τοίχους των πλαγιών σπιτιών !

Καί τότε, ενώ ό άμοιρο έμποροι τούς μαζεύουν μέ χίλιες δυσκολίες, τραβώντας έντωματίζν τά μαλλιά τους, οι περιέργοι χασομέρηδες ά- πολαμβάνουν διπλό θέαμα : Πρώ- τα, τί γεμάτη άπό κομικοροναρικά έπισόδια σύλληψη των περιπλανω- μένων στους τοίχους και τά κερα- μείδια δραπέτων, κι' ύστερα την παράξενη όψη — την άληθινά φαντασμαγορική πολλές φορές — την όποία παρουσιάζουν τά γεμάτα ά- πό τις άντινοβόλες τροχιές των ίχνών τους σπίτια, κα- θώς τά χτυπάει ό ήλιος ή τά φώτα...

Μοιάζουν σαν παραμυθί- νια παλάτια, καθώς φωσφο- ρίζουν ζωηρά άπ' την άν- τανάλαισι των φωτεινών ακτίνων !

»Ό κυριώτερος όμως τό-πος της έξαγωγής των σα- λιγκαριών είνε ή Άλγερία και είδικώς ή περιοχή της Χάιπρα. Κάθε μέρα, στρα- τίες όλόκληρες ίδανών και καταγινόνται μέ έζηλο και μαζεύουν φωτώματα ανα- ριμήτητα άπ' τό νοστιμώτα- τό αυτό είδος των σαλι- γκαριών της Βορείου Ά- φρικής.

Τά βρίσκουν συνήθως έ- πάνω στα φύλλα των ευ- καλύπτων, γιατί φαίνεται πως τά μαλακόδεσμα αυ- τά έχουν ιδιαίτερη προτί- μηση στα δροσερά των φύλ- λα. Κατόπιν πολυάριθμα καραβάνια μοναριών παραλαμβάνουν τά φο- ρτά και τά μεταφέρουν στον σιδη- ροδρομικό σταθμό τού Περεργκί, ό όποιος είνε κι' ό κυριώτερος στα- θμός της διανομής των.

Σας παραθέτουμε τώρα και τις σχετικές συνταγές για την κατα- σκευή τού ζουμού και τού σιροπιού των σαλιγκαριών, βγαλμένες άπό περίσπουδατο Έγγειρίδιο Ιατρο- κής, άφιερωμένο άποκλειστικά στη θερμοαία της άτονίας τού όργανο- σμού, τού προώρου μαρμαριού και των στήθιακων νοσημάτων.

Μυριάδες άσθενών έχουν επιτύ- χει θαυματουργά αποτελέσματα και γι' αυτό δεν διστάζουμε καθόλου να εκλαϊκεύουμε αυτό τό φάρμακο, τό παραμεινένο δυστυχώς κι' άπό γι-

αφούς κι' άπό πάσχοντας : Για τόν ζωμό, παίρνετε πέντε ως έξη σαλιγκάρια τού άμπελιού. Τά βγάζετε άπ' τό κελυφός τους, κόβετε τό μαύρο τμήμα της ούρας των, πλένετε τή σάρκα των σε χλια- ρό νερό κι' ύστερα τά κόβετε σε μικρά κομματάκια. Κατόπιν τά βάζε- τε σε μια κατσαρόλα, ρίχνετε μέ- σα μια λίτρα νερό, προσθέτετε και τό άνάλογο αλάτι και τά βράζετε σε «μπάτι-μαρι» επί δύο ώρες. Τό ζουμί αυτό είνε άρκετό για μια ή- μέρα — μισό τό μεσημέρι και μισό τό βράδυ — και μπορείτε να τό πι- νετε επί όλόκληρες έβδομάδες, για- τί είνε και πολύ εύγευστο.

Τό σιρόπι τό επιτυγχάνετε άν βράσετε 650 γραμμάρια άσρας σαλιγκαριών, κομμένους σε κομμα- τάρια, κατά την παραπάνω μέθοδο, μέσα σε 650 γραμμάρια νερού. Ό- ταν τά σαλιγκάρια βράσουν καλά, προσθέτετε στην κατσαρόλα και μια λίτρα σιροπιού ζαχαρώσε κι' άφή- νετε τό σύνολο στη φωτιά όσο χρει- αζεται για να «δέσει» τό ύγρο.

Είνε τόσο τονωτικά αυτά τά πα- ρασκευάσματα και για τούς έσθθη- νμένους άκόμη άπό ύπερκόπωση ή κατάρσεις όργανισμούς, ώστε τά συνιστούμε όλόκληρα.

Στην Ελλάδα, τέλος, καλύτερα άπ' τά καμπίνα σαλιγκάρια είνε τά βουνήσια και μάλιστα τά Κρητι- κά, μαγειρευμένα γιαχνί.

Σωστή άμφορσία !... Κάθε μεζές και φίλημα ρουφηχτό και ήδονή τού ουρανίσκου θεϊκή, και...καλή σας όρεξη !...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Ή άγάπη είνε τό άθάνατο νε- ρό, πού αναβούζει άπό τόν βράχο τού πόνου και της δυστυχίας.

Μιά ζεστή γυνιά, ένα σπίτι γε- μάτο άπό άγάπη, κι' ή φροντίδα για τό νοικοκυριό, να πού είνε τό βασίλειο της γυναίκας, άπό τό ό- ποίο κανείς ποτέ δεν μπορεί να την έξορσει.

Της γυναίκας τό έργο πρέπει να είνε ήρερό, λεπτό, τρυφερό, ώραιο και γλυκό, σαν ένα άδιάκοπο χέδι.

Δείξε σε κάθε άνθρωπο τί μπορεί να κάνει και σε τί μπορεί να άφ- λήσει, και νάσαι σίγουρος ότι όλ- κανής τό ώραώτερο και μεγαλείτε- ρο πράγμα στον κόσμο.

Μή μετράς τις σκοτεινές ώρες της ζωής σου. Προσπάθησε να μοιάσεις μέ τό ήλιό σου, πού δείχνει μονάχα τις φωτεινές ώρες.

Οι έχθροι είνε χρήσιμοι όταν ά- νεβαίνεις ψηλά. Όταν όμως φτά- σης στην κορυφή, πρέπει να τούς νικήσεις, κάνοντάς τους φίλους σου !...

Η ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΤΟΥ "ΜΑΥΡΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ"

Τα φρικώδη εγκλήματα των Κινέζων εθνικιστών. Μιά απεριγραπτή τραγωδία στο πάρκο Χόνγκ-Κιού της Σαγκάης. Η πολυέπληστη δυνάμειστική απέπνευσε των Κορεάτων. Τα τρομοκρατικά αντίποινα των Γιαπωνέζων. Η απέκρυψη οργάνωσης των «Μεγάλων Τεσσάρων», κλπ.

Μη Κόλαση με τις πρωτοφανείς δυνάμειστικές της απόπειρες και τ' αποτρόπαια εγκλήματά της. Η αιματηρή αυτή τρομοκρατική εκδηλώθηκε εσχάτως ακόμη μία φορά με μία καταπληκτική αποπειρά απεριγραπτού τέλους και τραγικότητας.

Έδω και λίγο καιρό, η ιαπωνική παροικία της Σαγκάης γέμισε χαρούμενα την επέτειο των γενεθλίων του Μικάδου της. Δέκα χιλιάδες Γιαπωνέζοι με τις άσπρες ευρωπαϊκές τους φορεσιές κι' άλλες τόσες Γιαπωνέζες με τις ζωηρόχρωμες σουαλέτες, τους είχαν συγκεντρώσει στο πάρκο του Χόνγκ-Κιού για να παρακολουθήσουν την θριαμβευτική παρέλαση του στρατού της κατοχής. Είχαν αρχίσει λοιπόν οι επίσημοι λογοί, όταν άξαφνα ένας τρομοκρατικός κρότος συντάραξε, σαν κεραυνός, τα πάντα.

—Είπε ο πρώτος από τους έκτατο και ένα καλονοβελισμικό της τελετής, μου εξήγησε ο Γιαπωνέζος φίλος μου Μιζούκα.

Μα δεν ακούσαμε δεύτερη κανονία, παρά μονάχα σπαραχτικές κραυγές τρέμου, μία απέραντη βοή, που έκανε όλα τα κεφάλια να σκύβουν κι' άμέσως κατόπιν ουρλιάσματα πόνου και βραχνά βογγητά. Ο κόσμος τότε, πανικόβλητος, σκόρπισε σαν τρελλός μέσα στο κινεζικό πάρκο.

—Είπε μια απόπειρα, μια τρομοκρατική απόπειρα, μου φθόγγισε με άπληστη ο Μιζούκα.

Είδαμε άμέσως μία στήλη μαύρου καπνού κι' έπειτα, μέσα στην ομίχλη που διαλυόταν, μερικούς ανθρώπους που σπαρασσόσαν καταγής με καταματωμένες τις χυμοσποδίστες στολές τους. Τα φορέα έφτασαν γρήγορα, παραιορίζοντας το πλήθος και μερικές λέξεις, γεμάτες λύσσα και φρίκη έρ-

χισαν να κυκλοφορούν από στόμα σε στόμα.

—Οι τρομοκράτες!... Αυτοί!... καναν την απόπειρα! Οι Κορεάται τρομοκράτες!...

Όταν φτάσαμε κοντά στο τραγικό εκείνο μέρος, ο Μιζούκα με την ίδια άσπαστη άπληστη μου άπαρίσθησε τα θύματα.

—Νά ο Μουράι, ο πρόεδρος της Ιαπωνίας στη Σαγκάη, έχασε το ένα πόδι του... Αυτός εκεί, που έχει παραμορφωθεί από τις πληγές του, είναι ο Σιγκεμίτσου ο πρεσβευτής μας. Βλέπεις; Ο νύμφος Νομούρα έχασε το ένα μάτι του... Ο στρατηγός Υγιέδα έχει κομμένα και τα δύο του πόδια!...

Ο στρατηγός Σιρακάβα έχασε το δεξί χέρι του... Μα νά, υπάρχουν κι' άλλοι πληγωμένοι... Έκείνες εκεί η γυναίκες, τις άκουρες! Κι' αυτές εδώ οι άνδρες, τί τραγωδία!...

Με τα ματωμένα χέρια του ο πρόεδρος Μουράι έδειχνε στην πρώτη γραμμή του πλήθους ένα μικρόσωμο άνθρωπο με λούζα νάτια που προσπαλούσε, σαν τρελλός, ν' ανοίξει δρόμο.

—Αυτός είναι ο δολοφόνος! Αυτός έριξε τη υπόμνηση!... έπες — καθώς ψυχροκαρδώς ο πρόεδρος Μουράι.

—Είπε Κορεάτης! φώναζε κάποιος.

—Θάνατος στους Κορεάτες! Θάνατος στους τρομοκράτες! ουρλιάζε με μία βοή το πλήθος.

Οι Γιαπωνέζοι άρχισαν άμέσως το δολοφόνο και τον έδεσαν, όπως είχαν δώσει κιόλας δυο άλλους άπαθείς Κινέζους. Ο νεαρός Κορεάτης διατηρούσε μία καταπληκτική ψυχραιμία, σαν να είχε θυσίασει κιόλας τη ζωή του, όπως οι παλαιοί τρομοκράτες, ή περίφημοι ιππότες του Θανάτου!...

Οι στρατιώτες προσπαλούσαν να κόπο να τον χτυπώσουν από τα νύχια των γυναικών.

—Είμαι εθνικιστής! έλεγε κάθε τόσο με πείσμα ο νεαρός δολοφόνος.

Και το πλήθος ουρλιάζε να περισσώστε λύσσα.

—Θάνατος στους τρομοκράτες!... Ο Μιζούκα κι' εγώ παρατή-

σαμε το ματωμένο πάρκο του Χόνγκ-Κιού και πήγαμε στα γραφεία της στρατιωτικής αστυνομίας για ν' ακούσουμε την άγκυρη του Κορεάτου πατριώτου. Μα δεν ήταν μόνος εκεί πέρα. Μαζί του ήταν κι' άλλοι δεκαπέντε άλυσοδεμένοι τρομοκράτες.

Τους ρώτησαν λοιπόν.

—Είσατε όλοι Κορεάται πατριώτες;

—Μάλιστα! απάντησαν.

—Ποιός από σας πέταξε τη υπόμνηση;

—Δεν θα σας το πούμε έμεις!... Γιατί χύσατε τόσο αίμα;

—Είπαμε τα όργανα μιας άπορρητης δυνάμεως!...

—Πήγε μας τ' όνομα του δολοφόνου και δι' ότ' έπες ότι είπατε δεινόμους μεγάλη επίσκεψη.

—Ποτέ!... φώναξαν όλοι μαζί.

Κάθε τόσο ένας άγγελιοφόρος άνοιγε την πόρτα και φώναζε τα δόγματα των θυμάτων που είχαν ξεφυγίσει; και κάθε φορά τα μάτια των Κορεάτων άστράφταν από την ευχαρίστηση.

Σ' ένα άλλο γραφείο οι ειδικοί έξετάζανε τα κομμάτια της υπόμνησης. Ένας απ' αυτούς, ένας Ρώσος μηχανικός, μία στιγμή φώναζε κατάπληκτος.

—Δεν είδα ποτέ μου μία τόσο αξιολύπηστη υπόμνηση! Αυτοί που την έφτιαξαν έχουν βοή δίχως άλλο τα τελευταία μυστικά της τρομοκρατικής τακτικής!...

Ο Μιζούκα κι' εγώ βγήκαμε σε λίγο απ' το γραφείο.

—Η γνώμη μου είναι, φθόγγισε, ότι δεν θα μάθουν ποτέ τ' όνομα του δολοφόνου. Αυτός που έριξε τη υπόμνηση θα παραμείνει άγνωστος!...

—Μα σε ποιά απόκρυφη όργανωση ανήκουν αυτοί οι πολυμύθοι συνομιλίες; τον ρώτησα.

—Ποιος ξέρει!... μου απάντησε.

Ένα χρόνο τώρα ζούμε σε μία άτιμωραία τρέμου και θανάτου. Λένε όστόσο ότι αυτές ή απόπειρες γίνονται από τα μέλη της τρέμου... Η απόκρυφη αυτή όργανωση έχει διαπράξει άναριθμητα εγκλήματα!... Έδω και τέσσερες μήνες, στο Τόκιο, τη στιγμή που

έδω και το παλάτι ο Μικά-

δος, δέχτηκε μία μυστηριώδη μπόμπα μπροστά στα πόδια του!

Ο αυτοκράτορας εύτυχώς σώθηκε, ως εκ θαύματος, μα έγιναν κομμάτια πέντε υπαξιωματικοί του. Πιάσανε τότε ένα Κορεάτη και θυμάμαι τώρα ότι απάντησε στις έρωτήσεις των αστυνομικών με τα ίδια λόγια των τρομοκρατών της Σαγκάης: «Είμαι το όργανο μιας άπορρητης δυνάμεως!...

—Υστερα από λίγες μέρες, ολίς ήσυχασε λιγάκι ο κόσμος, ο "Ι-νόνι", ο ύπουργος των Οικονομικών της Ιαπωνίας, δολοφονήθηκε, μέρα μεσημέρι, καθώς γύριζε από μία προεκλογική περιουσία.

Ο δολοφόνος του, όπως εξακριβώθηκε άμέσως, ήταν ένας Κινέζος, μέλος της σπείρας του «Μαύρου Δράκοντος». Πολύ περσίσε δέ μία έδωμάδα, ο βαρώνος Γιακούμα Ντάν κομμουνιστής, στη μέση του δρόμου από μία υπόμνηση των Κορεάτων τρομοκρατών!...

Τέλος, ο Γιούζο Χαματσούσι, πρώην πρεσβευτής της Ιαπωνίας στην Κίνα, δολοφονήθηκε από έναν Κινέζο πατριώτη, που έκανε χαρακίρι άμέσως μετά την απόπειρα, για να μην αναγκασθεί από τα μαρτυρία να προδώσει τα μυστικά του. Κι' αυτός ήταν μέλος της μαφίας του «Μαύρου Δράκοντος»!...

Μα κι' οι Γιαπωνέζοι βρίσκουν καμιά φορά την ευκαιρία να έφαρμόσουν σκληρά κι' άπληστον αντήτοινα. Με την έγκρητη του Φούζι-Γιάμα, μέσα στον πανικό και στα τριάντα χιλιάδες πτώματα που είχαν γεμίσει τους δρόμους, οι Γιαπωνέζοι κατηγορήσαν τους Κορεάτες ότι είχαν βοή την ευκαιρία ν' αποπειραθούν να δολοφονήσουν τον Μικάδο κι' άρχισαν να τους σφάζουν με μία άφάνταστη αγριότητα. Ένας αξιωματικός της αστυνομίας, ο Άμακάζου, έπνιξε με τα ίδια του τα χέρια έναν από τους πιο έπίσημους τρομοκράτες, καθώς και τ' υναίκα του και το παιδί του.

Οι τρομοκράτες όμως πολλές φορές είναι και φανατικοί Γιαπωνέ-

νέζοι πατριώτες!

Η σύλληψη έδω και λίγον καιρό τού Νισάκο-Γιούε, ενός βουδδιστού ιερέως τού Τόκιο, έγινε άπορρητη ν' αποκαλυφθεί μία μυστηριώδης τρομοκρατική όργανωση.

Ο Νισάκο-Γιούε άγαπούσε περισσότερο από τη ζωή του την πατρίδα του. Ηθέλε να την προστατέψει από το μίσος των Κορεάτων κι' από τους έσθροτους επαναστάτες. Ηθέλε επίσης να ξεπαστρέψει όλους εκείνους, που έφταναν εμπόδια και δεν άφιναν την Ιαπωνία να γίνει η μέγλητεστη στρατιωτική δύναμις του κόσμου!...

Υστερα λοιπόν πέφτει την πανίσχυρη κι' άπόρρητη σπείρα των «Μεγάλων Τεσσάρων» με τον σκοπό να όργανώσουν πολιτικές δολοφονίες και να τρομοκρατή όσους δεν ήταν φανατικοί πατριώτες.

Οι «Μεγάλοι Τέσσαρες» συγκέντρωσαν σε μία μικρή παγωδά τού Όρβόχ κι' εκεί, άφάσιμα, σαν έδωλα, δολοφόνους και κινδυνολογούς όπαδούς τους και τους έβαλαν να έφτιαχνουν το άσμφωνο του αίματος.

Η πρώτη τους απόπειρα ήταν η άνατριχιαστική δολοφονία τού νεαρού και περίφημου κιόλας κομμουνιστού Ρέσσου Κοντομάρι. Έπειτα ή δολοφονία ενός Κορεάτου καθηγητή και κατόπιν μία άναριθμήτη σειρά εγκλημάτων και τρομοκρατικών άποπειρών.

Από τη μέρα λοιπόν που ήρθε ή ζωή ή απόκρυφη όργανωση και ήτοις τού Νισάκο-Γιούε, οι τρομοκράτες τού «Μαύρου Δράκοντος» άρχισαν έναν τον της ένα σκληρό κι' άπληστο μέγα έργο. Το Τόκιο κι' η Σαγκάη άνατριχιάζονταν τώρα, κάθε τόσο από άπορρησία πολιτική εγκλήματων που σκόπεύουν τον πανικό και τη φρίκη. Κανείς δεν ξέρει πού θα καταλήξει αυτή ή κατάσταση. Τόσο δέ ο Κινέζος, όσο κι' οι Γιαπωνέζοι τρομοκράτες, τις περισσότερες φορές, παρμένο άδύλλητοι!

Ο φίλος μου Μιζούκα έχει μόνιμα τη δική του και κίτταζε ήτοις το κεφάλι του και κίτταζε ήτοις άναστατωμένους δρόμους και τον κόσμο που έτρεχε την τρέλλα έδω κι' εκεί.

—Γράφει μια μυροειδή άπαρμένη κι' αϊμάτος στην άτμόσφαιρα, μου φθόγγισε. Η άμφορη Σαγκάη, ο παράδεισος της! Άλλο Άνατολής, έχει καταντήσει: τώρα ή Κόλαση της Κίτινης φυλής!...

ΖΑΚ ΣΑΙΝ-ΜΠΟΝΝΕ

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Είναι το τελευταίο δημιούργημα τού Ινστιτούτου PEARCE και εδρεύεται, κατόπιν συμβάσεως —για όλη την Άνατολή, συμπεριλαμβανομένης και της Ιταλίας— μόνο στην ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Πραξιτέλους 11 (όπου γινόνταν Ναντικόν). Τηλέφ. 22-088.

Καθαρίζει, τονώνει και γεσεσάει το δέρμα και δίνει τη βελουδένια άπαλότητα δέρματος μικρού παιδιού. Άποτελέσματα εκπληκτικά από την πρώτη ήμέραν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. Μ. ΣΑΙΝΤΙΝ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

—Επέθανε... Έίσα άκουσα λίγο, μα, τέλος πάντων, ήμουν πεθάνετος.

Όταν, παρορσιστήκα απ' όσους στάν "Υψιστο Κριτή, τον είδα να κρατά στα χέρια ένα κύπελλο από λαμπρό μέταλλο και να κυττάζει με προσοχή μέσα.

Μολοντί κάποιον Χερουβείμ με άνήγγειλε, λέγοντας τ' όνομά μου, ο "Υψιστος Κριτής καταδέχτηκε να γυρίσει το κεφάλι του προς έμένα: γνεφόντάς μου νά καθήσει.

Άπασχολημένος με όλοκληρό με το κύπελλο που βαστούσε στα χέρια, φανόταν σαν νά ξελάσε ήτοις ήμουν κι' εγώ εκεί κι' έπειτα έμεινα με άγωνία ν' ακούσω τί θα πάλλην όσα τον είδα νά σηκώνει το κεφάλι με ύφος όχι και πολύ ήκανοποιημένο.

—Τώρα νοιώθω την ύπομονή της σου συγκατάβασι, Θεέ μου! φώναζε. Περιμένεις να στάσουν ως τον ούρανό σου ή προσευχές, που ήλλοιόται στη γη για τη σωτηρία της ψυχής μου. Θάβουν πολλές ελπίες κι' έχω την πεποίθηση πως θάβαν έμενες κι' εγκάρδιες.

—Όσο γι' αυτό έλαβα τ' όνομά μου... —Το μέσον αυτό συνήθως δεν είναι άκατό, φθόγγισεν ο "Υψιστος. Η προσευχή μου δεν άκούει για

ν' άπορίσσουν τη δικαιοσύνη μου. Βρήκα θάρρος τότε κι' άρχισα να τού αρσάζω όσες καλές πράξεις έκανα στη ζωή μου. Ήταν άκατες, τολμηρές, τόσες όστε έπίστασα πως θάφταναν να κλίνουν προς το μέρος την πλάστηγγα της θείας δικαιοσύνης.

—Η καλές πράξεις είναι μαρτυρίες πολύ αμφίβολες, απάντησεν ο "Υψιστος Κριτής διακρίπτοντας την άπαθείτητα μου. Η ματαιοδοξία ή γροσπή, ο έόθος, το τί θα πη ή κόμπος κι' άλλες άναίτες αϊτίες έμπνέουν συχνά καλές πράξεις και σπουδώς καλούς ανθρώπους. Δεν άποδεικνύουν λοιπόν τίποτε ή καλές πράξεις! Μα το κύπελλο αυτό που βαστώ, αυτό θα συντηρήσει για τη σωτηρία σου καλότερα από κάθε προσευχή κι' έτσι τη θέσι μου.

Τότε ο "Υψιστος Κριτής γέλασε να σηκώσει το βλέμμα από το γάθος τού κύπελλου, που εξακολουθούσε πά νά νά κυττάζει προσεχτικά, μου εί-

πε: —Νομίζεις πως σ' έέχασα, κι' όμως με σένα άσχολεύωαι τώρα με σένα άποκλειστικά! Παραποιείσαι μάλα σου για τις λίγες στιγμές που σ' έχω και περιμένεις. Έχασες την ύπομονή σου! Κι' όμως από την ύπομονή, που θ' δείξης, εξαράσσει ή σωτηρία της ψυχής σου!

Κι' ήταν ή φωνή Τού τόσο γλυκειά, τόσο στοργική, τόσο πατρική, όστε άμέσως στη στιγμή έλα μου τα παράσπον κι' όλος μου ό θυμός έλυσαν σαν κερύ στον ήλιο και ή έπίστασε μία βαθιά συγκίνηση... Ο "Υψιστος είχε πάντα καρφωμένο το βλέμμα στο περιεχόμενο τού κύπελλου. "Υστερα από τ' όνομά μου είδα νά σηκώνει το κεφάλι με ύφος όχι και πολύ ήκανοποιημένο.

—Τώρα νοιώθω την ύπομονή της σου συγκατάβασι, Θεέ μου! φώναζε. Περιμένεις να στάσουν ως τον ούρανό σου ή προσευχές, που ήλλοιόται στη γη για τη σωτηρία της ψυχής μου. Θάβουν πολλές ελπίες κι' έχω την πεποίθηση πως θάβαν έμενες κι' εγκάρδιες.

—Όσο γι' αυτό έλαβα τ' όνομά μου... —Το μέσον αυτό συνήθως δεν είναι άκατό, φθόγγισεν ο "Υψιστος. Η προσευχή μου δεν άκούει για

ν' άπορίσσουν τη δικαιοσύνη μου. Βρήκα θάρρος τότε κι' άρχισα να τού αρσάζω όσες καλές πράξεις έκανα στη ζωή μου. Ήταν άκατες, τολμηρές, τόσες όστε έπίστασα πως θάφταναν να κλίνουν προς το μέρος την πλάστηγγα της θείας δικαιοσύνης.

—Η καλές πράξεις είναι μαρτυρίες πολύ αμφίβολες, απάντησεν ο "Υψιστος Κριτής διακρίπτοντας την άπαθείτητα μου. Η ματαιοδοξία ή γροσπή, ο έόθος, το τί θα πη ή κόμπος κι' άλλες άναίτες αϊτίες έμπνέουν συχνά καλές πράξεις και σπουδώς καλούς ανθρώπους. Δεν άποδεικνύουν λοιπόν τίποτε ή καλές πράξεις! Μα το κύπελλο αυτό που βαστώ, αυτό θα συντηρήσει για τη σωτηρία σου καλότερα από κάθε προσευχή κι' έτσι τη θέσι μου.

Τότε ο "Υψιστος Κριτής γέλασε να σηκώσει το βλέμμα από το γάθος τού κύπελλου, που εξακολουθούσε πά νά νά κυττάζει προσεχτικά, μου εί-

πε: —Νομίζεις πως σ' έέχασα, κι' όμως με σένα άσχολεύωαι τώρα με σένα άποκλειστικά! Παραποιείσαι μάλα σου για τις λίγες στιγμές που σ' έχω και περιμένεις. Έχασες την ύπομονή σου! Κι' όμως από την ύπομονή, που θ' δείξης, εξαράσσει ή σωτηρία της ψυχής σου!

Κι' ήταν ή φωνή Τού τόσο γλυκειά, τόσο στοργική, τόσο πατρική, όστε άμέσως στη στιγμή έλα μου τα παράσπον κι' όλος μου ό θυμός έλυσαν σαν κερύ στον ήλιο και ή έπίστασε μία βαθιά συγκίνηση... Ο "Υψιστος είχε πάντα καρφωμένο το βλέμμα στο περιεχόμενο τού κύπελλου. "Υστερα από τ' όνομά μου είδα νά σηκώνει το κεφάλι με ύφος όχι και πολύ ήκανοποιημένο.

—Τώρα νοιώθω την ύπομονή της σου συγκατάβασι, Θεέ μου! φώναζε. Περιμένεις να στάσουν ως τον ούρανό σου ή προσευχές, που ήλλοιόται στη γη για τη σωτηρία της ψυχής μου. Θάβουν πολλές ελπίες κι' έχω την πεποίθηση πως θάβαν έμενες κι' εγκάρδιες.

—Όσο γι' αυτό έλαβα τ' όνομά μου... —Το μέσον αυτό συνήθως δεν είναι άκατό, φθόγγισεν ο "Υψιστος. Η προσευχή μου δεν άκούει για

ν' άπορίσσουν τη δικαιοσύνη μου. Βρήκα θάρρος τότε κι' άρχισα να τού αρσάζω όσες καλές πράξεις έκανα στη ζωή μου. Ήταν άκατες, τολμηρές, τόσες όστε έπίστασα πως θάφταναν να κλίνουν προς το μέρος την πλάστηγγα της θείας δικαιοσύνης.

—Η καλές πράξεις είναι μαρτυρίες πολύ αμφίβολες, απάντησεν ο "Υψιστος Κριτής διακρίπτοντας την άπαθείτητα μου. Η ματαιοδοξία ή γροσπή, ο έόθος, το τί θα πη ή κόμπος κι' άλλες άναίτες αϊτίες έμπνέουν συχνά καλές πράξεις και σπουδώς καλούς ανθρώπους. Δεν άποδεικνύουν λοιπόν τίποτε ή καλές πράξεις! Μα το κύπελλο αυτό που βαστώ, αυτό θα συντηρήσει για τη σωτηρία σου καλότερα από κάθε προσευχή κι' έτσι τη θέσι μου.

Τότε ο "Υψιστος Κριτής γέλασε να σηκώσει το βλέμμα από το γάθος τού κύπελλου, που εξακολουθούσε πά νά νά κυττάζει προσεχτικά, μου εί-

πε: —Νομίζεις πως σ' έέχασα, κι' όμως με σένα άσχολεύωαι τώρα με σένα άποκλειστικά! Παραποιείσαι μάλα σου για τις λίγες στιγμές που σ' έχω και περιμένεις. Έχασες την ύπομονή σου! Κι' όμως από την ύπομονή, που θ' δείξης, εξαράσσει ή σωτηρία της ψυχής σου!

—Νομίζεις πως σ' έέχασα, κι' όμως με σένα άσχολεύωαι τώρα με σένα άποκλειστικά! Παραποιείσαι μάλα σου για τις λίγες στιγμές που σ' έχω και περιμένεις. Έχασες την ύπομονή σου! Κι' όμως από την ύπομονή, που θ' δείξης, εξαράσσει ή σωτηρία της ψυχής σου!

Κι' ήταν ή φωνή Τού τόσο γλυκειά, τόσο στοργική, τόσο πατρική, όστε άμέσως στη στιγμή έλα μου τα παράσπον κι' όλος μου ό θυμός έλυσαν σαν κερύ στον ήλιο και ή έπίστασε μία βαθιά συγκίνηση... Ο "Υψιστος είχε πάντα καρφωμένο το βλέμμα στο περιεχόμενο τού κύπελλου. "Υστερα από τ' όνομά μου είδα νά σηκώνει το κεφάλι με ύφος όχι και πολύ ήκανοποιημένο.

—Τώρα νοιώθω την ύπομονή της σου συγκατάβασι, Θεέ μου! φώναζε. Περιμένεις να στάσουν ως τον ούρανό σου ή προσευχές, που ήλλοιόται στη γη για τη σωτηρία της ψυχής μου. Θάβουν πολλές ελπίες κι' έχω την πεποίθηση πως θάβαν έμενες κι' εγκάρδιες.

—Όσο γι' αυτό έλαβα τ' όνομά μου... —Το μέσον αυτό συνήθως δεν είναι άκατό, φθόγγισεν ο "Υψιστος. Η προσευχή μου δεν άκούει για

ν' άπορίσσουν τη δικαιοσύνη μου. Βρήκα θάρρος τότε κι' άρχισα να τού αρσάζω όσες καλές πράξεις έκανα στη ζωή μου. Ήταν άκατες, τολμηρές, τόσες όστε έπίστασα πως θάφταναν να κλίνουν προς το μέρος την πλάστηγγα της θείας δικαιοσύνης.

—Η καλές πράξεις είναι μαρτυρίες πολύ αμφίβολες, απάντησεν ο "Υψιστος Κριτής διακρίπτοντας την άπαθείτητα μου. Η ματαιοδοξία ή γροσπή, ο έόθος, το τί θα πη ή κόμπος κι' άλλες άναίτες αϊτίες έμπνέουν συχνά καλές πράξεις και σπουδώς καλούς ανθρώπους. Δεν άποδεικνύουν λοιπόν τίποτε ή καλές πράξεις! Μα το κύπελλο αυτό που βαστώ, αυτό θα συντηρήσει για τη σωτηρία σου καλότερα από κάθε προσευχή κι' έτσι τη θέσι μου.

Τότε ο "Υψιστος Κριτής γέλασε να σηκώσει το βλέμμα από το γάθος τού κύπελλου, που εξακολουθούσε πά νά νά κυττάζει προσεχτικά, μου εί-

πε: —Νομίζεις πως σ' έέχασα, κι' όμως με σένα άσχολεύωαι τώρα με σένα άποκλειστικά! Παραποιείσαι μάλα σου για τις λίγες στιγμές που σ' έχω και περιμένεις. Έχασες την ύπομονή σου! Κι' όμως από την ύπομονή, που θ' δείξης, εξαράσσει ή σωτηρία της ψυχής σου!

Κι' ήταν ή φωνή Τού τόσο γλυκειά, τόσο στοργική, τόσο πατρική, όστε άμέσως στη στιγμή έλα μου τα παράσπον κι' όλος μου ό θυμός έλυσαν σαν κερύ στον ήλιο και ή έπίστασε μία βαθιά συγκίνηση... Ο "Υψιστος είχε πάντα καρφωμένο το βλέμμα στο περιεχόμενο τού κύπελλου. "Υστερα από τ' όνομά μου είδα νά σηκώνει το κεφάλι με ύφος όχι και πολύ ήκανοποιημένο.

—Τώρα νοιώθω την ύπομονή της σου συγκατάβασι, Θεέ μου! φώναζε. Περιμένεις να στάσουν ως τον ούρανό σου ή προσευχές, που ήλλοιόται στη γη για τη σωτηρία της ψυχής μου. Θάβουν πολλές ελπίες κι' έχω την πεποίθηση πως θάβαν έμενες κι' εγκάρδιες.

—Όσο γι' αυτό έλαβα τ' όνομά μου... —Το μέσον αυτό συνήθως δεν είναι άκατό, φθόγγισεν ο "Υψιστος. Η προσευχή μου δεν άκούει για

ν' άπορίσσουν τη δικαιοσύνη μου. Βρήκα θάρρος τότε κι' άρχισα να τού αρσάζω όσες καλές πράξεις έκανα στη ζωή μου. Ήταν άκατες, τολμηρές, τόσες όστε έπίστασα πως θάφταναν να κλίνουν προς το μέρος την πλάστηγγα της θείας δικαιοσύνης.

—Η καλές πράξεις είναι μαρτυρίες πολύ αμφίβολες, απάντησεν ο "Υψιστος Κριτής διακρίπτοντας την άπαθείτητα μου. Η ματαιοδοξία ή γροσπή, ο έόθος, το τί θα πη ή κόμπος κι' άλλες άναίτες αϊτίες έμπνέουν συχνά καλές πράξεις και σπουδώς καλούς ανθρώπους. Δεν άποδεικνύουν λοιπόν τίποτε ή καλές πράξεις! Μα το κύπελλο αυτό που βαστώ, αυτό θα συντηρήσει για τη σωτηρία σου καλότερα από κάθε προσευχή κι' έτσι τη θέσι μου.

Τότε ο "Υψιστος Κριτής γέλασε να σηκώσει το βλέμμα από το γάθος τού κύπελλου, που εξακολουθούσε πά νά νά κυττάζει προσεχτικά, μου εί-

πε: —Νομίζεις πως σ' έέχασα, κι' όμως με σένα άσχολεύωαι τώρα με σένα άποκλειστικά! Παραποιείσαι μάλα σου για τις λίγες στιγμές που σ' έχω και περιμένεις. Έχασες την ύπομονή σου! Κι' όμως από την ύπομονή, που θ' δείξης, εξαράσσει ή σωτηρία της ψυχής σου!

Κι' ήταν ή φωνή Τού τόσο γλυκειά, τόσο στοργική, τόσο πατρική, όστε άμέσως στη στιγμή έλα μου τα παράσπον κι' όλος μου ό θυμός έλυσαν σαν κερύ στον ήλιο και ή έπίστασε μία βαθιά συγκίνηση... Ο "Υψιστος είχε πάντα καρφωμένο το βλέμμα στο περιεχόμενο τού κύπελλου. "Υστερα από τ' όνομά μου είδα νά σηκώνει το κεφάλι με ύφος όχι και πολύ ήκανοποιημένο.

—Τώρα νοιώθω την ύπομονή της σου συγκατάβασι, Θεέ μου! φώναζε. Περιμένεις να στάσουν ως τον ούρανό σου ή προσευχές, που ήλλοιόται στη γη για τη σωτηρία της ψυχής μου. Θάβουν πολλές ελπίες κι' έχω την πεποίθηση πως θάβαν έμενες κι' εγκάρδιες.

—Όσο γι' αυτό έλαβα τ' όνομά μου... —Το μέσον αυτό συνήθως δεν είναι άκατό, φθόγγισεν ο "Υψιστος. Η προσευχή μου δεν άκούει για

ν' άπορίσσουν τη δικαιοσύνη μου. Βρήκα θάρρος τότε κι' άρχισα να τού αρσάζω όσες καλές πράξεις έκανα στη ζωή μου. Ήταν άκατες, τολμηρές, τόσες όστε έπίστασα πως θάφταναν να κλίνουν προς το μέρος την πλάστηγγα της θείας δικαιοσύνης.

—Η καλές πράξεις είναι μαρτυρίες πολύ αμφίβολες, απάντησεν ο "Υψιστος Κριτής διακρίπτοντας την άπαθείτητα μου. Η ματαιοδοξία ή γροσπή, ο έόθος, το τί θα πη ή κόμπος κι' άλλες άναίτες αϊτίες έμπνέουν συχνά καλές πράξεις και σπουδώς καλούς ανθρώπους. Δεν άποδεικνύουν λοιπόν τίποτε ή καλές πράξεις! Μα το κύπελλο αυτό που βαστώ, αυτό θα συντηρήσει για τη σωτηρία σου καλότερα από κάθε προσευχή κι' έτσι τη θέσι μου.

Τότε ο "Υψιστος Κρι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Νεώτερες αποκαλύψεις της 'Αγγλίδος κατασκόπου Μάργκαρετ 'Ωστεν - Κρούλ. 'Η μεγαλύτερη προδοσία της Μάτα - Χάρι. Πώς μετεφέροντο στο έγχθρικό έδαφος οι Γάλλοι κατασκόποι. 'Ο μυστηριώδης Ρώσος αεροπόρος Μαρνώφ κι' η σχέση του με την εξωτική χορεύτρια. Πώς η Μάτα - Χάρι συνεννοείτο με τους Γερμανούς αεροπόρους, κλπ.

Η δική της Μάτα-Χάρι, έχει μείνει στην ιστορία ως ένα από τα πιο συνταρακτικά γεγονότα της πορείας του πολέμου. 'Οσοι βρισκόταν στο Παρίσι το καλοκαίρι του 1917, δεν θα μπορούσαν ποτέ να ξεχάσουν τη συγκίνηση κι' έπειτα την αγανάκτηση και την φρίκη, που προκάλεσαν η πολυκοιτες αποκαλύψεις του ανακριτού Μπουσαρντόν για τη μυστηριώδη και εγκληματική όραση της μεγάλης κατασκόπου.

Η εξωτική λοιπόν χορεύτρια Μαργκαρίτα Γερτρούδη Ζέλλε, που είχε γεννηθεί στις 7 Αυγούστου του 1876 στο Λεσβάντεν της 'Ολλανδίας, η γυναίκα του 'Ολλανδοσκαυτολέου αξιοπιστού Ροδόλφου Μάχ Λέοντ, η θρυλική με το θεατρικό της ψευδώνυμο Μάτα - Χάρι, παρουσιάστηκε στις 24 και στις 25 'Ιουλίου του 1917 μπροστά στο 3ο Στρατοδικείο του Παρισιού, ύστερ' από μία λεπτομερή και διερευνητική ανάκριση που κράτησε πέντε ολόκληρους μήνες.

Εχώ, φυσικά, η κυριότερα μέρη της κατηγορίας, η γυναίκα που έδωσε στην αστυνομία τα πολύτιμα κι' ενοχοποιητικά στοιχεία για τη σύλληψη της κατασκόπου, παρακολούθησε και τις δυο μέρες όλη την ιστορική διαδικασία κι' όμολογώ ότι και σήμερα ακόμη ανατριχιάζω από τη φρίκη, όταν θυμάμαι την καταθλιπτική ατμόσφαιρα του στρατοδικείου και την τραγική φωνή της Μάτα-Χάρι που αγωνιζόταν να γλυτώσει από τις μοιραίες σφίξεις του έκτελεστικού αποσπάσματος...

Αυτή η σατανική γυναίκα, που ήταν ακόμη άρκετά νέα και που είχε μία παράξενη ωμορφιά— όπως αποδείχθη από την ανάκριση, ήταν η πιο επικίνδυνη κι' η πιο σκληρόκαρδη κατάσκοπος των νεωτέρων χρόνων. Το πρώτο πράγμα που διαπιστώθη, άμεσα, ήταν η αναμφισβήτητη ενοχή της. Μία ύπληκος ενός οδρετικού κράτους, επρόβλεπε τους Γάλλους στους Γερμανούς φίλους της για χρέη... Δεν χωρούσε λοιπόν χιμμία δικαιολογία, χιμμία συνώπηση... Αυτό το έπαινε πολλές φορές ο ανακριτής Μπουσαρντόν για να μη μεταμορφωθεί η εγκληματική κατάσκοπος σε μία συγκινητική ηρώδη. Οι Γάλλοι εις πάντα τόσο ιπποτικοί!...

Όσο προχωρούσε η ιστορική αυτή δική, η αποκαλύψεις των σχέσεων της Μάτα-Χάρι με πολιτικά πρόσωπα και ιδιαίτερα με έναν υπουργό, προκάλεσαν θορυβώδη σκάνδαλα και συγκλονίσαν πολλές φορές τη θέση της Κυβερνήσεως. 'Από στρατιω-

τικής πάλι απόψεως, η εξωτική χορεύτρια είχε προδώσει τόσα μυστικά, ώστε θα έπρεπε να καταδικασθεί δέκα φορές σε θάνατο! Αυτή ήταν η αιτία της απευρύας των γαλλικών επιθέσεων, κατά την άνοιξη του 1916! Αυτή είχε υποδείξει τον τορπιλλισμό των πλοίων που μεταφέρανε στρατό από το Μαρσκό. Αυτή είχε αποκαλύψει στους Γερμανούς την περίφημη γαλλική ύπηρεσία της μεταφοράς κατασκόπων με αεροπλάνο στο έγχθρικό έδαφος!...

Η τελευταία αυτή προδοσία ήταν η πιο σημαντική απ' όλες. Πολλοί Γάλλοι αεροπόροι, περί τα μέσα του πολέμου, είχαν αποκτήσει την αξιοθαύμαστη ειδικότητα να μεταφέρουν με το αεροπλάνο τους μυστικούς πράκτορες και να τους αφήνουν τη νύχτα στο Βέλγιο, και στην 'Αλσατία, για να πάνε τάλη να τους ξαναπάρουν την άλλη νύχτα ή ύστερα από σαράντα οχτώ ώρες, μόλις οι είχαν τελειώσει τη μυστηριώδη αποστολή τους. 'Η Μάτα-Χάρι λοιπόν είχε προδώσει αυτό το πολύτιμο μυστικό κι' όπως ήταν έπαινο εις γίγει η αιτία του θανάτου πολλών ηρωικών αεροπόρων και πολλών Γάλλων κατασκόπων, που είχαν πέσει στα χέρια των Γερμανών.

'Η Μάτα - Χάρι

Η μεγάλη κατάσκοπος έδειχνε πάντα ένα εξαιρετικό ενδιαφέρον για τους Γάλλους αεροπόρους και δεν δίστασε να 'όμολογησει μπροστά στον πρόεδρο του στρατοδικείου, τον συνταγματάρχη Σομπρού, της Δημοκρατικής φρουράς.

—Μήπως δεν είχα το δικαίωμα ν' αγαπώ τους αεροπόρους; τον ρώτησε μ' έναν αφάνταστο κυισμό.

—'Ισως... της απάντησε, εκείνος. Δεν είχατε όμως το δικαίωμα να τους προδίδετε στους εχθρούς τους. Κι' έσείς τους προδίδετε με τον πιο άπληστο και τον πιο εγκληματικό τρόπο!

Η Μάτα-Χάρι προσπάθησε τότε να δικαιολογηθεί.

—'Η αλήθεια είναι, είπε, ότι αυτοί αφήνουν τη νύχτα στο Βέλγιο, και στην 'Αλσατία, για να πάνε τάλη να τους ξαναπάρουν την άλλη νύχτα ή ύστερα από σαράντα οχτώ ώρες, μόλις οι είχαν τελειώσει τη μυστηριώδη αποστολή τους. 'Η Μάτα-Χάρι λοιπόν είχε προδώσει αυτό το πολύτιμο μυστικό κι' όπως ήταν έπαινο εις γίγει η αιτία του θανάτου πολλών ηρωικών αεροπόρων και πολλών Γάλλων κατασκόπων, που είχαν πέσει στα χέρια των Γερμανών.

—Καταφέρατε να γλυτώσετε ανάμεσα στο προσωπικό του 'Ερυθρού Σταυρού κι' όταν συγκεντρώσατε όσες πληροφορίες σας χρειαζόντουσαν, γίνετε άφαντη από το νοσοκομείο!...

Η Μάτα-Χάρι σηκώθηκε άμέσως για να διαμαρτυρηθεί.

—Πήγα στο Βιτέλ, δήλωσε, για να περιποιηθώ τον συνταγματάρχη Μαρνώφ που είχε πληγωθεί!...

Ο πρόεδρος Σομπρού όμως δεν ταράχτηκε καθόλου.

—Και πάλι λέτε ψέμματα!... της απάντησε με περιφρόνηση. 'Όπως φαίνεται καθαρά από τα στοιχεία που έχω στα χέρια μου, ο Ρώσος συνταγματάρχης Μαρνώφ δεν πληγώθηκε ποτέ στ' γαλλικό μέτωπο! 'Ο μόνος λόγος, για τον οποίο βρισκόσαστε στο Βιτέλ είναι ότι εκεί πέρα ήταν μία μεγάλη αεροπορική βάση!...

Κι' έπειτα επρόθεσε.

—'Αρνείσθε επίσης ότι συνεννοούσατε με τα γερμανικά αεροπλάνα με μία συνθηματική γλώσσα, πολύ περίεργη, με την αλήθεια, απλώνοντας στην ταράτσα του νοσοκομείου του Βιτέλ διάφορα χρωματιστά εσώρουχά σας;

Η κατάσκοπος χλώμιασε μία στιγμή κι' έπειτα προσπάθησε να χαμογελάσει. Μά ο συνταγματάρχης Σομπρού βιάστηκε να της καταφέρει το τελευταίο μοιραίο χτύπημα.

—'Ιδού, κύριοι στρατοδίκαι, φώναξε ολόχαρος, μία αναμφισβήτητη απόδειξη της ενοχής της κατασκόπου! Είνα ένα σημείωμα, γραμμένο με το χέρι της, που περιέχει μία πολύτιμη πληροφορία: τον ακριβή αριθμό των κανονιών που έστειλαμε στο μέτωπο, τώρα τελευταία, μεταξύ του Σουασόν και της Ρέιμς.

Η Μάτα-Χάρι τινάχτηκε σαν αϊλουρος από τη θέση της.

—Ψέμμα!... Συκοφαντία!... Είνα πλαστό!... διαμαρτυρήθηκε. 'Αρνόμαι κατηγορηματικά ότι έγραφα εγώ αυτό το σημείωμα!...

Δυστυχώς για σάς, της απάντησε με απάθεια ο πρόεδρος, γράφατε αυτό το σημείωμα μπροστά σε δυο μυστικούς πράκτορές μας, στον C. Z—211 και στον B—161... Θέλετε να σάς θυμίσω τότε; Λίγες ώρες πριν από τη σύλληψή σας, την ώρα που κανόνες ένα περίπατο στο δάσος της Βουλώνης με μία 'Αγγλίδα φίλη σας. Έγράφατε αυτό το σημείωμα μέσα στο αυτοκίνητο, μπροστά στα μάτια του σωφδ και της φίλης σας, δηλαδή των μυστικών πράκτορών μας C. Z—211 και B—161... 'Ιδού αυτοί οι μάρτυρες!...

Κι' ο συνταγματάρχης Σομπρού έδειξε εμένα και τον Γάλλο κατάσκοπο που με είχε βοηθήσει να αποσπάσω από τη «φίλη» μου εκείνο το ενοχοποιητικό στοιχείο, πάνω στο οποίο στηρίχτηκε η κλόνητα το τρομερό κατηγορητήριο του υπολοχαγού Μορνέ.

—'Α! Δεν θα μωρέσω ποτέ να

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΙ ΛΟΥΣΙΕΝ

ΤΟΥ L. MARSILE

Ξεχάσω τη δολοφονική ματιά που μου έριξε τότε η Μάτα-Χάρι! Ήταν μία κόκκινη κι' αστραφτερή ματιά έχιδνας...

Ο πρόεδρος του στρατοδικείου κατόπιν εξέτασε τις σχέσεις της κατασκόπου με τον Γερμανό πλοίαρχο φόν Κρόου, τον αρχηγό της μυστικής ναυτικής ύπηρεσίας των Γερμανών, που έμενε στη Μαδρίτη. Παρασύρισε λοιπόν ένα τσέκ 15.000 πεσετών, που το είχε υπογράψει ο πλοίαρχος φόν Κρόου και που θα παρδίδετο στην Μάτα-Χάρι από την 'Ολλανδική πρεσβεία. Το τσέκ αυτό που θα πληρωνόταν από μία Παρισινή Τράπεζα, το είχε προσυπογράψει άφαντος κι' άνωτατος αρχηγός της ίδιας γερμανικής ύπηρεσίας.

—Τί έχετε ν' απαντήσετε; ρώτησε ο πρόεδρος την κατηγορούμενη.

—Αυτό το τσέκ, απάντησε με κυνισμό η κατάσκοπος, είναι η αμοιβή των ερωτικών μου σχέσεων με τον πλοίαρχο φόν Κρόου...

—'Α! Θαυμάσια! έκανε ο συνταγματάρχης Σομπρού. 'Η Γερμανική Κυβέρνηση λοιπόν πλήρωσε τις ερωτικές νύχτες του πλοίαρχου φόν Κρόου;

—Σας φαίνεται παράξενο;... έκαγε υποκριτικά η Μάτα-Χάρι.

—Δεκαπέντε χιλιάδες πεσετές! της είπε ειρωνικά ο πρόεδρος. Μά την πίστι μου, βρισκόμυ είναι υπερβολικό αυτό το ποσό για την αγορά... των χυτών σας!...

—Μά ήταν πάντα ακριβή τα χάνια μου! φώναξε υπερήφανα η εξωτική χορεύτρια.

Ο πρόεδρος δεν επέμεινε... Αυτό το τσέκ ωστόσο είχε δοθεί από τον Γερμανό ταγματάρχη Καλλέ, τον προσεβείας της Μαδρίτης, της προεβείας της Μαδρίτης, γιατί ο Γερμανός, μόλις έμαθαν τη σύλληψη της κατασκόπου τους, προσπάθησαν με κάθε τρόπο να επιδερύνουν τη θέση της, για να αποδράσουν γρήγορα σε θάνατο, αποφεύγοντας έτσι τις απόρροες αποκαλύψεις μιας μακροχρονίου διέτης...

Το 3ο στρατοδικείο λοιπόν τη νύχτα της 25 'Ιουλίου του 1917, ύστερ' από μία σύσκεψη που κράτησε δυο ώρες, καταδίκασε τη Μάτα-Χάρι σε θάνατο.

Η Μαρκαρίτα Γερτρούδη Ζέλλε, όταν συνήλθε από τη συγκίνηση της, ψιθύρισε μ' ένα χαμόγελο πικρίας στον ηλικιωμένο διανοητή της 'Εντουάρ Κλυνέ, που κληρό της 'Εντουάρ Κλυνέ, που προσπαθούσε να την παρηγορήσει, με δάκρυα στα μάτια, γιατί έπαιζε έλεγαν, ήταν ερωτευμένος μαζί της.

—Τί σωστό που είναι, φίλε μου! Με πρόδωσαν εκείνοι ακριβώς, για τους οποίους είχα γίνει προδοσία!...

Κι' έπειτα, υπερήφανα, όπως πάντα, άφησε να την μεταφέρουν πάλι στις γυναίκες φυλάκες του Σαιν-Λαζάρ, απ' όπου δεν ξαναβγήκε παρά μόνο το πρωί της 26ης 'Οκτωβρίου του 1917, για να οδηγηθεί και να ταφεί στο κοιμητήριο των Βενανέ.

ΜΑΡΓΚ. ΩΣΤΕΝ-ΚΡΟΥΛ

νο ή ντεμοντέ, το φορέει χωρίς μωρούδες.

Καλόκαρδος, άθως, άπληροστος και πρόθυμος. Στο δρόμο περπατάει χασκοντας, κι' αν δηλαδή λαχνασμένος έχει που κάνει πυροτεχνήματα, φουγούραει πλάι στους ρήτορες όταν μιλούν σε δημόσιες συγκεντρώσεις κι' είναι έτοιμος να ριχτεί στο νερό του Σηκουάνα για να γλυτώσει απ' το πνίξιμο γάτου ή σκύλου κακοροϊφίους.

Ότι είναι ήρωικό, το θυμάται. Ότι σχετίζεται με τον ρωμαντισμό, τον συγκινεί. Κι' η ελπίδα του μηχανοραφείας των αδιόργων ανθρώπων, στα δράματα, στους κινηματογράφους και στα μυθιστορήματα, τον αναστατώνουν και τον γαϊφούν, με αγανάκτηση ιερή.

Κι' ακριβώς αυτός, κι' όσοι είναι απ' την ίδια πλάκα καμωμένοι, γίνονται οι ζηλευτοί ήρωες μιας κρίσιμης στιγμής — στις μάχες του πολέμου ή στις μάχες της κοινωνίας — γιατί η καρδιά τους είναι μεγάλη, απλή, αγαθή, και το κάθε συναίσθημα, που θα τρωπήσει μέσα σ' αυτή, βρικόκει γύρω άνοιγτό κι' αναπτύσσεται έλεύθερα.

Ο Λουσιέν είναι ο αδελφός του 'Αντουάν. Στην ίδια πόλη, στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο δωμάτιο γεννήθηκαν κι' οι δυο τους, το ίδιο γάλα θήλασαν, η ίδια μητέρα τους κράτησε στην αγκαλιά της, κι' ο ίδιος πατέρας τους τραβούσε τότε-τότε τ' αυτιά σαν άτακτσαν.

Κι' όμως ο Λουσιέν είναι έντελως αντίθετος από τον 'Αντουάν. Ο Λουσιέν έχει πόζα, ο Λουσιέν επιτηδύεται, ο Λουσιέν μάς παριστάνει τον ασνόμυ και τον αμπλαξέν.

Υποκρίνεται μπροστά σε όλους και για όλους. 'Εναν θεό λατρεύει ο Λουσιέν: το «κωδωκέ». Ότι πρωτοκάνει την εμφάνισή του — στα γράμματα, στην τέχνη, στη μουσική, στη μόδα — ο Λουσιέν το άσπασται με δίπλα, είτε κούτο είναι, είτε γελόιο, είτε άσημαντό.

Ότι περάσε, είναι αντεμωμένο κι' άναξιο λόγου για τον Λουσιέν. 'Η παλιά καλή εποχή, τα παραμένα άριστουργήματα της τέχνης ή της πέννας, τα ήρωικά αισθήματα κι' έτσι σχετίζεται με τις

«κουκουρασμένες» γι' αυτόν αντίληψεις της τιμής και του καθήκοντος, αβίζουν την περιφρόνησή του μονάχα.

Ο Λουσιέν διψάει για τη συντροφιά επιφανών καλλιτεχνών, λογιών ή δημοσιογράφων, κολακέυεται αφάνταστα απ' την τυπική «καλημέρα» των πιο γελωτών κομικών ανθρώπων κι' επιδιώκει τη γνωριμία τους με άχαλινωτη λαχτάρα και με σφοδρούς συνδυασμούς.

Τί θριάμβος για τον Λουσιέν, αν μωρέσει κι' αυτός να μιμηθεί σε όλα του τον πιο σημαντικό κατακτητή των σαλονιών. 'Ονειρεύεται διαρκώς να χαιρετάει σαν κι' 'Εκείνον, να κρατάει το καπέλλο του όπως 'Εκείνος, το μαστουνό του όπως 'Εκείνος, κι' αν λαθέψη σε κάτι, είναι ικανός ν' αρρωστήσει απ' τον καύμο του μόλις του το ψιθυρίσουν ή μόλις το σκεφθεί κι' ο ίδιος!

—Μά που ζήεις λοιπόν, καλέ

μαμά, ή καλέ μπαμπά! Δεν ξέρεις ότι βρισκόμαστε πια στον Βικτωριό Λιόνα;

Αυτές τις παρατηρήσεις μωρούζιες διαρκώς στον αγαθό πατέρα του, ο Λουσιέν, ή στην απλοϊκή μητέρα του, μόλις ανόητον σε καμία συναναστροφή το στόμα τους, να πουν κι' αυτή κάτι. Διαρκώς είναι τρομοκρατημένος ο Λουσιέν μήπως οι γονείς του, οι εμφοροι με καλοκαρδίο αυτοί κι' άφελεις άστοι πουν κατι ή κάνουν κάτι, το οποίο θα προκαλούσε τα χαιρεκκακα μείδιαμα.

—Καλέ, τί θα πη ο Τάδε, αν σ' άκουγε από καμιά μεριά. 'Η τί θα σκαπτόταν για σάς ή Δερίνα, αν σάς έβλεπε από πωθενά;

Και μπρός στο τυραννικό αυτό φέμιστρο του χαιδεμένου μολταβού παιδιού τους, οι χιμοί γονείς του γίνονται πιο άδειοι, κι' όσο νοιώθουν επάνω τους το επιτηρητικό βλέμμα του, τόσο και καταπνύουν στις συναναστροφές κούτσουρα έμφυλα, με έλαλα!

—'Ολα τ' άξρει ο Λουσιέν

αδιαφορών για την ποιότητά της, και προτιμούν να την αναζητήσουν στους ίσιους κι' άκοπους δάκλους, σαν γλυστερές κι' άδιαστικές γουστάρες, παρά στα τραχεία κι' ύγιεινα κατασκόπου, σαν αυτοί περιφρονα!

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑΤΟΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” - “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,” ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” - “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,” ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ

“Επειτα από ένδεκα έτών ζωήν και θριάμβους, τα αγαπητά σας περιοδικά «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», θέλοντας να δείξουν το ενδιαφέρον των υπέρ των χιλιάδων των αναγνωστών και συνδρομητών των, προβαίνουν σήμερα εις μίαν μεγάλην, καταπληκτικήν, πρωτοφανή για την Ελλάδα καινοτομίαν.

Πλην της αύξησεως των σελίδων των εις 52, της προσλήψεως νέου επιτελείου συνεργατών και της αναθέσεως της εικονογραφήσεως των εξωφύλλων των εις γνωστόν Αθηναϊόν ζωγράφον...

Πλην του καταπληκτικού εις γενναιοδωρίαν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

το οποίοον θα διανέμη δώρα αξίας 520.000 δραχμών ετησίως, εγκαινιάζουν και

ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

Το μεγαλύτερον Έλληνικόν δημοσιογραφικόν λαχείον

ΜΕ ΔΩΡΑ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ (500.000) ΔΡΧ.

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' όν τρόπον θα υποδείξωμεν κατωτέρω, θα λαμβάνουν τα εξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστός αξίας	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 οικοπέδο στην θάσι Κουπόνια, έπισθεν των μαζ κ. Κ. Ι. Θεοδοπούλου, πήχων 464, αξίας	» 50.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, αξίας	» 15.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας αξίας	» 8.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, αξίας	» 4.000.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	» 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, αξίας	» 2.500.—
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν αξίας	» 2.500.—
Ο Θ' 1 αδιάδροχο άνδρικό, αξίας	» 1.500.—
Ο Ι' 1 αδιάδροχο γυναικείο, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, αξίας	» 1.500.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	» 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, αξίας	» 1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, αξίας	» 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, αξίας	» 500.—
Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, αξίας	» 500.—
Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, αξίας	» 500.—
600 αριθμοί ανά μίαν σειράν εκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», αντί Δρχ. 225, αξίας	» 135.000.—
500 αριθμοί ανά μίαν σειράν «Ημερολογίων Δρχ. 200, αξίας	» 100.000.—
200 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Φάντασμα», αξίας	» 12.000.—
100 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Βρυκόλακας», αξίας	» 3.000.—
	» 500.000.—

Συνεπώς όλα τα ΔΩΡΑ του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ανέρχονται εις το καταπληκτικόν ποσόν του ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...

Εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ μας θα συμμετέχουν όλοι άνεξαίρετως οι αναγνώσται μας, αποκόπτοντες τα δημοσιευόμενα δελτία.

Πρέπει δηλαδή να φυλάσσετε τα δελτία του Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», τα όποια θ' αρχίσουν δημοσιευόμενα εις τα περιοδικά μας από του μηνός Δεκεμβρίου και έν συνεχεία κατά τους άμέσους άκολουθούς μηνάς Ιανουάριον, Φεβρουάριον, Μάρτιον και Απρίλιον, μέχρι του φύλλου του Πάσχα συμπεριλαμβανομένου. Θα σας εξηγήσωμεν δε έντωμεταξύ πώς θα μάς τα αποστείλετε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ ΑΦ' ΟΤΟΥ ΕΝΕΦΑΝΙΣΘΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

Τονίζομεν τ' άνωτέρω, διότι διὰ να συμμετάσχετε εις τα λαχεία των εφημερίδων πρέπει ν' αποκόψετε εκατοντάδα δελτίων και πλέον, ένδω στο λαχείον των περιοδικών μας θα λάβετε μέρος αποκόπτοντες 38 δελτία μόνον, ήτοι 19 του «Μπουκέτου» και 19 της «Οικογενείας».

Η κλήρωσις του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ θα γίνη ένόπιον επιτροπής, αποτελουμένης εξ άνωτέρων κρατικών υπαλλήλων και διανοουμένων, εις μίαν των γνωστών μεγάλων Αθηναϊκών αίθουσών.

Οι κερδίζοντες τα πλούσια δώρα του ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», θα παραλαμβάνουν ταύτα άμέσως, επιδεικνύοντες την ταυτότητά των.

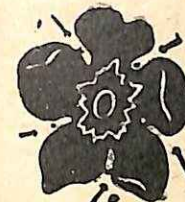
Επίσης θα δημοσιεύεται εις το «Μπουκέτο» και ή φωτογραφία των.

ΦΥΛΑΓΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”, ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΕΥΧΟΝΤΗ Η ΤΥΧΗ

ΔΩΡΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ!

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Γκαστών, Λάουρα.

(Η σκηνή σ' ένα κομφοσιπλωμένο σαλονάκι. Στο τζάκι καίει δυνατή φωτιά. Ο Γκαστών και ή Λάουρα, αφού έστειλαν τα δυο κοριτσάκια τους — ήλικίας τεσσάρων και πέντε έτών — στής θείας τους, γευματίζουν πρόχειρα σ' ένα μικρό τραπέζι, με τσάι, βούτυρο και διάφορα γλυκά).

ΛΑΟΥΡΑ. (πίνοντας ένα βαζάκι με γλυκό). — Φρόνιλα προτιμάς ή κεράσι ;

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Φρόνιλα. Το γλυκό αυτό το πετυχαίνεις έξαιρετικά... Τό ελπια και του Ρισάρ, την πρώτη φορά που τον κάλεσα να φάη μαζί μας... Μά, γιατί κοκκινίζεις ;

ΛΑΟΥΡΑ. (ταραγμένη). — Πώς σου φάνηκε ότι κοκκινισα ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Έγινες πιο κόκκινη από το... κεράσι γλυκό. (Από μέσα του) : Κάτι συμβαίνει εδώ...

(Δυνατά) : «Όταν μάλιστα ο Ρισάρ, που είχα να τον δω δέκα χρόνια, με ρώτησε πώς τα κατάφερα και παντρεύτηκα, έγω, που δεν ήθελα άλλοτε ν' άκούσω να γίνεται λόγος για γάμο, τού έξηγήσα ότι εκείνο που μ' έκανε ν' αποφασίσω να παντρευτώ, ήταν ότι έφτιαχνες περίφημα γλυκά...» Όταν βοής — τού ελπια — μιά γυναίκα που ξέρει να φτιάχνει γλυκά και μαρμελάδες τόσο καλά, όπως ή δική μου... πάρε!

ΛΑΟΥΡΑ. — (Τη στιγμή εκείνη μπαίνει στο σαλονάκι ή Λάουρα. Ο Γκαστών δίνει γελάστου έκφρασι στο πρόσωπό του).

ΛΑΟΥΡΑ. — Αργήσα μήπως ;

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Διόλου... Έγώ πρέπει τώρα να πηγαίνω... Θυμήθηκα πώς έχω ένα ραντεβού... (Αγχαλίζει τη γυναίκα του και την σφίγγει, ώστε από τότε μάς επσκέπτεται συχνά... την ώρα του φαγητού...)

ΛΑΟΥΡΑ. (σάν να προσπαθή να δικαιολογήση τον Ρισάρ για τις συχνές επισκέψεις του). — Ναι, εινε εργένης... Δεν έχει πού να πάη... Βασιλεύει να τρώη μόνος τον σάβανον... (Από το σαλονάκι).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Έξέ άλλον, βρίσκει εδώ μια οικοδομώσινα τόσο χαριτωμένη...

ΛΑΟΥΡΑ. (χοκινίζοντας πάλι). — Τσως νάναι και αυτό...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (μπαίνοντας ξαφνικά στο σαλόνι). — Ζητούν την κυρία εκ μέρους του κυρίου...

ΛΑΟΥΡΑ. (διακόπτοντας την υπηρετρία με μεγάλη ταραχή). — Ξέρω... (Χαμηλόφωνα) : Πές του ότι δεν έχω τώρα καιρό... ότι θα του γράψω... (Η υπηρετρία φεύγει).

ΓΚΑΣΤΩΝ. (από μέσα του). — Θα το ν γράψω ελτε ; Μά σε πούντ το ν γράψω... Τί έχει σήμερα ή Λάουρα ;... Πότε δεν μπορεί να φαντασθώμουν ότι θάρτανα μιά μέρα σ' αυτή τη θέση... (Διαβάζει το γράμμα με φωνή που τρέμει) : «Σας παρακαλώ, κύριε, να μου στείλετε δέκα βαζάκια φρούλα γλυκά, από το ίδιο...» Τί έκανε λέει ! Ζητάς από το Ρισάρ να σου στείλη γλυκά ;

ΛΑΟΥΡΑ. (κατάπληκτη). — Πούδς εινε αυτός ο Ρισάρ ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Ο φίλος μου... και ο φίλος σου... Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις τώρα ;

ΛΑΟΥΡΑ. — (Ανοίγοντας τα μάτια της). — Α! τώρα του γράφει ! Θα του λήη ότι πρέπει να εινε στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα του δίνη βέβαια ραντεβού... Τον παληάνθρωπο τον Ρισάρ... Κατέστρεψε την ευτυχία μου, μου έκλεψε το μεγαλύτερο θησαυρό μου... (Σφίγγοντας με δύναμη τις γροθιές του). — Έφτασε έπιτέλους ή στιγμή να βγάλω τη μάσκα από το πρόσωπο αυτής της υποκριτίας, της έλεεινής... (Πλησιάζει τη Λάουρα, ή όποια δεν τον άντελήφθη ακόμα, σκιμμένη στο γράφειο, και άκουπά το χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί ;

ΛΑΟΥΡΑ. (άνατηδώντας, μ' έκφρασι τρώμον στο πρόσωπο). — Μά, δεν... δεν γράφω τίποτα... δεν εινε τίποτα σοβαρό !

(Αρπάζει τη μισοτελειωμένη επιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Σε παρακαλώ, να μου δείξεις αυτό το γράμμα !...

ΛΑΟΥΡΑ. (τρέμοντας). — Σε παρακαλώ ν' έγω, Γκαστών, να μη το διαβάσεις... Δεν εινε τίποτα σοβαρό, σου λέω...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (ανάθοντας). — Αφού δεν θέλεις να μου το δώσεις με το καλό...

ΛΑΟΥΡΑ. — «Ω ! Ω ! Πόσο άγριότητες !... Κάνεις σάν να θέλεις να με σκοτώσης !...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Αυτό το φόβο έχουν όλοι οι ένοχοι !

ΛΑΟΥΡΑ. (έτοιμη ν' άρχισή τα κλάματα). — Μά... έγω έχω και έλαφριντικά...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Δώσε μου το γράμμα, σου λέω !...

ΛΑΟΥΡΑ. — Αν σου το έδινα, μου υπόσχεσαι, άγάπη μου, ότι...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Δεν είμαι πιά «άγάπη σου»... Και άπορώ πώς τολμάς ακόμα να... (Κάνοντας την ύπομονή του) : Θα μου δώσεις, επιτέλους, αυτό το γράμμα ;...

ΛΑΟΥΡΑ. (άναστενάζοντας). — Αφού έπιμένεις τόσο, πάρε το !...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (αρπάζοντας το γράμμα). — Θεέ μου ! Τί πρόκειται να διαβάσω τώρα ;... Τί πρόκειται να μάθω ;... Πότε δεν θα φαντασθώμουν ότι θάρτανα μιά μέρα σ' αυτή τη θέση... (Διαβάζει το γράμμα με φωνή που τρέμει) : «Σας παρακαλώ, κύριε, να μου στείλετε δέκα βαζάκια φρούλα γλυκά, από το ίδιο...» Τί έκανε λέει ! Ζητάς από το Ρισάρ να σου στείλη γλυκά ;

ΛΑΟΥΡΑ. (κατάπληκτη). — Πούδς εινε αυτός ο Ρισάρ ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Ο φίλος μου... και ο φίλος σου... Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις τώρα ;

ΛΑΟΥΡΑ. — (Ανοίγοντας τα μάτια της). — Α! τώρα του γράφει ! Θα του λήη ότι πρέπει να εινε στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα του δίνη βέβαια ραντεβού... Τον παληάνθρωπο τον Ρισάρ... Κατέστρεψε την ευτυχία μου, μου έκλεψε το μεγαλύτερο θησαυρό μου... (Σφίγγοντας με δύναμη τις γροθιές του). — Έφτασε έπιτέλους ή στιγμή να βγάλω τη μάσκα από το πρόσωπο αυτής της υποκριτίας, της έλεεινής... (Πλησιάζει τη Λάουρα, ή όποια δεν τον άντελήφθη ακόμα, σκιμμένη στο γράφειο, και άκουπά το χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί ;

ΛΑΟΥΡΑ. (άνατηδώντας, μ' έκφρασι τρώμον στο πρόσωπο). — Μά, δεν... δεν γράφω τίποτα... δεν εινε τίποτα σοβαρό !

(Αρπάζει τη μισοτελειωμένη επιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Σε παρακαλώ, να μου δείξεις αυτό το γράμμα !...

ΛΑΟΥΡΑ. (τρέμοντας). — Σε παρακαλώ ν' έγω, Γκαστών, να μη το διαβάσεις... Δεν εινε τίποτα σοβαρό, σου λέω...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (ανάθοντας). — Αφού δεν θέλεις να μου το δώσεις με το καλό...

ΛΑΟΥΡΑ. — «Ω ! Ω ! Πόσο άγριότητες !... Κάνεις σάν να θέλεις να με σκοτώσης !...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Αυτό το φόβο έχουν όλοι οι ένοχοι !

ΛΑΟΥΡΑ. (έτοιμη ν' άρχισή τα κλάματα). — Μά... έγω έχω και έλαφριντικά...

μους εινε τόσο τρομερό, ώστε δεν μπορώ να το πιστέψω... «Όχι !... «Όχι !... Δεν εινε δυνατόν !... (Δυνατά και με τόνο κάπως είρωνικό) : Μήπως θέλεις να πäs να μετρήσης τα ρούχα ; Να μη σε κρατώ...»

ΛΑΟΥΡΑ. — Ναι... πηγαίνω μιά στιγμή... (Σηκώνεται και φεύγει, ταραγμένη ακόμα).

ΓΚΑΣΤΩΝ. (μόνος του, βηματίζοντας νευρικά στο σαλονάκι). — Θεέ μου ! Δεν μπορώ ακόμα να το πιστέψω... Και όμως, δεν πρέπει να μου μένη πιά χαμιά άμφιβολία !... «Η Λάουρα με άπατά... μ' άπατά... και μάλιστα με τον Ρισάρ, τον άνθρωπο αυτόν που τον νόμιζα φίλο μου και που τον έβαλα με τόση έμπιστοσύνη στο σπίτι μου !...

ΛΑΟΥΡΑ. (ταραγμένη). — Πώς σου φάνηκε ότι κοκκινισα ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Έγινες πιο κόκκινη από το... κεράσι γλυκό. (Από μέσα του) : Κάτι συμβαίνει εδώ...

(Δυνατά) : «Όταν μάλιστα ο Ρισάρ, που είχα να τον δω δέκα χρόνια, με ρώτησε πώς τα κατάφερα και παντρεύτηκα, έγω, που δεν ήθελα άλλοτε ν' άκούσω να γίνεται λόγος για γάμο, τού έξηγήσα ότι εκείνο που μ' έκανε ν' αποφασίσω να παντρευτώ, ήταν ότι έφτιαχνες περίφημα γλυκά...» Όταν βοής — τού ελπια — μιά γυναίκα που ξέρει να φτιάχνει γλυκά και μαρμελάδες τόσο καλά, όπως ή δική μου... πάρε!

ΛΑΟΥΡΑ. — (Τη στιγμή εκείνη μπαίνει στο σαλονάκι ή Λάουρα. Ο Γκαστών δίνει γελάστου έκφρασι στο πρόσωπό του).

ΛΑΟΥΡΑ. — Αργήσα μήπως ;

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Διόλου... Έγώ πρέπει τώρα να πηγαίνω... Θυμήθηκα πώς έχω ένα ραντεβού... (Αγχαλίζει τη γυναίκα του και την σφίγγει, ώστε από τότε μάς επσκέπτεται συχνά... την ώρα του φαγητού...)

ΛΑΟΥΡΑ. (σάν να προσπαθή να δικαιολογήση τον Ρισάρ για τις συχνές επισκέψεις του). — Ναι, εινε εργένης... Δεν έχει πού να πάη... Βασιλεύει να τρώη μόνος τον σάβανον... (Από το σαλονάκι).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Έξέ άλλον, βρίσκει εδώ μια οικοδομώσινα τόσο χαριτωμένη...

ΛΑΟΥΡΑ. (χοκινίζοντας πάλι). — Τσως νάναι και αυτό...

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. (μπαίνοντας ξαφνικά στο σαλόνι). — Ζητούν την κυρία εκ μέρους του κυρίου...

ΛΑΟΥΡΑ. (διακόπτοντας την υπηρετρία με μεγάλη ταραχή). — Ξέρω... (Χαμηλόφωνα) : Πές του ότι δεν έχω τώρα καιρό... ότι θα του γράψω... (Η υπηρετρία φεύγει).

ΓΚΑΣΤΩΝ. (από μέσα του). — Θα το ν γράψω ελτε ; Μά σε πούντ το ν γράψω... Τί έχει σήμερα ή Λάουρα ;... Πότε δεν μπορεί να φαντασθώμουν ότι θάρτανα μιά μέρα σ' αυτή τη θέση... (Διαβάζει το γράμμα με φωνή που τρέμει) : «Σας παρακαλώ, κύριε, να μου στείλετε δέκα βαζάκια φρούλα γλυκά, από το ίδιο...» Τί έκανε λέει ! Ζητάς από το Ρισάρ να σου στείλη γλυκά ;

ΛΑΟΥΡΑ. (κατάπληκτη). — Πούδς εινε αυτός ο Ρισάρ ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Ο φίλος μου... και ο φίλος σου... Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις τώρα ;

ΛΑΟΥΡΑ. — (Ανοίγοντας τα μάτια της). — Α! τώρα του γράφει ! Θα του λήη ότι πρέπει να εινε στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα του δίνη βέβαια ραντεβού... Τον παληάνθρωπο τον Ρισάρ... Κατέστρεψε την ευτυχία μου, μου έκλεψε το μεγαλύτερο θησαυρό μου... (Σφίγγοντας με δύναμη τις γροθιές του). — Έφτασε έπιτέλους ή στιγμή να βγάλω τη μάσκα από το πρόσωπο αυτής της υποκριτίας, της έλεεινής... (Πλησιάζει τη Λάουρα, ή όποια δεν τον άντελήφθη ακόμα, σκιμμένη στο γράφειο, και άκουπά το χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί ;

ΛΑΟΥΡΑ. (άνατηδώντας, μ' έκφρασι τρώμον στο πρόσωπο). — Μά, δεν... δεν γράφω τίποτα... δεν εινε τίποτα σοβαρό !

(Αρπάζει τη μισοτελειωμένη επιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Σε παρακαλώ, να μου δείξεις αυτό το γράμμα !...

ΛΑΟΥΡΑ. (τρέμοντας). — Σε παρακαλώ ν' έγω, Γκαστών, να μη το διαβάσεις... Δεν εινε τίποτα σοβαρό, σου λέω...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (ανάθοντας). — Αφού δεν θέλεις να μου το δώσεις με το καλό...

ΛΑΟΥΡΑ. — «Ω ! Ω ! Πόσο άγριότητες !... Κάνεις σάν να θέλεις να με σκοτώσης !...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Αυτό το φόβο έχουν όλοι οι ένοχοι !

ΛΑΟΥΡΑ. (έτοιμη ν' άρχισή τα κλάματα). — Μά... έγω έχω και έλαφριντικά...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Δώσε μου το γράμμα, σου λέω !...

ΛΑΟΥΡΑ. — Αν σου το έδινα, μου υπόσχεσαι, άγάπη μου, ότι...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Δεν είμαι πιά «άγάπη σου»... Και άπορώ πώς τολμάς ακόμα να... (Κάνοντας την ύπομονή του) : Θα μου δώσεις, επιτέλους, αυτό το γράμμα ;...

ΛΑΟΥΡΑ. (άναστενάζοντας). — Αφού έπιμένεις τόσο, πάρε το !...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (αρπάζοντας το γράμμα). — Θεέ μου ! Τί πρόκειται να διαβάσω τώρα ;... Τί πρόκειται να μάθω ;... Πότε δεν θα φαντασθώμουν ότι θάρτανα μιά μέρα σ' αυτή τη θέση... (Διαβάζει το γράμμα με φωνή που τρέμει) : «Σας παρακαλώ, κύριε, να μου στείλετε δέκα βαζάκια φρούλα γλυκά, από το ίδιο...» Τί έκανε λέει ! Ζητάς από το Ρισάρ να σου στείλη γλυκά ;

ΛΑΟΥΡΑ. (κατάπληκτη). — Πούδς εινε αυτός ο Ρισάρ ;...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Ο φίλος μου... και ο φίλος σου... Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις τώρα ;

ΛΑΟΥΡΑ. — (Ανοίγοντας τα μάτια της). — Α! τώρα του γράφει ! Θα του λήη ότι πρέπει να εινε στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα του δίνη βέβαια ραντεβού... Τον παληάνθρωπο τον Ρισάρ... Κατέστρεψε την ευτυχία μου, μου έκλεψε το μεγαλύτερο θησαυρό μου... (Σφίγγοντας με δύναμη τις γροθιές του). — Έφτασε έπιτέλους ή στιγμή να βγάλω τη μάσκα από το πρόσωπο αυτής της υποκριτίας, της έλεεινής... (Πλησιάζει τη Λάουρα, ή όποια δεν τον άντελήφθη ακόμα, σκιμμένη στο γράφειο, και άκουπά το χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί ;

ΛΑΟΥΡΑ. (άνατηδώντας, μ' έκφρασι τρώμον στο πρόσωπο). — Μά, δεν... δεν γράφω τίποτα... δεν εινε τίποτα σοβαρό !

(Αρπάζει τη μισοτελειωμένη επιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Σε παρακαλώ, να μου δείξεις αυτό το γράμμα !...

ΛΑΟΥΡΑ. (τρέμοντας). — Σε παρακαλώ ν' έγω, Γκαστών, να μη το διαβάσεις... Δεν εινε τίποτα σοβαρό, σου λέω...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (ανάθοντας). — Αφού δεν θέλεις να μου το δώσεις με το καλό...

ΛΑΟΥΡΑ. — «Ω ! Ω ! Πόσο άγριότητες !... Κάνεις σάν να θέλεις να με σκοτώσης !...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Αυτό το φόβο έχουν όλοι οι ένοχοι !

ΛΑΟΥΡΑ. (έτοιμη ν' άρχισή τα κλάματα). — Μά... έγω έχω και έλαφριντικά...

ΓΚΑΣΤΩΝ. — (Ανοίγοντας τα μάτια της). — Α! τώρα του γράφει ! Θα του λήη ότι πρέπει να εινε στο μέλλον πιο προσεκτικός... Θα του δίνη βέβαια ραντεβού... Τον παληάνθρωπο τον Ρισάρ... Κατέστρεψε την ευτυχία μου, μου έκλεψε το μεγαλύτερο θησαυρό μου... (Σφίγγοντας με δύναμη τις γροθιές του). — Έφτασε έπιτέλους ή στιγμή να βγάλω τη μάσκα από το πρόσωπο αυτής της υποκριτίας, της έλεεινής... (Πλησιάζει τη Λάουρα, ή όποια δεν τον άντελήφθη ακόμα, σκιμμένη στο γράφειο, και άκουπά το χέρι του στον ώμο της). Μπορείς να μου δείξεις τί γράφεις εκεί ;

ΛΑΟΥΡΑ. (άνατηδώντας, μ' έκφρασι τρώμον στο πρόσωπο). — Μά, δεν... δεν γράφω τίποτα... δεν εινε τίποτα σοβαρό !

(Αρπάζει τη μισοτελειωμένη επιστολή και την κρύβει πίσω από τη ράχη της).

ΓΚΑΣΤΩΝ. — Σε παρακαλώ, να μου δείξεις αυτό το γράμμα !...

ΛΑΟΥΡΑ. (τρέμοντας). — Σε παρακαλώ ν' έγω, Γκαστών, να μη το διαβάσεις... Δεν εινε τίποτα σοβαρό, σου λέω...

ΓΚΑΣΤΩΝ. (ανάθοντας). — Αφού δεν θέλεις να μου το δώσεις με το καλό...

ΛΑΟΥΡΑ. — «Ω ! Ω ! Πόσο άγριότητες !... Κάνεις σάν να θέλεις να με σκοτώσης !...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΙΑΣΤΟΥ ΛΕΟΥ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιβλιοδέτης και ποιητής στη συνοικία του Νησιού του Άγιου Λουδοβίκου, στο Παρίσι, άνθρωπος τερατώδους ασημίας, είναι τρελλά ερωτευμένος με την άρσενική Χριστίνα, την κόρη του μεγαλοφυούς εφευρέτου και ωρολογιοποιού Νορμπέρ, του οποίου το κατάστημα, καθώς και το σπίτι, βρίσκεται απέναντι στο κατάστημα και την κατοικία του Μασσόν. Η Χριστίνα όμως είναι άρρεδραστήρη με τον ξάδελφό της γιαννό 'Ιάκωβο Κονταντέν, ένα επισημόνιο μεγάλης αξίας. Ο Μασσόν, από τη σοφία του σπιτιού του, βλέπει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι των Νορμπέρ, με τους οποίους δεν σχετίζεται καθόλου. Έτσι μια νύχτα βλέπει την Χριστίνα να ανοίγει κρυφά απ' ύδους ένα ντουλάπι του δωματίου, που γρησμεύει για επιστημονικό έργοστηρίχο στο μυηστήρα της και τον πατέρα της, και να βγάλει από μέσα έναν ώριμοτατον νεό — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει — με τον οποίον φαίνεται σαν να είναι ερωτευμένη. Τέλος, εν' απόγευμα, η Χριστίνα, έντελως άπροσδόκητα, επισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του, για να της δώσει μερικά βιβλία. Το ίδιο βράδυ δέ ο Μασσόν, από το παρατηρητήριο του, παρακολουθεί μια τρομερή σκηνή: Βλέπει το γέρο Νορμπέρ να σκοτώνει μπροστά στην κόρη του και τον ανήψιο του, τον άραιο Γαβριήλ. Την άλλη μέρα η Χριστίνα επισκέπτεται πάλιν τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δεχτεί τη θεία του βιβλιοδέτη — βιβλιοθηκάρη στο μαγαζί του — μαρκήσιο Ντε Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο. Εκεί όμως αντίλαμβάνεται και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, η θεία ή μαρκήσια Ντε Κουλτραί του λέει πως ο σύζυγός της είναι θρυλικός... Η έκπληξις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπροστά στον άκατανίκητο τρόμο και τη φρίκη, που νοιώθει η μαρκήσια για τον 'Ινδο δόκτορα Σάμπα. Χάν, ο οποίος την θεραπεύει. Κι' όμως ο γιος της, ο οποίος φαρμακόμενος μια παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, για ένα διάστημα, να της εναρμόνιζε δυναμείς και ζωή. Στο τέλος ο μαρκήσιος παίρνει τη σύζυγό του και φεύγουν για τον πύργο τους, σε μια έπαρξη. Σχεδόν συγχρόνως ο Μασσόν, έπειτα από μια βίαιη σκηνή με τη Χριστίνα, φεύγει για το έσοχικό του σπίτι, ένα σπίτι μυητηριώδες, απ' το οποίο έχουν εξαφανιστή ανεξήγητα έξη νεαρές βοηθοί του βιβλιοδέτου. Το μυητήριο αυτό των εξαφανισσών άποσκόλει έξαιρετικά έναν κυνηγό του χωριού, τον υπάλληλο Βιολέτ, ο οποίος μισεί τον Βενέδικτο κι' άποφασίζει να το διαφύγει. Γι' αυτό συνεννοείται διαρκώς με την 'Αννί, την έβδωμη κατά σειράν νέα, που παίρνει ως βοηθό του ο Μασσόν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Προ όλλιγου μου έλεγες πως λίγο έλειπε να σε ποδοπατήση!.. έλεπε ο υπάλληλος Βιολέτ. Πώς θα πο' έκανε αυτό, αφού δεν είναι κακός, καθώς λές...

—Ναι, όταν θυμώνει γίνεται κακός... απάντησε η 'Αννί.

Έκείνη τη στιγμή άκουσθηκε ο Βενέδικτος μακριά, που φώναζε:

—'Αννί! 'Αννί!...

—Φεύγω! έλεπε τρομαγμένη η μικρούλα. 'Αν με δη' να σ'ς μιλάω, θα γίνω έξω φρενών.

Την άλλη μέρα, ο υπάλληλος Βιολέτ ξανασυνάντησε πάλι την 'Αννί. Μόλις τον είδε η μικρούλα, του φώναζε:

—Τα ξαναβρήκε τα κλειδιά του!

—Και ποδ' ήταν; ρώτησε ο

Θέε μου!... 'Ηταν σαν τρελλός...

νω κοντά του!.. Δεν μπορώ!...

—Τότε φύγε άμέσως...

—Μά δεν μπορώ να φύγω χωρίς τα πράγματά μου!... Έκανε η 'Αννί.

—'Αν είν' αυτό μόνο, θα πάω έγω να πάρω τα πράγματά σου!

—'Οχι! Μην το κάνετε αυτό!

Οά σ'ς συμβή κανένα κακό! 'Ω! να ξέρετε πόσο θυμωμένος είνε μαζί σας... Μά να τί μπορείτε να κάνετε... Στείλτε μου το Μπικό, το γκαρσόνι της ταβέρνας, μ' ένα καρροτσάκι, κατά τις τρείς το απόγευμα...

Ο Βενέδικτος αυτή την ώρα λείπει πάντα απ' το σπίτι, γιατί, κάθε μέρα, μετά το φαγητό, θγαίνει έξω και τρυγνίζει κ' έγω δεν ξέρω ποδ'... Μονάχα κατά τις τέσσερες επιστρέφει... Ο Μπικό λοιπόν θα πάρη τα πράγματά μου με το καρροτσάκι του κ' έγω θα τον ακολουθήσω... 'Εσείς θα μάς επιβλέπετε από μακριά... Μά μην παρουσιάστητε, σ'ς λέω...

Γιατί θα πάθετε κανένα κακό...

Το ίδιο βράδυ, στο πανδοχείο του 'Πρασίνου Δέντρον', ο υπάλληλος Βιολέτ, αφού διηγήθηκε στην κυρά Μους όλα τα παραπάνω, έπεσθεσε:

—'Εκανα λοιπόν, έτι μου έλεπε η μικρή. Είδοποίησα τον Μπικό να πάη με το καρροτσάκι του...

—'Εγώ στις τρείς ή ώρα, σκεκόμενον έτοιμος, πίσω απ' το μικρό σύνδεσμο με τις ιτιές. Ο Μπικό 'φρτσσε έξω από το σπίτι και σφύριζε συνθηματικά. 'Αμέσως ένα παράθυρο άνοιξε κ' αντί της 'Αννί, ο Βενέδικτος Μασσόν πρόβαλε το παληόμυτρό του...

—Τί θέλεις; ρώτησε άπότομα το Μπικό.

—'Ηρθα, αφέντη, να πάρω τα πράγματά της 'Αννί, του άπάντησε ο μικρός που τάχε χαμένα.

—'Η 'Αννί άλλαξε γνώμη!.. Δεν θα φύγη!... του φώναξε ο Βενέδικτος και ξανάκλεισε το παράθυρο.

Τότε κ' ο Μπικό ξαναγύρισε στο χωριό με το καρροτσάκι του. Για μια στιγμή θέλησα να παρουσιαστώ, μα άμέσως σκέφτηκα: 'Για ποδ' λόγο; Μπορεί να χαλάσω έτσι όλη τη δουλειά!...

Καλύτερα να περιμένω τη μικρή... Μά η μικρή ούτε ξαναφάνηκε!... Το ίδιο κ' ο Βενέδικτος Μασσόν!... Πώς σου φαίνονται όλ' αυτά, κυρά Μους;

—Σου ξαναλέω, έτι σου είπα και μ' άλλη μέρα. Είδα το πρόσωπο του ανθρώπου αυτόν μια φορά μόνο, μα θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή... 'Εμοιαζε μ' αγριάνθρωπο, με πραγματικό 'Ερυσθόδεμο!... Σου ξαναλέω, λοιπόν, έτι εύχομαι για σένα να μην εξαφανιστή κ' η 'Αννί, όπως η άλλες...

—Διάβολο! μονομούρισε ο υπάλληλος Βιολέτ. Κι' αν τις ξαναφάνηζε αυτός;

—'Ενας λόγος παραπάνω... Ο υπάλληλος Βιολέτ σκέφτηκε λίγο κ' έπειτα έλεπε:

—'Αθριο, κυρά Μους, θαρθώ να σου πω τί άπόγινε. Οά παραφυλάξω τη μικρούλα την ώρα που θα πάη στο χωριό για τα ψώνια...

Μά η κυρά Μους δεν ξαναείδε τον υπάλληλο Βιολέτ ούτε την άλλη μέρα, ούτε τις επόμενες... 'Ηταν μοιραίο να μην τον ξαναδθ ποτέ πειά...

Ούτε και τη μικρή 'Αννί ξαναείδε ποτέ κανείς...

Και τώρα άς, εξακολουθήσουμε το δρόμο μας μαζί με τη Χριστίνα προς την κατοικία του Βενέδικτου Μασσόν, η οποία, μέσα στο βράδυ που άπλωνόταν έρωχνη τον πένθιμο 'Ισνιο της μέσα στους βάλτους με τα μολυβένια νερά.

Ο άνεμος φνοσούσε όλοένα και πιο δυνατά, ύγρος και παγομένος. Σφύλλιζε τις κλαμιάρες ιτιές που ανατρίχιαζαν, πλάι στα καλάμια των βάλτων. 'Ενα τέταρτο της ώρας τώρα, η Χριστίνα περπατούσε έχοντας ως οδηγό της το μικρό χαμίνι το Φίλιππο, ο οποίος κλυιόταν μέσα στις λάσπες όπως στο στοιχείο του. Η Χριστίνα έκανε, έτι μπορούσε για ν' άποφύγη τις λακκούβες. Κ' ένω ή φουστια της κυμάτιζε σαν σημαία, κρατώντας με τα δύο της χέρια το ταξιδιωτικό της καπέλλο, πάλευε με τον άνεμο, ο οποίος έκανε, έτι μπορούσε για να της το πάρη...

—'Εξαφνα στάθηκαν κ' οι δύο. Πάνω απ' την πένθημη κατοικία του Βενέδικτου, στροβιλιζόταν ένα σύννεφο καπνού και φωτιάς. Φλόγες, σπύρες, σπύρες, ξέφευγαν μ' ένα θλιβερό τρέξιμο από μια καπνοδόχο της στέγης και καθώς ο άνεμος τις σκόρπιζε μακριαμένα δεξιά κ' άριστερά, φαινότουσαν έτοιμες να βάλουν φωτιά σ' όλόκληρο το σπίτι...

—'Πηρε φωτιά η καπνοδόχος! φώναζε ο μικρός. Κι' ο κ. Μασσόν δεν το έχει ίσως αντίληψη!

Τότε άρχισαν να τρέχουν προς το σπίτι και εβόησαν σε λίγο σε μια μικρή ξύλινη γέφυρα που άπλωνόταν ανάμεσα απ' τα καλάμια. Ο άνεμος είχε γίνει τη στιγμή εκείνη τόσο δυνατός, ώστε αναγκάστηκαν να πιαστούν απ' τη γέφυρα για να μη τους παρασύρη.

Τα κύματα των φουσκωμένων νερών του βάλτου συγκεντρωνόντουσαν όλα στο μέρος αυτό, μαύρα, σκοτεινά και σχηματίζαν ένα είδος δίνης που στρογγυλίζει άδιακοπα...

Κι' εξαφνα, ανάμεσα σ' αυτά τα μαύρα κύματα, κάτι κοκκίνησε σαν αίμα... κ' ένα πτώμα φάνηκε...

Το πτώμα αυτό πήγε μπρος στα πόδια της Χριστίνας και του παιδιού που τη συνοδούσε... 'Αφωνοι από τη φρίκη τους κ' οι δύο το κύτταξαν να γλυτοτήσουν κάτω απ' τη γέφυρα, με τα χέρια του άπλωμένα, με το στόμα άνοιχτό!...

—Ο υπάλληλος Βιολέτ! φώναζε τέλος ο μικρός Φίλιππος, όταν ξαναβρήκε την όψη του...

Και ξαναέχισε να τρέχη, μα αυτή τη φορά προς την αντίθετη διεύθυνση, αφήνοντας εκεί τη Χριστίνα, ξαναγυρίζοντας στο χωριό με όλη την ταχύτητα των παιδιών του που τη δεκαπλασίαζε ο τρόμος...

—'Όσο για τη Χριστίνα, όταν είδε πως ο συνοδός της την είχε εγκαταλείψει, δεν δίτασε κ' άρχισε να τρέχη προς θόλον...

Το πένθιμο μέρος που τα μαύρα σχίσει, το πτώμα που τα πόδια νερά έξέθρασαν μπρος στα πόδια της, ή φλόγες που ξέφευγαν απ' τη στέγη, όλ' αυτά συνετέλεσαν ώστε να φτάση εξαλλή, συντριμμένη, μπρος στην πόρτα του μνηστροώδους εκείνου σπιτιού...

Το χέρι της δεν είχε τη δύναμη να χτυπήσει καν μόνο μια δυο νύχτα γέφυρα απ' τα χέρια της...

—'Βενέδικτε!... 'Βενέδικτε!... 'Αμέσως μια άλλη κραυγή της άπάντησε από μέσα μ' ένα τροπο τρομαχτικό.

—'Οχι, δεν ήταν κραυγή αυτή!... 'Ηταν ένα σήμα να ησυχάζω, τρομερό, που χτυπούσε τη Χριστίνα στην καρδιά...

Το σήμα αυτό άκούσθηκε από τον Μασσόν, ο οποίος έβγαλε από μέσα μ' ένα τροπο τρομαχτικό.

—'Οχι, δεν ήταν κραυγή αυτή!... 'Ηταν ένα σήμα να ησυχάζω, τρομερό, που χτυπούσε τη Χριστίνα στην καρδιά...

Το σήμα αυτό άκούσθηκε από τον Μασσόν, ο οποίος έβγαλε από μέσα μ' ένα τροπο τρομαχτικό.

—'Οχι, δεν ήταν κραυγή αυτή!... 'Ηταν ένα σήμα να ησυχάζω, τρομερό, που χτυπούσε τη Χριστίνα στην καρδιά...

Το σήμα αυτό άκούσθηκε από τον Μασσόν, ο οποίος έβγαλε από μέσα μ' ένα τροπο τρομαχτικό.

—'Οχι, δεν ήταν κραυγή αυτή!... 'Ηταν ένα σήμα να ησυχάζω, τρομερό, που χτυπούσε τη Χριστίνα στην καρδιά...

Το σήμα αυτό άκούσθηκε από τον Μασσόν, ο οποίος έβγαλε από μέσα μ' ένα τροπο τρομαχτικό.

—'Οχι, δεν ήταν κραυγή αυτή!... 'Ηταν ένα σήμα να ησυχάζω, τρομερό, που χτυπούσε τη Χριστίνα στην καρδιά...

Το σήμα αυτό άκούσθηκε από τον Μασσόν, ο οποίος έβγαλε από μέσα μ' ένα τροπο τρομαχτικό.

Χριστίνα αγωνιούσε τώρα από την καπνοδόχο που Βενέδικτος — και το τρέξιμο ξέσω.

—'Αμέσως μια σύντομη σύσκεψις επηκολούθησε. Αυτή η ανεξήγητη φωτιά που έβγαλε απ' το καταραμένο σπίτι, τους τρόμαξε...

—Μήπως θέλει να το κάψη, έλεγαν, κ' έπειτα να το σκάσει...

Τέλος άποφάσαν να περικυκλώσουν το σπίτι και να δμησουν κατόπιν όλοι μαζί συγχρόνως, μόλις θα τους δινόταν ένα σύνθημα.

—Το σύνθημα θα το δώσω έγώ! φώναξε ο τελάλης του χωριού, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

πύμπανό του, ο οποίος είχε πάρει μαζί του και το πύμπανό του.

Και εξαφνα, άκουσθηκαν άγριες τυμπανοκρουσίες... Κραυγές μοιζούρων ανθρώπων έπακολούθησαν κ' όλοι ξέσπασαν...

Μέσα σε μια στιγμή, παραβίασαν την πόρτα...

Μα οι πρώτοι που έκαναν να

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΤΕΡΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ

ΡΑΜΑΧΙΜΠ, Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Πώς άρχισε τη σταδιοδρομία του ο Ραμαχιμπ Γιαβά. Ή τρομερή επίθεσή του στους οπαδούς του. Τά πιο θηριώδη του έγκληματα. Πατέρας και γιός. Πώς ο Ραμαχιμπ πέταξε το παιδί του στη θάλασσα. Ή ικανοποίησις ενός πατέρα. Ο Ραμαχιμπ τυφλός, κτλ. κτλ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΝΕΚΑΘΕΝ τήν Ερυθρά Θάλασσα την ελπιόμενην κουρσάροι και ληστές πειραταί, οι οποίοι συχνά, πολλοί συχνά, όταν είχαν καιρό να συναντήσουν κανένα καράβι στο δρόμο τους, έβγαζαν και στην ξηρά, για να μεταβληθούν από δαίμονες της στερεάς. Άπ' όλους όμως τους πειρατές της Βρυθρής Θάλασσης, που έδρασαν τον περασμένο αιώνα, τρομερότερος και πιο φοβισμένος ήταν ο Ραμαχιμπ Γιαβά, του οποίου η θλιβερή όψη είχε απλώσει σ' όλον τον κόσμο.

Όπως όλοι οι μεγάλοι άνδρες που διέπρεψαν σ' ένα κλάδο, έτσι και ο Ραμαχιμπ εξέδηλωση την κλίση του σε ναυαγοσάφη ηλικία. Ήταν παιδί δεκάτης χρονών, όταν, με τις οίκοιμίες που συνηκέντρωνε από διάφορες επιτηρήσεις κατά το μύλλον και ήταν υπόπτους, άρχισε μια μικρή βάρκα. Και με τη βάρκα άρχισε να κάνει επιδρομές στα παράλια της Βρυθρής Θάλασσης, βοηθούμενος και από δώδεκα κακοποιούς, στους οποίους κατόρθωσε να επιβληθεί μέχρι του σημείου να τον αναγνωρίζουν οι άρχοντες και να του είνε τουλάχιστον φόβος. Πόσες φορές να σημειωθεί ότι ο Ραμαχιμπ δεν κόρησε ποτέ καράβια Ευρωπαίων. Ήταν άσχετος με τους Ευρωπαίους, έκείνον είχαν τα μέσα να τον εξαφανίσουν από το πρόσωπο της γης. Όχι μόνον, λοιπόν, δεν τους πείραζε, αλλά και φρόντιζε να καλοπιάσει τους κυβερνήτες των ευρωπαϊκών καραβιών και να τους στέλνει διάφορα δώρα — προϊόντα των ληστρονικών επιδρομών που έκανε εναντίον των πλοίων των Ιθαγενών...

Χάρη στήν έντατική έγνασία του και την καλή διαχείρισή του, ο Ραμαχιμπ Γιαβά κατόρθωσε, ύστερα από κάμποσα χρόνια, να ανταλλάξει τη μικρή βάρκα του σ' ένα καράβι τριηκόστης τόννων. Ο Ραμαχιμπ, βλέποντας, είχε φιλοδοξίες. Ήθελε να γίνει ένας από τους πιο φοβισμένους ληστρονικούς της εποχής του, και να σπυρατίσει μια μεγάλη περιουσία που θα του επέτρεπε να πραγματοποιήσει μια παλιά επιθυμία του: να αγοράσει ένα καλό σπίνι, να το στολίσει σ' ένα πλοίο, να γράψει τη ζωή του σε μια καλοή γαλήνη και σε διαρκή τιμωρία...

Τό πλήρωμα του πειρατικού του Ραμαχιμπ αποτελείτο από ανθρώπους που δεν φοβόντουσαν ούτε τον Θεό, ούτε και το διάβολο. Ο μόνος που κατόρθωσε να τους

τρομακτάσει, να τους μεταβάλει σε πραγματικά άρνητες, — ο Ραμαχιμπ ήξερε να επιβάλει τον σεβασμό και την πενθηρία. Είχε μάθει από τους Ευρωπαίους ότι ένας άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να δίνει πολύ θάρρος στους κατωτέρους του, αν θέλει να τον υπακούουν και να εκτελούν χωρίς συζητήσεις και αντιρρήσεις όλες τις προταγές του. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, ο άρχικουρσάρος δεν κουβένταζε ποτέ με τα παλληκάρια του, δεν τους επέτρεπε ποτέ την παραμικρή οικειότητα μαζί του. Μόλιζε βέβαια ακριβοδίκαια τα λάφυρα και τα κλοπιμαία, αλλά δεν έλεγε ποτέ στους ανθρώπους του τί σκεδίαζε να κάνει.

Τό μυστικό της μεγάλης επιδόσεως που εξασκούσε ο Ραμαχιμπ στους άνδρες του — ήταν η περιφρόνησις που έδειχνε ως προς τους ανθρώπους που έβρισκαν σ' αυτόν τον έρωτα. Σιγά-σιγά, οι άμαλεις άνθρωποι του είχαν σχηματίσει την εντύπωσις ότι ο άρχικουρσάρος ήταν άκρωτος και ασύλληπτος και ότι εφόσον θα ήταν μαζί του δεν θα είχαν να φοβηθούν τίποτα. Και όταν, σε μια στιγμή, βρισκόντουσαν σε δύσκολη θέση, κατά την διάρκεια μιας επίθεσης εναντίον ενός καραβιού με πολυάριθμο πλήρωμα, έφτανε να τους πη ο άρχικουρσάρος τους μερικά ενθουσιώδη λόγια, για να μεταβληθούν σε ανήμερα

θηρία και να βγούν στο τέλος νικηταί.

Τήν εποχή εκείνη, ο Ραμαχιμπ ήταν σαράντα πέντε χρόνων, κοντόσωμος με σωμαλέος. Τό πρόσωπό του ήταν αλκακωμένο από βαθείς μαχαίριες, σημάδια των συμπλοκών του... Τό δεξί του χέρι κομίστηκε σαν ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, χωρίς ίχνος κοκάλου! Κάποτε τό χέρι αυτό πιάστηκε ανάμεσα σε δύο καράβια και τό κόκαλά του έμεινε λυόμενα!

Ο Ραμαχιμπ είχε γίνει ο τράμος και ο φόβος όλων εκείνων που έμειναν στα παράλια της Ερυθρής Θάλασσης, εξ αίτιας της θηριώδους του. Μία μέρα, έπρεπε στο δρόμο του μια βάρκα γεμάτη εμπόρευματα και με πλήρωμα από πέντε άσπλους ανθρώπους. Ο Ραμαχιμπ, αφού μετέφερε τα εμπόρευματα στο δικό του καράβι, έδωσε τους πέντε ναυτικούς στην άγκυρα, την κατέβασε στη θάλασσα, ύστερα έκοψε μ' ένα μπιλάτι τό σχοινί που την συγκρατούσε και την άφησε να πέσει στη βρύση της θάλασσης, σαν σαμπύ από σώματα ανθρώπων.

Μιάν άλλη φορά, ο Ραμαχιμπ Γιαβά βγήκε σ' ένα μικρό λιμάνι του Πεερικού κόλπου, όπου έμενε ένας πλούσιος έμπορος, Άλδερ Ρουσσέν δνόματι.

— Ήσουν, άρρωστος, — είπε

αργότερα ο Άλδερ, αφήγουμένος την τραγική του περιπέτεια, — και είχα ξεπλώσει κείνη τη μέρα σ' ένα γαλί, άκουμπώντας τό κεφάλι μου στα γόνατα της αγαπημένης μου γυναίκας. Εαφνικά, έκουσα ένα δυνατό κρότο. Και η κλειδωμένη πόρτα του σπιτιού μου, έπρεσε κάτω στις μαρμαρίνες πλάκες... Πόση προστάση να συνέλθω από την κατάπληξι μου, έφτασαν σ' αυτά μου δυνατός φωνές και θόρυβος πολλών βημάτων — και είδα τους πειρατές, με τον Ραμαχιμπ επί κεφαλής, να έρουν στο δωμάτιό μου... Τού κάκου προσηπάθηνα να σηκωθώ για να προστατεύσω την αγαπημένη μου γυναίκα, με κίνδυνο να χάσω τό ζωή μου... Τά γόνατά μου ήταν κομμένα από την άρρώστεια. Στο μεταξύ, ο άρχικουρσάρος μάς είχε πλησιάσει... Ή γυναίκα μου νονάντισε μπροστά του, παρακαλώντας τον να την λυπηθεί... Και η αλήθεια είναι ότι ο Ραμαχιμπ, αγγιζόμενος από τη σπάνια ωμορφιά της, διασκέδαζε για μία στιγμή να έπρεπε να την σκοτώσει... Μά ο διασπασμός του δεν βάσταζε πολύ. Εαφνικά, σήκωσε τό χέρι του, στο οποίο κρατούσε τό γυναικί του, κι άφησε τό τρομερό όπλο του να πέσει με δύναμη στον ώμο της γυναίκας μου, η οποία σωριάστηκε στο πάτωμα μ' ένα πόκωμο μονογκρητό πόνου... Τό θερύ αίμα της με πλημμύρισε όλόκληρο — ενώ ο δολοφόνος, χωρίς να συγκινηθεί διόλου από τό τρομερό αυτό θέαμα, άρχισε να βράζει από τό δάκτυλά μου και τό στήθος μου όλα μου τα κοσμήματα... Ενωσθη τα χέρια που είχαν σκοτώσει τη γυναίκα μου, να περιφέρονται, σαν άγκιστρα στο σώμα μου, ψάχνοντας να βρουν και άλλα χρυσάφια, κι ενώ δεν μπορούσα από την εξάντλησι να κάνω την παραμικρή κίνησι, να άποβέω τον κακούργο από τό λαιμό και να τον στραγγαλίσω... Ή μουν άκίνητος σαν πτώμα, και όμως όλα τα έδωλα, όλα τα ήκουγα... Τέλος, μία βαθείς λιποθυμία μ' άπάλλαξε από τό μαρτύριό μου. Δεν ξέρω πόσο καιρό έμεινα άναίσθητος. Όταν συνήλθα, είδα δίπλα μου έναν από τους πιστούς μου κλέφτες, ο οποίος τό κατ' έφερε να κορυφί και να σωθί... Όλοι οι άλλοι υπήρξαν μου σκοτώθηκαν από τά τέρατα του Ραμαχιμπ Γιαβά!

Ο αίμοδόρος αυτός άρχικουρσάρος, ο οποίος έδειχνε τόση σκληρότητα απέναντι των αϊμαλώτων του, οφείθηκε κάποτε με την ίδια απανθρωπία απέναντι του ίδιου του γιού.

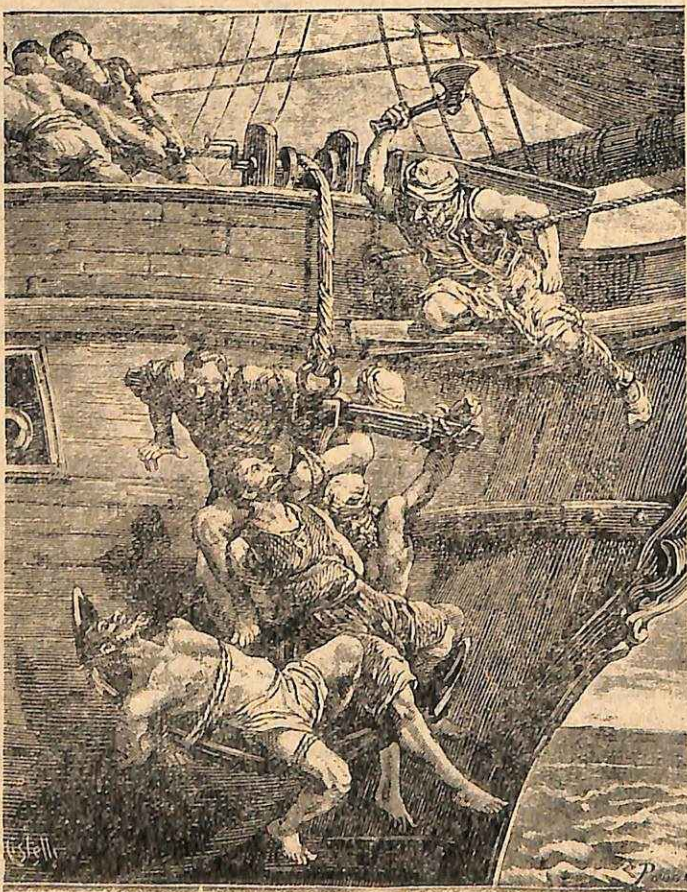
Μία μέρα, ο νέος αυτός, παιδί σχεδόν άκόμα, έλαβε έντολή από τον πατέρα του, ο οποίος καθόταν γούσε τα ποτά, πειρατική βήματα του βλαστου του, την έντολή να επιτεθεί εναντίον ενός έμπο-

ρου και να βγούν στο τέλος νικηταί.

Τήν εποχή εκείνη, ο Ραμαχιμπ ήταν σαράντα πέντε χρόνων, κοντόσωμος με σωμαλέος. Τό πρόσωπό του ήταν αλκακωμένο από βαθείς μαχαίριες, σημάδια των συμπλοκών του... Τό δεξί του χέρι κομίστηκε σαν ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, χωρίς ίχνος κοκάλου! Κάποτε τό χέρι αυτό πιάστηκε ανάμεσα σε δύο καράβια και τό κόκαλά του έμεινε λυόμενα!

Ο αίμοδόρος αυτός άρχικουρσάρος, ο οποίος έδειχνε τόση σκληρότητα απέναντι των αϊμαλώτων του, οφείθηκε κάποτε με την ίδια απανθρωπία απέναντι του ίδιου του γιού.

Μία μέρα, ο νέος αυτός, παιδί σχεδόν άκόμα, έλαβε έντολή από τον πατέρα του, ο οποίος καθόταν γούσε τα ποτά, πειρατική βήματα του βλαστου του, την έντολή να επιτεθεί εναντίον ενός έμπο-

Έκοψε τό σχοινί κι' άφησε την άγκυρα να πέσει στη θάλασσα...

ρικού καραβιού... Όταν ξαναγύρισε, γικητής και τροπαίου, ο πατέρας του, αντί να τον συγχαρεί για την επιτυχία του, του φώναξε θυμωμένος:

— Άνδρε, γιατί σκόλου, τολμάς να εμφανίζεσαι μπροστά μου χωρίς... ούτε μία πληγή ύστερ' από μία μάχη που έδωσες; Μήπως ήσουν κρυμμένος σε κανένα άμπάρι ενώ οι άνδρες σου πολεμούσαν; Να τόν ρίξετε άμέσως στη θάλασσα!

Ή διαταγή του άρχηγού έξετελέσθη, φυσικά. Και ο γιός του Ραμαχιμπ βρόθηκε, μισοκνιμένος από μερικούς Άραβες, μαρσάδες, αρκετά μίλλα μακριά από τό μέρος, όπου τόν είχαν πετάξει. Και έμεινε πολλήν καιρό μαζί με τους σωτήρες του, χωρίς ο πατέρας του να εκδηλώσει, στο διάστημα αυτό, την παραμικρή επιθυμία να τόν ξαναβεί, αν και είχε μάθει ότι ε-ξ ακολουθούσε να ζή... ύστερ' από τό καταναγκαστικό λουτρό, που τόν έβαλε να κάνει. Τέλος, ο σκληρόκαρδος πατέρας συγκινήθηκε από τις άλλεπάλληλες ικεσίες του γιού του να τόν ξαναπάρει κοντά του... Δέχτηκε να συχωρέσει τό παιδί του, να τό στείλει και πάλι στην άγκυλιά του και τό άναβασή μια σοβαρή αποστολή. Καταλαβαίνετε τώρα τί είδους ήταν αυτή η άποστολή... Και ύστερα από λίγον καιρό, ο άρχικουρσάρος δοκίμαζε μία μεγάλη εύχαρίστησι. Είπε τόν γιό του να... σκα-τώσει μερικούς πολέμους, πάλι κα-ρί-στην άγκυλιά του και τό άποστολή του γιού του να τόν ξαναπάρει κοντά του... Δέχτηκε να συχωρέσει τό παιδί του, να τό στείλει και πάλι στην άγκυλιά του και τό άναβασή μια σοβαρή αποστολή. Καταλαβαίνετε τώρα τί είδους ήταν αυτή η άποστολή... Και ύστερα από λίγον καιρό, ο άρχικουρσάρος δοκίμαζε μία μεγάλη εύχαρίστησι. Είπε τόν γιό του να... σκα-τώσει μερικούς πολέμους, πάλι κα-ρί-στην άγκυλιά του και τό άποστολή του γιού του να τόν ξαναπάρει κοντά του... Δέχτηκε να συχωρέσει τό παιδί του, να τό στείλει και πάλι στην άγκυλιά του και τό άναβασή μια σοβαρή αποστολή.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός. Ο άρχικουρσάρος άρχισε να σκέφτεται σοβαρά να πραγματοποιήσει τό παλιό του νησί, να μέγαλο και να τό στολίσει μ' ένα πλούσιο χαρμί, όταν, μία μεση-μέρα, ο άνθος του του άνήγγειλε ότι τρία καράβια πλησίαζαν προς τό καταφύγιό τους με έθνη... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε...

— Δίχρη έχεις, φίλε μου, τό εί-πα...

...Και ήταν ο Ραμαχιμπ Γιαβά άκωος τίς κορυφές των άντιπάλων, που κατόρθωσαν ν' ά-ντιπάλουν, που κατόρθωσαν ν' ά-ντιπάλουν, που κατόρθωσαν ν' ά-ντιπάλουν... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε...

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος και τα πειράγματά του προς τους κληρικούς. Ταρτούφους κι' Εξηνταβέλους. Ο Μέγας Φρειδερίκος κι' ο λιποτάκτης. Ο Γάλλος επαναστάτης κι' ο «πολίτης Γουλιέλμος», κλπ.

Ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος 1ος ήταν ένας από των άλλων, βάνους και τρομερά φίλους. Δεν έχωνε τους καθολικούς παπάδες και δεν έβγαλε εύχαρία για να τους έτευ-ξ ακολουθούσε να ζή... ύστερ' από τό καταναγκαστικό λουτρό, που τόν έβαλε να κάνει. Τέλος, ο σκληρόκαρδος πατέρας συγκινήθηκε από τις άλλεπάλληλες ικεσίες του γιού του να τόν ξαναπάρει κοντά του... Δέχτηκε να συχωρέσει τό παιδί του, να τό στείλει και πάλι στην άγκυλιά του και τό άναβασή μια σοβαρή αποστολή. Καταλαβαίνετε τώρα τί είδους ήταν αυτή η άποστολή... Και ύστερα από λίγον καιρό, ο άρχικουρσάρος δοκίμαζε μία μεγάλη εύχαρίστησι. Είπε τόν γιό του να... σκα-τώσει μερικούς πολέμους, πάλι κα-ρί-στην άγκυλιά του και τό άποστολή του γιού του να τόν ξαναπάρει κοντά του... Δέχτηκε να συχωρέσει τό παιδί του, να τό στείλει και πάλι στην άγκυλιά του και τό άναβασή μια σοβαρή αποστολή.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

πε τότε ο Φρειδερίκος γελώντας, με πείριμε να δώσω και την α-ριανή μάχη κι' αν ήττηθώ... τό σκάβουμε μαζί!...

Ο λιποτάκτης γρηναίος έ-μεινε, κι' έπολέμισε λαμπρά την έπομένη στην μάχη, κατά την ό-ποία ο Μέγας Φρειδερίκος έκέρ-δισε μία λαμπρή νίκη εναντίον των Αυστριακών.

Όταν, μετά την Μεγάλη Ε-παναστάσι του 1879, η Πρωσία, καθώς και τ' άλλα ευρωπαϊκά κράτη εκήρυξαν τόν πόλεμο κατά της Γαλλίας, ο βασιλεύς της Πρω-σίας Φρειδερίκος Γουλιέλμος 2ος έστάθη ο ίδιος επί κεφαλής των στρατευμάτων του, λογαριάζοντας να μη πολύ γρήγορα στο Παρίσι.

Ο επαναστατικός στρατός όμως άντιστεκόταν με άφάνταστη γεν-ναίότητα. Σε μία μάχη, ο βασι-λεύς Φρειδερίκος Γουλιέλμος βλέ-ποντας ένα Γάλλο στρατιώτη γε-μύτο άρρα, να πολεμά με γεν-ναίότητα, θυμάσε τό θάρρος του και διέταξε τους στρατιώτες του να μην τόν σκοτώσουν, παρ' ό-τι τόν πιάσαν ζωντανό. Ύστερα, διέταξε και τόν έδωσαν τ' άρ-ματά του, τόν περιποιήθηκαν και τόν ώδήγησαν μπροστά του.

— Έίσαι γενναίος στρατιώτης! τού είπαν ο Φρειδερίκος, Γουλιέλ-μος. Μπαρά! Κοίτα μόνο πού πο-λεμάς ύπερ της δημοκρατίας! Τέ-τοιος καλός στρατιώτης ν' άγωνί-ζετα για μία τόσο κακή ιδεολο-γία!

— Πάρε Γουλιέλμο, τού απάν-τησε τότε άρρα ο Γάλλος επανα-στάτης, άς μη μιλώμεν γι' αυτή την ύπόθεσι! Δεν θα συμφωνήσω-με ποτέ!...

Ο βασιλεύς έγέλασε με την καρδιά του και τό παρασημά-λησε Γουλιέλμο με τομείνο α-

...Και ήταν ο Ραμαχιμπ Γιαβά άκωος τίς κορυφές των άντιπάλων, που κατόρθωσαν ν' ά-ντιπάλουν, που κατόρθωσαν ν' ά-ντιπάλουν, που κατόρθωσαν ν' ά-ντιπάλουν... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε... Ο γέρος πειρατής δι-αβλήθηκε...

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

— Ένα πρωί, ο άρχικουρσάρος, νοίνοντας τά μάτια του, βρόθηκε σέ πυκνή σκοτιά, σαν να ήταν νύχτα τριγύρω του... Ύστερα ανέκαθεν από τό μάτι του, και η άνήσυχη και άνώμαλη ζωή που έκανε, είχε μ' άποτέλεσμα να βλάδι περισσότερο την βραδιά του να την εξασθενήσει σιγά-σιγά και να την καταστρέψει στο τέλος... Οστόσο, ο Ραμαχιμπ και τρυφός άκόμα δεν κατέθεσε τα όπλα! Κατέλαβε ένα μικρό νησί, κον-τό στην Τζέντα κι' έγκατέστησε τό στρατηγείο του. Ήταν εκεί τό στρατηγείο του, με τό σώμα γέρος πειά, τυφλός, με τό σώμα σακατωμένο από τίς πληγές. Κα-νείς όμως δεν τολμούσε να επι-τεθεί και να άποτελειώσει αυτό τό θηρίο, γιατί ή σφήν, που είχε βγάλει, εξακολουθούσε να τρυ-φαί τον άντιπάλου του και να τόν προστατεύει από κάθε κίν-δυνο.

πό τότε για πάντα.

Ερώτησαν κάποτε τόν άρχαιο-κονικό φιλόσοφο Διογένη πώς με-ταχειρίζεταν τους φίλους του ο βασιλεύς των Συρακουσών Διονύ-σιος.

— Τους μεταχειρίζεται, απάντη-σεν ο Διογένης, σαν άσκούς... Κι' επειδή εκείνοι, που τόν έ-σωπούσαν, δεν εκπαιδάζονταν τί ήθελε να πη, ο Διογένης έπρόσθε-σε:—

— Τους παίρνει γεμάτους και τους πετάει σαν άδειάστους, ήμα-δηλαδή δεν τού είνε πειά χρο-νίου...

Σε μία παρέλαιο ένόπιον του Βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβί-κου 14ου, ένας Γασκώνος σωματο-φύλαξ έσπινόνεσε άγρια τό άλογο του, για να δείξει την ίππευτική του δεινότητα. Τό άλογο έξαφ-νιστήθηκε απότομα, κι' ο καβαλ-λάρος στάθηκε καλά στή σέλλα του, μόνο πού τού έπεσε τό κα-πέλλο του. Ένας τότε άλλος σωματοφύλαξ έκάρωσε με την άγκυά του ξίφους του τό καπέλ-λο και τό έδωσε στον Γασκώνο, χωρίς να κατέβη από τό άλογο.

— Να πάω ο διάβολος, να πά-ω! έφώναξε τότε ο Γασκώ-νος. Προτιμούσα να μού τρυπή-σης τό κεφάλι μου παρά τό καπέλ-λο μου.

Ο βασιλεύς, που τήκουσε τ' ό-τι έφώναξε τότε ο Γασκώνος, σωματοφύλακα να τού έξηγήσει, γιατί προτιμούσε να τού τρυπή-ση τό κεφάλι από τό καπέλλο.

— Γιατί, Μεγαλειότατε, απάν-τησεν ο Γασκώνος, άν μού τρυ-πούσε τό κεφάλι θάβριζα κάποιον κειούργο να μ' εναλλάξει, ή με πίστωση, ενώ καπέλλο δεν μού δίνει, παρά κανένας καπέλλας με πίστωση!...

Οι δούκες της Σαβοΐας στον μεσαιώνα είχαν και τόν τίτλο του βασιλέως της Κύπρου, φιλό όνό-ματι ένοσταν, γιατί την Κύπρο την είχαν καταλάβει πού πολλοί οι Τούρκοι.

Κάποτε λοιπόν έπληε στην αί-λη της Σαβοΐας ένας Γασκώνος ίππότης, πού έλεγε όνομα π' ό-νομα μαρκήσιος. Ή δούκισσα για να τόν πείσει, τόν έρώτησε:—

— Σε πού γύρα βρίσκεσαι τό ακριβέστερος σάς, έπτόσα; — Πώς; Δεν τό ξέρω; απάν-τησεν έτοιμότατα ο έυπνος Γα-σκώνος. Μά τό ακριβέστερο μου, καριό του και τό παρασημά-λησε Γουλιέλμο με τομείνο α-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο
ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρουλταμπιλ το είχε κάνει αυτό με το σκοπό να ξεπατήση τους Γερμανούς και να τους κάνει να πιστέψουν πως οι φυγάδες είχαν αποκλεισθεί άλλο δρόμο απ' αυτό που σκόπευαν πραγματικά να ακολουθήσουν...

Και ο αποθηκάριος τί άπόγινε; ρώτησε με αγανάκτηση ο Ρουλταμπιλ, ενώ συγχρόνως ένα σφυρί προσπαθούσε να παραβιάσει μια πόρτα, πράγμα αναγκαίο κι' αυτό για τη δημιουργία των ψεύτικων ίχνών.

Ο αποθηκάριος; επανέλεξε ο Λά Καντέρ φωνάζοντας συγχρόνως τις δρόμους του μ' ένα θαυό στεναγμό ανακουφίσεως. Μπα! αυτός δεν υπάρχει φόβος να μάς καταδώσει...

Τόν σκότωσες, λοιπόν;

Δυστυχώς αναγκάστηκε να το κάνει... Με βρήκε μπροστά στις κάσες κ' ένδιφράθηκε να μάθει τι έκανα εκεί... Μου άπηλθνε έρωτήσεις που με τάραξαν τόσο, φίλε μου, ώστε αναγκάστηκε να τόν κάνω να σωπάσει για πάντα...

Και πού έβαλες το πτώμα;

Αλήθεια... δεν ήξερα τί να το κάνω... Βλέπεις εγώ δεν έχω εμπνεύσεις σαν κι' εμένα... Τό έκρυψα κάτω από ένα σωρό σκουπίδια...

Μα θα το ανακαλύψουν άμέσως, δυστυχισμένε! Είπες ότι ο αποθηκάριος δεν θα μάς προδώσει... Δεν σκέφθηκες λοιπόν ότι θα μάς προδώσει το πτώμα του;

Ετσι θα μάς συλλάβουν πριν ακόμα βγούμε απ' τα εργαστήρια...

Είμαι ήλιθιος, μα την αλήθεια... Και τώρα τί πρέπει να κάνω;

Ακουσε! είπε ο Ρουλταμπιλ. Να τί πρέπει να κάνεις!... Θα βγάλεις μια ακόμα ραπτομηχανή απ' το κασόνι της και θα τη βάλεις μαζί με τις άλλες που δεν είν' ακόμα έτοιμες για παροκάρισμα...

Επειτα θα χώσης μέσ' στο κασόνι το πτώμα του άρχιφύλακα... Έτσι θα δραπετεύσει κι' αυτό μαζί μας...

Κατάλαβα!... Τρέχω άμέσως! είπε ο Λά Καντέρ, έτοιμος να εκτελέσει τη διαταγή που είχε λάβει.

Μα ο Ρουλταμπιλ τόν κράτησε, λέγοντάς του:

Μια στιγμή! Πές μου πού έβαλες τις στολές και τα κράνη των πυροσβεστών;

Εκεί, μέσ' στο μπαούλο!...

Καλά! Πήγαινε!...

Ο Λά Καντέρ εξαφανίστηκε σ' ένα διάδρομο, σιωπηλά, γλυστρώντας σαν σκιά.

Τότε ο Ρουλταμπιλ συμπλήρωσε όλες τις προετοιμασίες που έφαιναν άπαραίτητες για την άσφάλεια της άναχωρήσεώς τους και δεν παρημέλησε τίποτε απ'

Η Νικόλ σωριάστηκε κάτω...

ΤΟΥ ΕΚΑΣΤΟΥ ΛΕΡΟΥ

Κατάλαβα... Μα αν δεν έρθει;

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

Αν δεν έρθει, τότε...

αυτά λόγια, έριξε μια ματιά έξω απ' το μικρό παράθυρο. Είδε τότε μερικές ύποπτες σκιές που προχωρούσαν προς το σπίτι του Ρίχτερ, αν και η συνουσία αυτή ήταν κατά κανόνα έρημη τη νύχτα...

Τότε, σταματώντας άπτομα το Σέργιο, ο οποίος έλεγοντας τη σιλουέτα της Νικόλ είχε δομήσει σαν τρελλός προς την Νικόλ, διέταξε τόν Πολωνό και το Φούλμπερ να ακολουθήσουν τόν Λά Καντέρ και να ύπακούσουν τυφλά σε ό,τι θα τους έλεγε. Μα επειδή εκείνοι έδισαζαν να άφήσουν τη Νικόλ, έπρόσθεσε:

Εμείς θα σάς ακολουθήσουμε!... Φύγετε άμέσως γιατί άλλοι είμαστε χαμένοι!

Και, γυρίζοντας προς τη Νικόλ, της είπε, τρίζοντας τα δόντια του:

Μα διατάχτε τους λοιπόν να ύπακούσουν!

Η Νικόλ δεν είπε ούτε λέξη, μα έδιωξε από μπροστά της τόν Σέργιο με μ' άποτομη κίνηση...

Τότε κι' ο Λά Καντέρ άρπαξε τόν Πολωνό και το Φούλμπερ και τούς τραβήξε σχεδόν δια της βίας έξω.

Μα ο Ρουλταμπιλ δεν κύτταξε πια προς το μέρος του. Όλη η προσοχή του τώρα ήταν συγκεντρωμένη στο παράθυρο, από το οποίο έβλεπε με τρόμο σιλουέτες στρατιωτών που περιζώναν το σπίτι απ' όλες τις μεριές, σχηματίζοντας ολόγυρά του μια ζώνη, που όλοένα γινόταν και πιο άδιαπέραστη.

Η Νικόλ τα είδε κ' εκείνη όλ' αυτά και ρόγχασε:

Πολύ άργα!... Είμαστε χαμένοι!...

Ο Ρουλταμπιλ το πίστεψε τάχα:

Πίστεψε τάχα κ' εκείνος ότι όλα είχαν χαθεί πια; Η μήπως φοβήθηκε ότι δεν θα κατόρθωνε να σώσει τη Νικόλ κι' ότι θα την άφηνε ζωντανή στα χέρια των έχθρών της φυλής της, τρομερή έγγυση, από την οποία έζηγατο ίσως η σωτηρία της πατρίδας του;

Αγνωστο!...

Τό βέβαιο είναι ότι άρπαξε εκείνη τη στιγμή από το τραπέζι τών σχεδίων το βαρύ λαστό και σιωπηλά, ηρωικά, χωρίς να τόν αντίληψη καθόλου η εύγενής αυτή νέα που τόσα είχε ύποφύρει, τη χτύπησε στόν κρόταφο με όλη του τη δύναμη!...

Μά φρίκη!... Η δυστυχισμένη νέα δεν σωριάστηκε κάτω από τόν τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

Πό το τρομερό εκείνο χτύπημα...

φρίκη, κρατούσε το ματωμένο του όπλο στα χέρια, όταν ο Λά Καντέρ παρουσιάστηκε... Ο γίγας όπισθοχώρησε έλέποντας την τρομακτική όψη του συντρόφου του και μπρός σ' αυτό τόν γυναικείο πτώμα που τού έφραζε τόν δρόμο...

Τήν ίδια στιγμή, πολυάριθμες σκιές φάνηκαν έξω απ' το παράθυρο, που έτρεχαν προς την πόρτα της εισόδου.

Ας πάρουμε το πτώμα! είπε ο Ρουλταμπιλ με φωνή τόσο αλλοιωμένη, ώστε ο Λά Καντέρ δεν τη γνώρισε.

Αμέσως ύπακουσε χωρίς να συναίσθάνεται κι' ο ίδιος τις κινήσεις που έκανε.

Τη στιγμή που οι δυο άντρες έκλειναν την πόρτα της σάλας πίσω τους, φεύγοντας μαζί με τόν μακάβριο φορτίο τους, άλλες

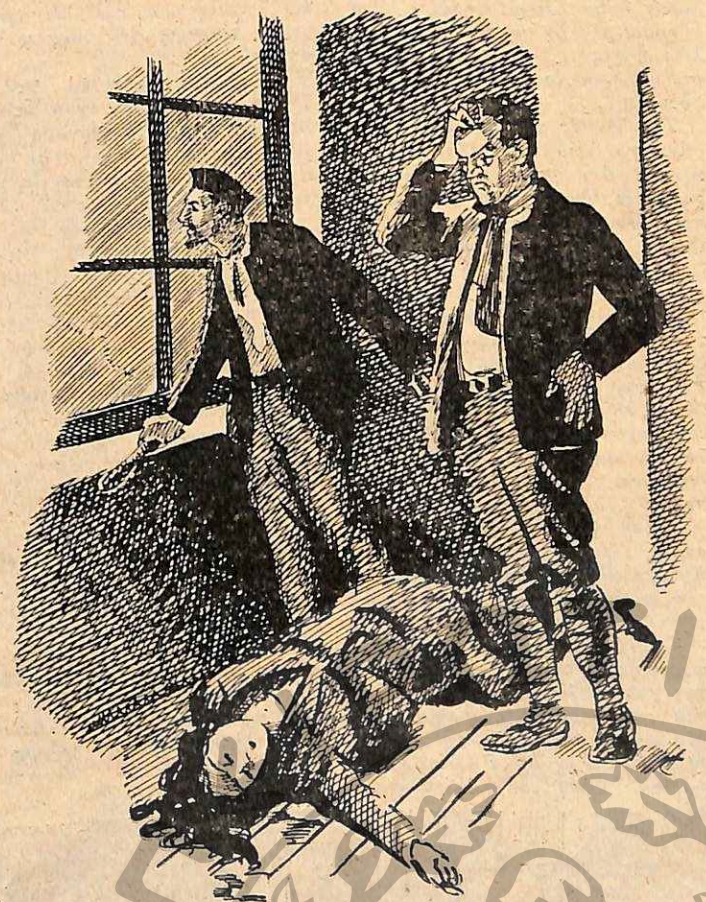
ναριού, ένα ξαφνικό τριξίμο άκούστηκε...

Επειτα από λίγο έπαψε και κατόπιν ξανάρχισε πάλι, μα αυτή τη φορά διστακτικά, αναθρόιστο και τόσο φοβισμένο απ' την ίδια του την ήχώ, ώστε στό τέλος έσβυσε σιγά-σιγά. Επειτα, έξαφνα άκούστηκε μέσ' τη νύχτα ο θόρυβος που έκαναν σανίδια που ξεκαρφωνόντουσαν έιασι-να από μια κάσση.

Και σέ λίγο, από την κάσση αυτή, ένα σώμα πετάχτηκε έξω...

Κι' άμέσως κ' ένα δεύτερο σώμα πετάχτηκε... Αυτά τα δυο σώματα ήσαν ζωντανά. Ήσαν ο Σέργιος Κανιέφσκυ κι' ο Ρουλταμπιλ, ο ένας άπέναντι στόν άλλο, στό βάθος του άμπαριού τού «Βέζελ»... στό βάθος της άδύσου.

Η Νικόλ; μούγκρισε ο

Ο Λά Καντέρ όπισθοχώρησε με φρίκη...

πόριες έπεφταν κάτω συντρίμνες από τα χτυπήματα των στρατιωτικών, οι όποιοι σάλευαν φωνάρι κ' έβγαζαν άγριες κραυγές...

Και σέ λίγο, ενώ ο ρεπόρτερ κι' ο Λά Καντέρ κλεινόνησαν μέσα στά κασόνια των ραπτομηχανών, οι στρατιωτικοί τούς άναζήτησαν, ακολουθώντας τα ψεύτικα ίχνη που τούς είχε προετοιμάσει ο Ρουλταμπιλ...

ΧΙΧ
ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΑΜΠΑΡΙΟΥ

Τό «Βέζελ», τόν φορητό που μετέφερε έμπορεύματα από τόν Ντουίνσμποργκ στήν Ολλανδία, βρισκόταν ακόμα στήν προκυμαία, μα είχε σηκώσει την άγκυρά του κι' είχε πάει τόν Ρήνο.

Μέσ' στά σιωπηλά σκατάδια τού άμπαριού, που μόλις άπό τήν άμυδρά λάμψη ενός φα-

Μα ή άγωνία τού Πολωνού μεγάλωνε όλοένα. Στριφογύριζε σαν δαιμόνιο μέσα στό κλουβί της... και πλησίαζε κάθε τόσο τόν Ρουλταμπιλ, δείχνοντάς του τόν δρόμο, σαν να ήθελε να τόν δαγκώσει...

Σιωπή! τού φώναζε έξωφρα ο ρεπόρτερ. Μιού φαίνεται πως κάποιος σάλεψε προς ετό τόν μερως.

Και προχώρησε προς τά σκοτάδια...

Σέ λίγο άκούστηκε να φωνάζει χαμηλόφωνα τόν Λά Καντέρ και τόν Φούλμπερ.

Ο Πολωνός έπήρε κι' αυτός και τόν συνάντησε σέ λίγο.

Γιατί; τόν ρώτησε άμέσως. Γιατί δεν φωνάζεις και τη Νικόλ;

Και ο Σέργιος φώναζε ίκετευτικά:

Νικόλ! Νικόλ!

Μα ή σιωπή μονάχα άπάντησε στίς άπελπισμένες έκκλησεις του.

Πέθανε! ρόγχασε ο Πολωνός. Άλλοιώς θα άκουγε τη φωνή μου. Α! είχα δίκιο που δεν ήθελα να κλειστώ μέσα σ' αυτήν την κάσση, χωρίς εκείνη. Μα αν είνε νεκρή, θα σά: σκιστώ όλους!... Όλους!... Όλους!...

Να κάνετε ό,τι θέλετε! τού άπάντησε ο Ρουλταμπιλ. Έγώ έκανα ό,τι μπορώ ο θ σ α!

Πές μου λοιπόν ότι την έσωσες, αν δεν θέλεις να πεθάνεις άμέσως!...

Και ο Πολωνός που φαινόταν πως είχε χάσει τά λογιά του άρμησε κατά τού Ρουλταμπιλ και τόν στρέψε σέ μια γωνιά, σαν να ήθελε να τόν κοιμητίσει. Ο Ρουλταμπιλ τόν έστρώσε τότε, πράγμα που δεκαπλασίασε τη λύσσα του.

Ω! μούγκρισε ο Σέργιος, τρίζοντας τά δόντια του. Πές μου ότι σώθηκε... πές τόν μου αυτό... Άλλοιώς σου δακίζομαι πως θα πεθάνεις...

Τότε ο ρεπόρτερ, άφου τόν έσπρωξε ακόμα μια φορά, κάθισε κι' άκουμπώντας τόν χέρι του στό πηγούνι του, τού είπε:

Σου έπαναλαβάνω πως έκανα ό,τι μπορούσα για να τη σώσω...

Όχι... όχι... δεν μου υποσχέθηκες αυτό... Αν θέλεις τη ζωή σου, πρέπει να μου δείξεις τη Νικόλ!

Δεν ενδιαφέρομαι για τη ζωή μου, μα θα δής τη Νικόλ!

Α! στέναξε ο Πολωνός με λύσσα και άπόγνωση, αν την είχες σώσει, δεν θα μου μιλούσες έτσι!... Η Νικόλ πέθανε!... Πέθανε!... Δυστυχία στή ζωή μου... Εκείνη πέθανε κ' εμείς είμαστε ζωντανοί!...

Ο Ρουλταμπιλ αυτή τη φορά δεν τού άπάντησε...

Έφραξε μόνο μια από τις τσέπες του, έβγαλε από μέσα ένα χαρτί, τόν ξεδίπλωσε άργά και τόν έδωσε στόν Πολωνό...

Ο Σέργιος τόν πήρε μηχανικά, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε...

Ανάβασε! τού είπε ο Ρουλταμπιλ.

(Ακολουθεί)

Τό άριστούργημα τών άριστουργημάτων

Οί Δαίμονες του 'Ωκεανού

Τού Γουσταύου Αϊμάρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σ' αφήσουμε όμως αιδόν τον άνθρωπο με τη σκοτεινή ψυχή και άς οίξουμε μία ματιά μέσα στο μέγαρο του δονκός ντε λά Τόρρε, όπου βασίλευε μία αφάνταστη σύγχυση.

Η δούκισσα κι' η κόρη της ξυπνήσανε την ήμερα της επιδρομής άξαφνα, κατατρομαγμένες. Τό μέγαρο όλο τρανάζετο και τα τζάμια του κοντεύανε να σπάσουν, μόλις άρχισαν να θρονόβολουν τα πυροβόλα των πλοίων στο λιμάνι.

Τί να συμβαίνει, τάχα; ρώτησε κατατρομαγμένη η δούκισσα την κόρη της.

Κάτι φοβερό! τής απάντησε η δόνα Βιολέττα. Η καμαριέρα μου, μου είπε ότι ο κόσμος τρέχει μέσα στους δρόμους σαν τρελλός, φωνάζοντας: —Δός Δανδρόνες—. Φαίνεται ότι οι Άδελφοί της Άκτής επιτεθήκαν άξαφνα εναντίον της πόλεως. Μου πρόσθεσε ακόμα η καμαριέρα μου, ότι ο Μίνιο θέλει να σάς μιλήσει.

Πρέπει άμέσως να τον καλέσουμε! φώναξε η δούκισσα. Και χτύπησε το κουδούνι.

Όταν ο Μίνιο, ένας άπ' τους δυό ύπηρέτες που τούς εμπιστεύθηκε την φρουρά του μεγάρου του, ο δούξ, πληροφορήσε την δούκισσα τό τί είχε ως την ώρα εκείνη συμβεί, η δούκισσα έπεκρότησε την άπόφασί του συζύγου της. Κι' άφού σκέφθηκε λίγο, έδωσε διαταγή να κλείσουν τις πόρτες του μεγάρου και να μην άφήσουν κανέναν να μπει μέσα, χωρίς προηγούμενος να τήν ειδοποιήσουν.

Άλλά εκείνη τη στιγμή έφτασε στο μέγαρο τό Άνθος του Μάιου μαζί με τό δευμοφύλακα του Όλαναίου.

Η κόρη των Άδελφών της Άκτής, έχοντας ξεκινώπωτο τό μονό της, έτσι πού να φαίνονται τα πιστόλια που είχε στη ζώνη της και κρατώντας στο χέρι γερά τό τουφέκι της, ξήτησε άπό τον Μίνιο να τήν παρουσιάσει άμέσως στην κυρία του. Η δούκισσα μόλις είδε να εμφανίζεται μπροστά της μία ά-

γνωστη πανώμορφη κοπέλλα, ώπλισμένη σαν πειρατής, έμεινε άνανδη.

Η δόνα Βιολέττα όμως ώρμησε άπάνω στην κοπέλλα με την έξωτική ώμορφιά και άγκαλιάζοντας την σφιχτά τής φώναξε με πάθος:

Άνθος του Μάιου! Ούτε στό νά ήταν, δέν μπορούσε να είναι τόσο άξαφνο και γλυκό!... Σε λαχταρούσε η ψυχή μου, μά δέν τό έλπιζα να σε δώ και μάλιστα στην Βέρα-Κρούξ! Σού εύχομαι με την καρδιά μου τό καλύτες ήθες!... Ω, είμαι σίγουρη ότι η παρουσία σου θα μάς φέρει εδύχια!...

Τό Άνθος του Μάιου έτρεμε σύγκορπο άπό τη μεγάλη του συγκίνηση. Δέν μύορεσε ν' άπ' ούτε μία λέξη, έκτός άπό ένα μισοπνιγμένο «εύχαριστώ». Γύρισε ύστερα στον δευμοφύλακα και τον διέταξε να γυρίσει πίσω στο φρούριο.

Μόλις συνήλθε η δούκισσα, κατάλαβε ότι η στιγμή εκείνη δέν ήταν κατάλληλη για εξηγήσεις. Γι' αυτό, άφού διέταξε πάλι τον Μίνιο να κλείσει όλες τις πόρτες του μεγάρου, είπε στην κόρη της να τήν ακολουθήσει μαζί με την φιλενάδα της μέσα στο σπουδαστήριο του δονκός.

Όταν η τρεις γυναίκες κλείστηκαν μέσα στο σπουδαστήριο, η δόνα Βιολέττα, άγκαλιάζοντας την φίλη της, είπε στην μητέρα της:

Άγαπητή μου μητέρα, σάς παρουσιάζω την φίλη μου Άνθος του Μάιου. Είναι η κοπέλλα για την οποία σάς μιλήσα πολλές φορές. Είναι εκείνη που με έσωσε όταν χάθηκα μέσα στα παρθένα δάση του Άγίου Δομίου!

γκου!

Τά λόγια αυτά ήσαν άρκετά για να καταλάβει η δούκισσα ποιά ήταν η παράξενη εκείνη επισκέπτριά της. Δέν τής έδειξε όμως καμμία διαχυτικότητα. Δέν έγραλε μιλιά άπ' τό στόμα της. Πονάχα τής χαμογέλασε, μ' ένα κουρασμένο χαμόγελο.

Άγαπητή μου μητέρα, ξανάπε η δόνα Βιολέττα, ύστερα άπό μία λιγότερη σιωπή, είμαι σίγουρη ότι δέν ήθελε τυχαία έδώ η φίλη μου, άλλ' ότι τήν έστειλε κάποιος άπ' τους φίλους μας.

Κι' ενώ η δούκισσα ντε λά Τόρρε στεκότανε ψυχρή κι' άδιάφορη, η συντροφισσα των φιλιπονιστιέρων είχε στην δόνα Βιολέττα, χαμογελώντας της γλυκά:

Βέβαια, έμάντεφες την αλήθεια, φίλη μου! Με έστειλε έδώ ο Όλαναίος!... Η Βέρα-Κρούξ δέν είχε πει Άσπανική! Τήν έχουν καταλάβει οι Άδελφοί της Άκτής. Σε λίγο θα έρθει έδώ ο Όλαναίος για να σάς προστάξει άπό κάθε κίνδυνο!...

Η δούκισσα ντε λά Τόρρε, μόλις άκουσε τά λόγια αυτά του Άνθους του Μάιου, άφησε να πλανηθεί ένα μικρό χαμόγελο άπάνω στα χείλη της και είπε:

Δέν μπορώ, καλόκαρδη κοπέλλα μου, παρά να σ' εύχαριστήσω για τό ενδιαφέρον που δείχνεις για την κόρη μου και για μένα, άλλα νομίζω ότι δέν διατρέχουμε κανέναν κίνδυνο!... Ό,τιδήποτε όμως κι' αν πρόκειται να συμβεί, δέν μπορούμε ποτέ να δεχτούμε την προστασία του Όλαναίου, ο οποίος μάς τήν προσφέρει με τόση γενναίωφυχία!...

Μά γιατί δέν τήν δέχεσθε! τήν ρώτησε κατόπληκτη η άθώα κοπέλλα.

Η δούκισσα ντε λά Τόρρε, κντίζοντας με περιφάνεια την επισκέπτριά της, τής απάντησε μ' ένα άγέρωχο τόνο στη φωνή της:

Η δούκισσα ντε λά Τόρρε και η κόρη της είχε Άσπανίδες και δέν τους επιτρέπεται, άπό στοιχειώδη άξιολογία, να δεχτούν την προστασία ανθρώπων, που με δόλια μέσα κυριέψανε μία πόλη που άνήκει στον βασιλέα τους!

Επιτρέψατέ μου, κυρία δούκισσα, είπα άμέσως τό Άνθος του Μάιου, να δηλώσω, ότι δέν μπορώ να αντίληφθώ τον τρόπο πού σκέπτεσθε!... Γιατί, αν ο δούξ σύγγός σας είχε Άσπανίς, ύπηρξε όμως και φίλος των φιλιπονιστιέρων!... Και νομίζω, ότι δέν είχε ταπεινωτικό τό δέχεται κανείς την προστασία των φίλων του!... Άλλά, όπως κι' αν σκέπτεσθε, έγώ είμαι υποχρεωμένη να μείνω κοντά σας, ώσπου να έρθει έδώ ο Όλαναίος. Τού τό υποσχέθηκα αυτό και όφείλω να τηρήσω την υπόσχεσί μου!

Η δούκισσα, συγκινημένη κάπως άπ' τά λόγια τής άπεισταμένης του Όλαναίου, τής απάντησε:

Τό ελκρινέστατο ενδιαφέρον που δείχνετε στην κόρη μου και σε μένα, κοπέλλα μου, με συγκινεί. Σας εύχαριστώ με την καρδιά μου γι' αυτό. Σας βεβαιώ όμως ότι δέν διατρέχουμε κανέναν κίνδυνο. Μείνετε μαζί με την κόρη μου. Φαντάζομαι ότι δυό άγαπημένες φιλενάδες σαν και σάς, θα έχουν πολλά εύχρηστα να πουν. Έμένα, θα μου επιτρέψετε να πάω να ξεκαρδίσω άν έκτελεσθήκανε η διαταγές μου.

Κι' άφού έκανε μία έλαφρά υπόκλησι, έφυγε.

Μόλις μείνανε μόνες τους η δυό κοπέλλες, τό Άνθος του Μάιου έπιασε άπ' τό χέρι τήν δόνα Βιολέττα και τής είπε:

Γιατί η μητέρα σου δέν αγαπά τους φιλιπονιστιέρους;... Μήπως τήν έβλαψαν καμμία φορά;...

Όχι, άγαπητή μου, οι φιλιπονιστιέροι όχι μόνο δέν έβλαψαν ποτέ την μητέρα μου, άλλα και τής προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες!...

Τότε γιατί; Τι συμβαίνει; Ξαναρώτησε τό Άνθος του Μάιου. Υπάρχει κανένας λόγος πού δέν

τόν ξέρω;

Υπάρχει, ψιθύρισε με κάποιον δισταγμό, η δόνα Βιολέττα, κάποιος άνάμεσα στους φιλιπονιστιέρους!...

Ο Όλαναίος!... Δέν είχε αυτός; φώναξε άπότομα τό Άνθος του Μάιου.

Ναι, ο Όλαναίος!... ψιθύρισε η δόνα Βιολέττα, με μισοσβυσμένη φωνή.

Ω, ξανάπε τό Άνθος του Μάιου, ο Όλαναίος είχε γενναίος και μεγαλόφυχος!... Έπρεπε να είσαστε στο φρούριο σήμερα, να τον βλέπατε πώς κατώρθωσε να επιβληθεί μόνος του άπάνω σε πενήντα Άσπανούς ώπλισμένους!...

Τόν αγαπάς πολύ τον Όλαναίο; ρώτησε τότε η δόνα Βιολέττα την φίλη της, κντίζοντας την κατάματα.

Αν τόν αγαπώ!... φώναξε με πάθος τό Άνθος του Μάιου. Τόν αγαπώ περισσότερο κι' άπό άδελφό!... Πιο πολύ άπ' όλο τον κόσμο!... Ζω μονάχα γι' αυτόν!... Όταν έμαθα ότι ήταν φυλακισμένος, πήγε να μού φύγει η ψυχή μου. Άμέσως άποφάσισα να τόν δώ. Κι' ο Θεός με δούησσε και μπήκα μέσα στη φυλακή του.

Μόνη; ψιθύρισε με θαυμασμό η δόνα Βιολέττα.

Ναι!

Και δέν φοβήθηκες; Γιατί να φοβηθώ;... Κοντά στον Όλαναίο κανείς δέν τόλμοσε να μού κάνει κακό!...

Ο Όλαναίος ξέρεi ότι τόν αγαπάς τόσο πολύ;

Βέβαια!... Τού τό είπα έγώ!...

Και τί σου είπε εκείνος; Μου είπε ότι μ' αγαπάει κι' αυτός.

Πότε σου τό είπε αυτό; Να σου τό πω άπ' την άρχή. Όταν τής τήν νύχτα μπηκά μέσα στο κελί του, ο Όλαναίος κοιμότανε. Όταν τόν σκόνησε κι' άνοιξε τά μάτια του, μ' άνεγνώρισε και μού είπε χαμογελώντας: —Γιατί ήθες έδώ Άνθος του Μάιου;— Για να σε σώσω ή να πεθάνω μαζί σου, σε άποκριθήκα, γιατί σ' αγαπώ και δέν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα!...

Και τότε; τήν ξαναρώτησε η δόνα Βιολέττα, με φωνή πού έτρεμε άπό βαθιά συγκίνηση.

Τότε, ξανάπε τό Άνθος του Μάιου χαμογελώντας με χαρούμενη άφέλεια, τότε ο Όλαναίος με φίλησε άπάνω στο μέτωπό μου και μού είπε: —Κι' εγώ σ' αγαπώ, Άνθος του Μάιου!... Είμαστε κι' οι δύο μας πεντάρφανοι στον κόσμο, θέλεις να είσαι άδελφή μου;— Ναι! να είσαι άδελφή μου, Κι' άπό φώναξα γεμάτη χαρά. Κι' άπό χτες τό θρόνυ, άγαπητή μου, μού είπες, έγώ πρόσθεσε η άθώα κοπέλλα, ότι ο Όλαναίος είμαστε άδελφια!...

Και είσαι εύχαριστήμένη, Άνθος του Μάιου; Η άδελφή σου αυτή άγάπη σου άρκεί, δέν ειν' έτσι;...

Ναι, βέβαια!... Τι ήταν δυνατόν έξ άλλω να επιθυμώ περισσότερο;...

Βέβαια!... Έχεις δικιο, Άνθος του Μάιου! Δέν μπορείς να φαντασθής μεγαλειότητα εδύνα από αυτήν! τής απάντησε η δόνα Βιολέττα κατασυγκινημένη.

Βέβαια... ξανάπε η άθώα κοπέλλα.

Ω!.. ζηλεύω την εδύχια σου, άγαπημένη μου φιλενάδα! φώναξε άναστενάζοντας βαθιά η δόνα Βιολέττα.

Και μή μπορώ να συγκρατήσω τό δάκρυά της, άρχισε να κλαίει με δυνατούς λυγμούς.

Κλαίς, φίλη μου! φώναξε τότε η νέα κοπέλλα με συμπόνια. Μήπως είσαι δυστυχισμένη;... Πές μου τόν πόνο σου... Δένε πώς όταν έκμυστηρευθή κανείς τόν πόνο του, άλαφρώνει κάπως η ψυχή του άπ' αυτόν.

Δέν έχω κανέναν πόνο στην ψυχή μου, καλή μου φίλη! Είμαι όμως μία τρελή!... Συγχώρεσέ με πού σε λύπησα. Συγχώρεσέ με γιατί δέν μπορώ να κυριασώ άπάνω στα νεύρα μου.

Η ζωή μου μ' έκανε ύστερική. Κλαίω, χωρίς να ξέρω τό γιατί!

Δυστυχισμένη Βιολέττα! Σε λυπάμαι με την καρδιά μου... Σ'

Α, πόσο χαίρομαι πού τά λόγια μου σου κάνανε καλό!... Φαίνεται πώς τά νέα μου σε κάνανε να ξεχάσεις τις λύπες και τά βάσανά σου!

Ναι, τώρα είμαι καλύτερα! Τά λόγια σου με παρηγορήσανε. Σταμάτησανε τά δάκρυά μου κι' άπαλύνανε τόν πόνο τής καρδιάς μου. Πόσο θα ήθελα να ήταν άθώα η ψυχή μου σαν τήν δική σου! Σ' αγαπώ, όπως θ' αγαπούσα μία άδελφή μου!...

Αυτό τόν λόγο σου δέν ξερεis πώς τόν περίμενα, Βιολέττα!... Σ' εύχαριστώ μέσα άπ' την καρδιά μου, κι' εύχομαι ν' αγαπιόμαστε πάντα σαν άδελφές.

Τη στιγμή όμως αυτή, ένας δυνατός θόρυβος άκούστηκε άπ' έξω κι' η δόνα Βιολέττα φώναξε κατατρομαγμένη:

Τί τρέχει;... Ίσως να έρχονται οι φι-

λάναχο στο άλλο, μπροστά στη γωνιά του δωματίου, στην οποία είχαν καταφύγει η δούκισσα κι' η κόρη της.

Κι' άφού τό έκανε αυτό, στάθηκε όρθια κι' άλύγιστη, με τό μέτωπο ψηλά και τά βλέμματα γεμάτα περιφάνεια, μπροστά στις δυό γυναίκες.

Σε λίγα δευτερόλεπτα μπήκανε μέσα στο σπουδαστήριο πολλά μαζύ άτομα. Η εμφάνισή των έδειχνε ότι ήσαν όλοι τους άνθρωποι του σχαριού και του παλουκιού.

Άρχισαν αυτοί του έλεεινού πλήθους ήσαν ο Τυρόγατος, ο οποίος φώναζε άμέσως με τήν δυνατή φωνή του:

Καμιά αντίσταση δέν θα σάς άφελήσει!... Παραδοθήτε! Εισθε άιχμαλωτοί μου!

Όχι ακόμα!... τού φώναξε τό Άνθος του Μάιου, σκοπεύοντας τόν με τό τουφέκι της.

Ο Τυρόγατος όπισθοχώρησε, κραυγάζοντας κατάπληκτος:

Τό Άνθος του Μάιου! Και στεκόμενος πίσω άπ' τήν μισαντυμένη πόρτα, φώναξε στην κόρη των φιλιπονιστιέρων:

Τί έχεις σκοπό να κάνεις, άνναλο παιδί;

Θά προσπατέω αυτές τις κυρίες! τού απάντησε τό Άνθος του Μάιου. Εκείνος πού θα θελήσει να τις προσβάλει, πρέπει προηγουμένως να περάσει άπάνω άπό τό πτώμα μου!... Και σε ρωτώ, Τυρόγατε: Οί τομής της να με σκοτώσης;... Σ' έρωτώ, γιατί κι' αυτό ακόμα τό προτιμώ άπό σένα. Ένας άνάνδρος σαν κι' έσένα, δέν εινε παράξενο να δολοφονήσει και γυναίκες ακόμα!...

Ο Τυρόγατος, μόλις άκουσε τά προσάλωμά αυτά λόγια, γίνηκε κατάχλωμος! Τά χαρακτηριστικά του προσώπου του άλλοιωθήκανε κι' η φυσιογνωμία του γίνηκε έντελώς άποκρουστική.

Μη μού μιλάς έτσι, άνναλη! μουμυρίζεις, με ύπόκοψη φωνή. Δέν έχεις κανένα δικαίωμα να μ' επιποδίσς να έκδικηθώ!...

Τό Άνθος του Μάιου κντίζοντας τόν περιφρονητικό, τού ξαναφώναξε:

Δέν εινε άντρας εκείνος πού τά βάλε με άνυπεράσιστες γυναίκες!

Μη μού μιλάς με τέτοιον τρόπο! τής φώναξε πάλιν έξοφρετών ο Τυρόγατος. Οά τό μετανοήσης!...

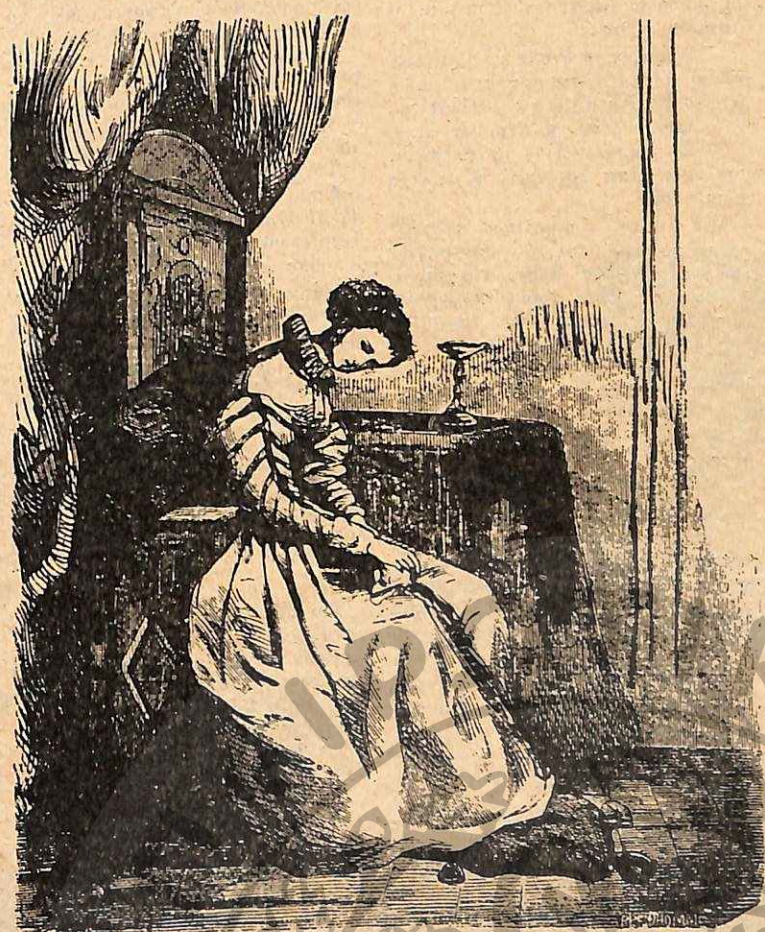
Και τί θα κάνης; τού σόνασε τότε προκλητικά τό Άνθος του Μάιου. Τίποτε δέν θα φοβάσαι, άδελφή μου! Έγώ δέν σε φοβάμαι! Είμαι ένα παιδί, έγώ, άλλα, καθώς τό ξέρεις, είμαι κόρη των Άδελφών της Άκτής. Αν τομής και με πειράξεις δέν θα σωθής ούτε και στα κατάβρα της γής αν κενφτής!

Ο Τυρόγατος δέν ήταν ένας άπλως κακούργος. Ήταν κι' ένας τετραπέρατος άνθρωπος με χαλδεδυή θέληση. Κατάλαβε, λοιπόν, ότι ήταν γελοίο να χτυπηθεί μ' εκείνο τό κοριτσάκι, πού τό λατρεύανε οι φιλιπονιστιέροι. Δοκίμασε ακόμα ότι ο καιρός πού περνούσε ήταν πολύτιμος.

(Ακολουθεί)

Η μάχη μεταξύ φιλιπονιστιέρων και Άσπανών στους δρόμους της Βέρα Κρούξ

Σατυρική Δελτί

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΝΩ ΠΟΤΑΜΩΝ!...

Έχάλασε ο κόσμος,
εχάλασεν ή πλάσι,
γίναμε μαλεβράσι,
τί καταντία, Θεέ μου,
τί τέρατα, τί θαύματα,
αυτοκτονίες, έρωτες,
καυγάδες, φόνου, δράματα!...

Κάθε μεμπές του μπιμπερό
αφήνει τη σκοτούρα
Και στο σημερινό καιρό
τραβάει την κουμπούρα
κι' ευθύς-άκουσ το παρλιακό!
σκαρώνει δράμα ερωτικό!

Την Κεντορούσου ο φίλος της
δεν ήθελε να πάρη
κι' αυτή τον επαντρεύτηκε
χωρίς νάχη χαμπάρι,
κι' έτσι ο γάμος έγινε
τον ήλιο αυτόν καιρόν
με τη γνωστή τη μέθοδο
που λένε...των τριών!...

Πετούνε οι παπιάδες
και θυμιατά και ρόσα
και με 'Ιουλιέτες
τους πιάνουνε στα πράσα
να τρίβουν χέρι-χέρι,
τί άλλο;... Τό πιπέρι...

Για ν' αποδείξη, λέει,
πώς είν' από τη Μάνη,
κατά του Ρηγανάκου
ο Σάσαλος ξαμώνει
κι' αμέσως μάνι-μάνι
—χαρά στο παλληκάρι!
—τη φάτσα του σκαρώνει
ώς λέν κοινώς παζάρι!...

Καπνίζουν ή κυρίες,
καπνίζουν τα μωρά,
ούλοποτούν ή νέες
και γίνονται κουρκουτί,
μέσα στα καπηλεία
μπαίνουν τα θηλυκά,
πίνουν το ρετσινάτο
και παίζουνε μπαμπούτι,
έτσι επί ποδός,
γιατ' είνε της μοδός!...

Τί εποχή, Θεέ μου,
τί καταντία, τί χάλι,
καιρός ν' αρπάξης πεινά
τη γή τη γερασμένη
και ως τυρού κεφάλι
να τήνε ρίξης πλέον
στού "Αδη τα σκυλιά!...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ...

Κάποτε ο Βίσμαρκ, απονέμον-
τας ιδιοχείρως τον Σιδηρένιο
Σταυρό σ' έναν ήρωα στρατιώτη,
θέλησε να γελάση και του είπε:

—Έχω την έντολή απ' τον
αυτοκράτορα να σ' προσφέρω ή
ένα τό μάρκα ή το παράσημο. Τί
προτιμάτε;

—Και πόσο στοιχίζει ο Σιδη-
ρένιος Σταυρός; τον ρώτησε ο
στρατιώτης.

—Τρία μάρκα περίπου.

—Πολύ καλά, λοιπόν, έβρα-
χά...

τατε, δώστε μου τον Σιδηρένιο
Σταυρό και ενενηντα έφτά μάρ-
κα.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Η κυρία.—Δεν μου λές,
Κατίνα, αν καμιά φορά θέληση
κάποιος άντρας να σε φιλήση, πί-
θα κάνης;

Η υπηρέτρια.—Ό,τι έ-
κανα δυο φορές που προσπάθησε
να με φιλήση ο κύριος.

—Τί έκανες;
—Του άστραψα δυο χαστιύ-
κια!...

Η κυρία στην μαγειρίσσα:
—Ξενυχτούσε στα καφενεία, ο
κύριος όσον καιρό έλειπα στα
λουτρά;

—Όχι, κυρία, ο κύριος...μου
κρατούσε κάθε βράδυ συντροφιά!

Ο πελάτης.—Τί έχω,
γκασόν;
Τό γκαρσόνι.—Δίγα μυα-
λά και δυο ποδαράκια!...

Στο Ζωολογικό Κήπο:
Η πεθερά.—Τί θα έλεγε,
παιδί μου, αν έβγαίνε ένα lion-
τάκι και με έτρωγε;

Ο γαμπρός.—Μά... καλή

όρεξι!

Ο δάσκαλος.—Τί
έκαναν οι Έβραίοι όταν
πέρασαν την Έρυθρά Θά-
λασσα;

Ο μαθητής.—Στά-
θηκαν στον ήλιο...να στε-
γνώσουν!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΣ

Χόρευε ο χορευτής ο νεαρός
με την νεαρή την Καλουτά
και τους καταχριστοκτούσανε
(απ' την πλετεία.

Τους έπιασε λοιπόν τέτοιος έν-
(θουσιασμός,
που αποφασίσανε ορθά-κοφτά
να χορεύουνε και το χορό του
(Ήσπια.

Και θα τον χορεύανε
μ' όλα του τα τροπάκια και τα
(πατεριά,
αν δεν επενέβαινε στο τέλος ή
(μαμά

να τους κάμη τα γνωστά στρα-
(πάτσα,

τόσο που έπεφτε κ' ή μελλοντική
(απ' την ταράτσα!

"Ετσι λοιπόν έμεινε στη μέση ο
(χορός,

ήγουν βλαστήματα,

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Αφού φόρεσε ή Μάρλεν Ντήτριχ πανταλόνια
χωρίς να την πάρη ο λαός με τα λεμόνια
Θά βρουνε κι' οι άντρες πειά φουστάνι, δηλαδή
Και έ...γενάνε κάθε μήνα και παιδί!...

και γράφαν ή έφημερίδες επ'
(αυτού
364 μυθιστορήματα!...

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ο Γάλλος θεατρικός συγγρα-
φέας Μποκάς, φίλος του 'Αλε-
ξάνδρου Δουμά πατρός, δειπνών-
σε μιὰ μέρα σ' ένα ξενοδοχείο μ'
ένα φίλο του. Όταν τους πήγαν
το λογαριασμό, ο φίλος του Μπο-
κάς είπε πως δεν είχε πεντάρα.
Ο Μποκάς ψάχτηκε τότε σ' ο-
λες του τις τσέπες και είδε πως
είχε μόνο ένα τάλληρο, ενώ ο
λογαριασμός ήταν τριάντα φρά-
γκα.

—Μην ανησυχείς, φίλε μου,
είπεν ο Μποκάς, έδω απέναντι
κάθεται ο Δουμάς, αυτή την ώ-
ρα είνε πάντοτε στο σπίτι, και
πηγαίνω να μου δανείση είκοσι
πέντε φράγκα.

Έβγήκε πράγματι έξω και σ'
ένα τέταρτο έγύρισε.

—Αί λοιπόν τον βρήκες; έ-
ρώτησε με αγωνία ο φίλος του.

—Δυστυχώς, τον βρήκα...

—Δυστυχώς; Γιατί δυστυ-
χώς;

—Γιατί είχα ένα τάλληρο και
του το πήρε κι' αυτό ο Δουμάς!
Δεν είχε πεντάρα και με κατά-
φερε να του το δανείσω!

ΕΥΘΥΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ

Ο Άγγλος συγγραφέας Φόξ
είχε ένα γέρο θείο πλουσιώτατο
κι' ανύπαντρο. Οι τοκογλύφοι—
κυρίως Έβραίοι—ξέροντας ότι ο
Φόξ ήταν ο μόνος κληρονόμος του
θείου του, του είχαν δανείσει με-
γάλα χρηματικά ποσά και φυσί-
κά με ληστρικότατους τόκους.

Ο θείος όμως του Φόξ, παν-
τρεύτηκε άξαφνα, παρ' όλα τα
γεράματά του και το σπενδαίο-
τερο απέκτησε και γνιά. Όταν
έμαθε ο Φόξ ότι ή γυναίκα του
θείου γέννησε κι' ότι έχανε την
κληρονομία, φώναξε:

—Τό βρέφος αυτό είνε ο
Μεσσίας, που ήθελε στον κόσμο
για να καταστρέψη κι' έμένα και
τους 'Ιουδαίους τοκογλύφους!...